

PĒDĒJO DIENU SVĒTO JĒZUS KRISTUS BAZNĪCA • 2015. GADA APRĪLIS

Liahona

**Izpratne par
Glābēja svēto
upuri, 34. lpp.**

Būt vājam nav grēks, 20. lpp.

**Kā organizēt veiksmīgu
ģimenes mājvakaru, 10., 80. lpp.**

*„Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakaļ pazudušajai, līdz kamēr tas to atradīs?
Un, to atradis, tas prieka pilns to ceļ uz saviem pleciem.”*

Lūkas 15:4–5

VĒSTĪJUMI

- 4 Augstākā prezidija vēstījums: Prezidents Monsons pieprasa būt drosmīgiem**
Prezidents Tomass S. Monsons
- 7 Apmeklējuma mācības vēstījums: Jēzus Kristus īpašības — bez viltus un liekulības**

UZ VĀKA

Ceļš uz Emavu, Liza Lemona Svindla, pavairot aizliegts. Priekšējā vāka iekšpusē: Džīma Džefrija fotogrāfija. Aizmugurējā vāka iekšpusē: Koudija Bella fotoilustrācija.

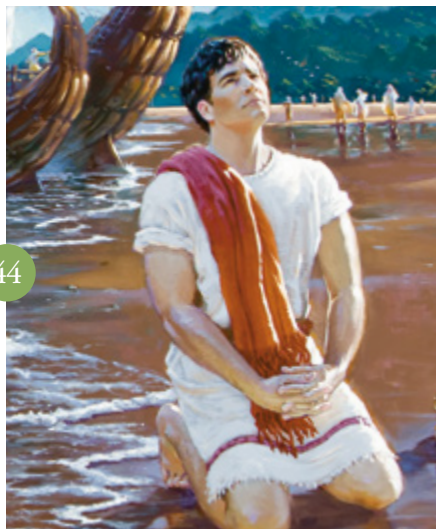
GALVENIE RAKSTI

- 14 Sieviešu garīgā ietekme**
Starla Averkempa Batlere
Jūsu kā sievietes ietekme sniedzas tālāk par redzamo.
- 20 Būt vājam nav grēks**
Vendija Ulriha
Iemācieties atšķirt grēkus no vājībām un vērst vājības par spēku.
- 26 Tīra reliģija**
Elders V. Kristofers Vedels
Izlasī par trīs soļiem uz nesavtīgu kalpošanu.
- 30 „Tik vajadzīgs Tu man”**
Džonatans H. Vestovers
Šai korejiešu klausītāju ģimenei visu par labu vērsa garīgās dziesmas dziedāšana.

- 34 Glābēja nesavtīgais un svētais upuris**
Prezidents Boids K. Pekers
Caur Glābēja īstenoto Izpirkšanu mēs varam nomaksāt savus grēkus un vainas garīgos rēķinus.
- 80 Ģimenes mājvakara simtgade 1915. gadā prezidents Džožejs F. Smits un viņa padomnieki atcīnāja Baznīcas locekļus sākt rīkot ģimenes mājvakaru, paskaidrojot tā būtību, mērķus un svētības.**

SADAĻAS

- 8 Mēs runājam par Kristu: Ticības spēks**
Embera Barlova Dāla
- 10 Mūsu mājas, mūsu ģimene: Ģimenes mājvakars — tu to vari!**
- 12 Evaņģēlija klasika: Viņš ir augšāmcelies**
Prezidents Deivids O. Makeijs
- 40 Pēdējo dienu svēto balsis**

44 Turpiniet ticībā

Elders Antonijs D. Perkins

Mācieties no Nefija, ko darīt, kad jums jāpieņem izšķiroši lēmumi.

Vai vari atrast šajā izdevumā apslēpto Liahonu? Mājiens: kur var aizdegt sveci?

49 Plakāts: Meklējiet Viņu

50 Pateicoties Džozefam

Teds Bārns

Pateicoties pravietim Džozefam Smitam, tava dzīve ir citādāka vismaz sešos šādos veidos.

53 Mūsdienu pravietis

Prezidents Ezra Tafts Bensons

Ādams? Nefijs? Mozsus? Tu varētu būt pārsteigts, kad uzzināsi, kurš ir vissvarīgākais pravietis.

54 Glābēja paklausības priekšzīme

Deviņi veidi, kā Jēzus Kristus noteica mums ceļu, pa kuru iet.

58 Vieta mums

60 Kā būt gudram?

Elders Nīls L. Andersens

Kāda atšķirība starp pasaules gudrību un Dieva gudrību?

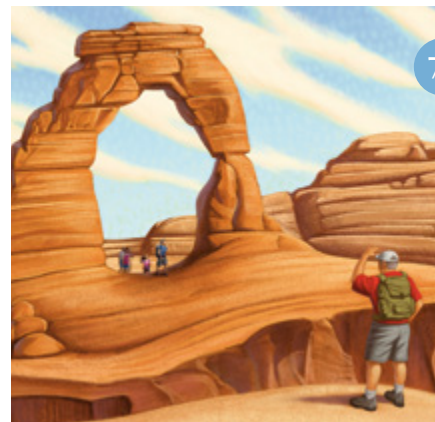
61 Pēc būtības

62 Viens ganāmpulks un viens Gans

Sapratne par gana darbu var tuvināt mūs Glābējam.

64 Jautājumi un atbildes

Kā es varu justies pietiekami ērti, lai runātu ar savu bīskapu par dažādām tēmām vai bažām?

66 Kas ir tavs varonis?

Šarlote Meja Šeparda

Elija baidījās pateikt klasesbiedriem, kas bija viņas patiesais varonis.

68 Lūgšanas un katedrāles

Makela Džordža

Kad Deīnija apmeklēja kādu katedrāli Anglijā, viņa guva svarīgu mācību par lūgšanu.

70 Īpašs liecinieks: Kāpēc būt paklausīgam ir tik svarīgi?

Elders Rasels M. Nelsons

71 Spoža doma

72 Laiks Svētajiem Rakstiem: Jēzus dziedina spītālīgo

Erina Sandersona

74 Svēto Rakstu personāži: Jēzus dziedina slimos

75 Pareizā taka

Elders Klaudio D. Ziviks

Iešana pa pareizo taku būtiski visu maina

76 Mazajiem bērniem: Es zinu: Jēzus mani mīl

Džeina Makbraida Čoeita

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas starptautiskais žurnāls

Augstākais prezidijs: Tomass S. Monsons,
Henrijs B. Airings, Dīters F. Uhtdorfs

Divpadsmit apustuļu kvorums: Boids K. Pekers,
L. Toms Perijs, Rasels M. Nelsons, Dalins H. Ouks,
M. Rasels Balards, Ričards G. Skots, Roberts D. Heilzs,
Džefrijs R. Holands, Deivids A. Bednars, Kventins L. Kuks,
D. Tods Kristofersons, Nils L. Andersens

Redaktors: Kreigs A. Kardons

Konsultanti: Mērvins B. Arnolds, Kristofels Goldens,
Lerijs R. Lorencs, Džeimss B. Martino, Džozefs V. Sitati

Izplūddirektors: Deivids T. Varners

Ģimenu un Baznīcas locekļu atbalsta direktors:
Vincenta A. Vāgns

Baznīcas žurnālu direktors: Alans R. Loiborgs

Biznesa menedžeris: Gārfs Kenons

Galvenais redaktors: R. Vals Džonsons

Atbildīgā redaktora palīgi: Raiens Kārs

Publikāciju asistente: Līza Kerolaina Lopeza

Rakstu un redakcijas grupa: Britnija Betija, Deivids
Diksons, Deivids A. Edvards, Metjū D. Flitons, Lorija
Fullere, Gārfs H. Gārfs, Larēne Portere Gaunta, Mindija
Anna Līvita, Maikls R. Moriss, Sallija Džonsone Odekerka,
Džoša Dž. Pērkija, Jans Pinborouvs, Ričards M. Romnijs,
Pauls Vandenbergss, Marisa Vidisona.

Galvenais mākslinieciskais vadītājs:

Dž. Skots Nudsens

Mākslinieciskais vadītājs: Teds R. Pītersons

Dzīva grupa: Anete Endrjūsa, Feija P. Endrusa, Mendija M.
Bentlija, C. Kimbala Būta, Tomass Čailds, Neits Gains, Kolīna
Hinklija, Ēriks P. Džonsens, Sjūzana Lofgena, Skots M. Mūvījs,
Marks V. Robisons, Bredss Tīrs, K. Nikola Valkenhorsts

Intelektuālā īpašuma koordinatore:

Kolete Nebekere Aune

Ražošanas daļas vadītāja: Džeina Anna Pītersa

Producēšanas grupa: Konija Borvorte Bridža, Džūlija
Bardeta, Keitija Dankana, Braijens V. Džidži, Deniza Kērbija,
Džinija Dž. Nilsone, Geila Tate Rafertija

Atbildīgais par pirmsdrukas sagatavošanas

darbiem: Džefs L. Martins

Iespējamību vadītājs: Kreigs K. Sedžviks

Izplatīšanas vadītājs: Stīvens R. Kristiansens

Par pasūtīšanu un cenām ārpus Savienotajām Valstīm un
Kanādas sazinieties ar vietējo Baznīcas materiālu sadales
centru vai jūsu bīskapijas vai draudzes vadītāju.

Manuskriptus un jautājumus sūtiet uz adresi:

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,
UT 84150-0024, USA; vai pa e-pastu:

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormona Grāmatas termins, kas nozīmē
„kompas” vai „rādītājs”) tiek izdots albānu, armēņu,
bislama, bulgāru, kambodžiešu, sebuāņu, ķīniešu,
horvātu, čehu, dāņu, holandiešu, angļu, igauņu, fidžiešu,
somu, franču, vācu, grieķu, hindi, ungāru, islandiešu,
indonēziešu, itāļu, japāņu, kiribati, korejiešu, latviešu,
lietuviešu, malagasiešu, māršaliešu, mongoļu, norvēģu,
poļu, portugāļu, rumāņu, krievu, samoāņu, slovēņu, spāņu,
svahilu, zviedru, tagalogu, taitiešu, taizemiešu, tonganiešu,
ukraiņu, urdu un vjetnamiešu valodā. (Publikāciju biežums
katrā valodā ir atšķirīgs.)

© 2015 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības
aizsargātas. Iespējamību Amerikas Savienotajās Valstīs.

For Readers in the United States and Canada:

April 2015 Vol. 17 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Latvian
(ISSN 1521-4788) is published two times a year (April
and October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day
Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$2.00 per year; Canada, \$2.40
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and
new address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address
below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O.
Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Idejas ģimenes mājvakaram

Šajā numurā iekļautos rakstus un aktivitātes var izmantot ģimenes mājvakariem.
Turpinājumā sniegti divi piemēri.

„Tik vajadzīgs Tu man”, 30. lpp.: Gluži tāpat kā garīgās dziesmas „Tik vajadzīgs Tu man” vārdi palīdzēja Pakai Mi-Jungai kristīties, garīgajām dziesmām var būt spēcīga ietekme arī mūsu dzīvēs. Padomā par kādu notikumu savā dzīvē, kad garīgā dziesma ir svētījusi tavu dzīvi, un apdomā iespēju dalīties šajā pieredzē ar savu ģimeni. Aicini katru ģimenes locekli dalīties kādā iemīļotā garīgajā dziesmā un pastāstīt, kā tā ir svētījusi viņas vai viņa dzīvi. Pēc tam kopā ar ģimeni nodziediet katru garīgo dziesmu. (Šo aktivitāti var veikt vairāku nedēļu garumā.)

„Lūgšanas un katedrāles”, 68. lpp.: Pēc šī stāsta izlasīšanas, parādi dažādu baznīcu attēlus, kas atrodas tavā pilsētā, vai arī piemiņi tās, un pārrunājiet ar savu ģimeni šos jautājumus: Kas mums ir līdzīgs ar citām reliģijām? Ko Debesu Tēvs jūt pret Saviem bērniem? Kā mums būtu jāizturas pret cilvēkiem ar atšķirīgiem reliģiskajiem uzskatiem? Lai palīdzētu atbildēt uz šiem jautājumiem, apsver iespēju izmantot eldara Dalina H. Ouksa, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, runu „Balancing Truth and Tolerance” (Liahona, 2013. gada febr., 28.–35. lpp.).

MATERIĀLI CITĀS VALODĀS

Liahona un citi Baznīcas materiāli dažādās valodās ir pieejami:
languages.lds.org.

ŠĪ NUMURA TĒMAS

Līdzās tēmai norādīta raksta pirmā lappuse.

Atjaunošana, 50

Augšāmcelšanās, 12, 49

Baušļi, 70, 75

Baznīcas vadītāji, 53, 64

Dievišķā daba, 58

Drosme, 4

Dziedināšana, 8, 72, 74

Džozefs Smits, 12, 50

Gavēnis, 30

Grēks, 20, 34

Grēku nožēlošana, 34, 64

Ģimene, 10, 50

**Ģimenes mājvakars, 10,
80**

Izpirkšana, 20, 34, 49

**Jaunā Derība, 54, 62, 72,
74**

**Jēzus Kristus, 7, 8, 12, 20,
26, 34, 49, 54, 62, 66, 72,
74, 76**

Kalpošana, 26, 42

Lēmumi, 44, 60, 75

Lūgšana, 68

Mīlestība, 76

Misionāru darbs, 30, 40

Mūzika, 30, 40

Nāve, 30, 41

Paklausība, 44, 54, 58

Piedošana, 20, 34

Piemērs, 14, 66

Pievēršana, 30

Pornogrāfija, 34

Pravieši, 53

Priesterība, 50

Rīcības brīvība, 4, 20, 44

Sātans, 34, 61

Sēras, 30, 41

Sievietes, 14

**Svētais Gars, 30, 41, 42,
43, 44, 50, 58**

Tempļa darbs, 30, 43

Tīcība, 8, 20, 44

Vaina, 20, 34

Prezidents
Tomass S.
Monsons

Prezidents Monsons pieprasa būt

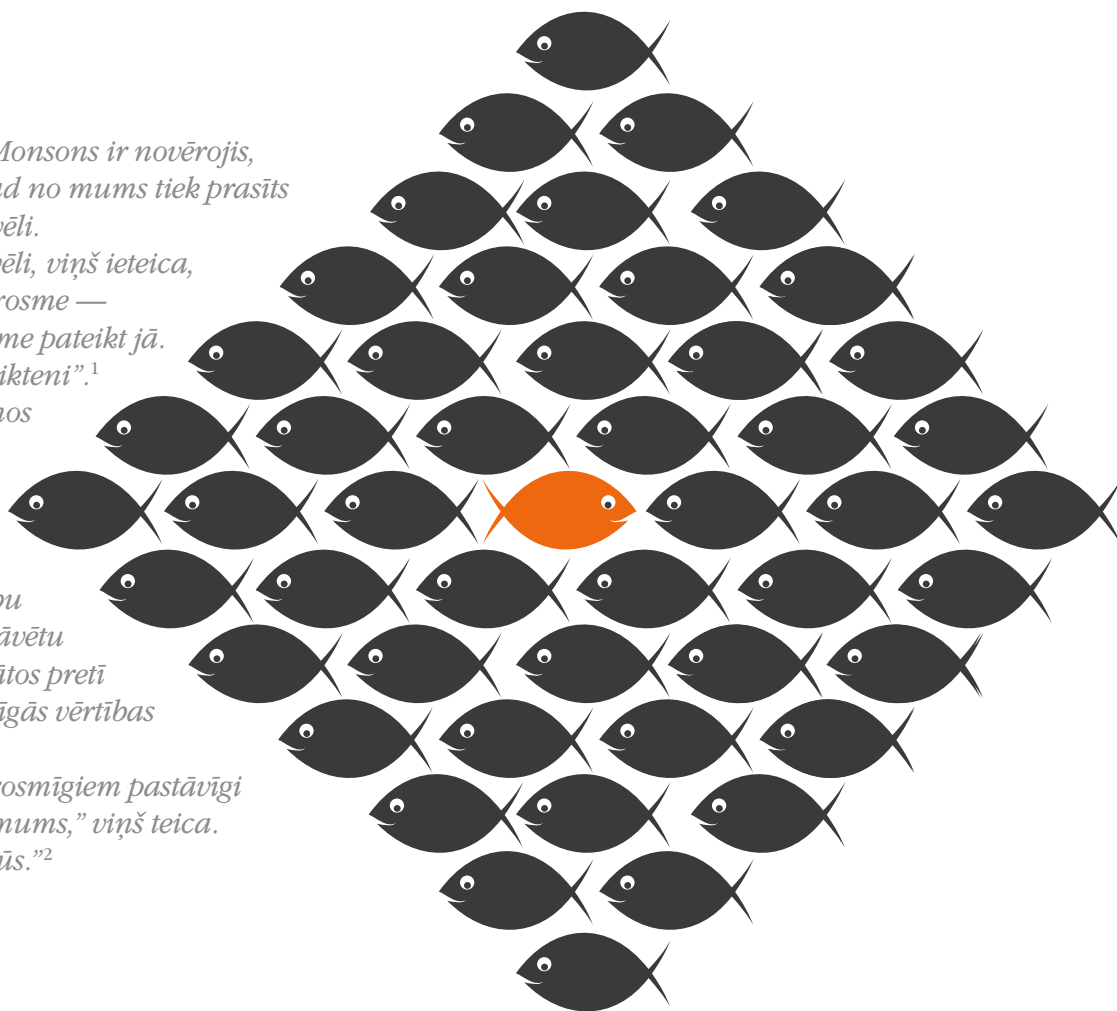
DROSMĪGIEM

Prezidents Tomass S. Monsons ir novērojis, ka nepaiet ne stunda, kad no mums tiek prasīts izdarīt šādu vai tādu izvēli.

Lai izdarītu gudru izvēli, viņš ieteica, ka mums ir vajadzīga drosmē — „drosmē pateikt nē, drosmē pateikt jā. Lēmumi tiešām nosaka likteni”¹.

Tālāk dotajos izteikumos prezidents Monsons atgādina pēdējo dienu svētajiem, ka viņiem ir nepieciešama drosmē, lai pastāvētu par patiesību un taisnīgumu, lai aizstāvētu to, kam viņi tic un lai stātos pretī pasaulei, kas atmet mūžīgās vērtības un principus.

„Aicinājums — būt drosmīgiem pastāvīgi — attiecas uz katru no mums,” viņš teica. „Tā vienmēr ir bijis un būs.”²

Drosmīga rīcība sniedz Dieva apstiprinājumu

„Mēs visi saskarsimies ar bailēm, pieredzēsim izsmieklus un sastapsimies ar pretestību. Būsim visi drosmīgi, lai pretotos vairumam uzskatu un pastāvētu par principu. Drosme, nevis kompromiss sniedz Dieva apstiprinošo smaidu. Drosme kļūst par dzīvu un pievilcīgu tikumu, kad tā tiek uzskatīta ne vien par gatavību mirt kā vīram, bet arī par apņemšanos dzīvot cienīgi. Virzoties uz priekšu un cenšoties dzīvot tā, kā pieklājas, mēs noteikti saņemsim palīdzību no Tā Kunga un varēsim rast mierinājumu Viņa vārdos.”³

Izturēt ar drosmi

„Ko nozīmē pastāvēt? Man ļoti patīk šī definīcija: *izturēt ar drosmi*. Drosme var būt nepieciešama, lai ticētu; dažreiz tā būs nepieciešama, kad paklausām. Tā pavisam noteikti būs vajadzīga, kamēr jūs izturat līdz tai dienai, kad jūs pametīsiet šo mirstīgo dzīvi.”⁴

Esiet drosmīgi, lai pastāvētu par patiesību

„[Kaut] jums būtu drosme stingri pastāvēt par patiesību un taisnīgumu. Tādēļ, ka šodienas sabiedrība ir novirzījusies no vērtībām un principiem, kurus mums ir devis Tas Kungs, jūs gandrīz neizbēgami tiksiet aicināti aizstāvēt to, kam ticat. Ja vien jūsu liecības saknes nebūs dziļas un stipras, jums būs grūti izturēt to cilvēku izsmieklus, kas metīs izaicinājumu jūsu ticībai. Ja jūsu liecība par evaņģēliju, Glābēju un mūsu Debesu Tēvu būs spēcīga, tā ietekmēs visu, ko darāt savā mūžā.”⁵

Mums ir nepieciešama garīgā un morālā drosme

„[Mūsdienās] televīzijā, kino un citos medijos pasniegtie vēstījumi ļoti bieži ir tieši pretēji tam, ko mēs vēlamies, lai mūsu bērni pieņemtu un lolotu. Mūsu pienākums ir ne tikai mācīt viņiem būt saprātīgiem un pārliecinošiem garā un mācībā, bet arī palīdzēt viņiem palikt tādiem, neskatoties uz ārējiem spēkiem, ar ko viņi varētu saskarties. Tas no mums prasīs daudz laika un pūļu, un, lai spētu palīdzēt citiem, mums pašiem ir vajadzīga garīgā un morālā drosme, lai pretotos ļaunumam, ko redzam visapkārt.”⁶

Kaut mēs vienmēr būtu drosmīgi

„Mūsu ikdienas dzīvei turpinoties, ir gandrīz neizbēgami, ka mūsu ticība tiks izaicināta. Dažreiz mēs atradīsimies citu cilvēku vidū un tomēr būsim mazākumā vai pat vieni attiecībā uz to, kas ir pieņemams un kas — nē. . . .

Kaut mēs vienmēr būtu drosmīgi un gatavi pastāvēt par savu ticību, un, ja tādēļ mums nāktos stāvēt vieni, kaut mēs to darītu drosmīgi, smeļoties spēku apziņā, ka patiesībā mēs nekad neesam vieni, kad stāvam kopā ar Debesu Tēvu.”⁷ ■

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Jūs varētu pajautāt tiem, kurus mācāt, padomāt par kādu situāciju nākamajā nedēļā mājās, darbā, skolā vai baznīcā, kas prasīs no viņiem rīkoties drosmīgi. Viņiem varētu nākties saskarties ar bailēm, izaicinājumiem, pastāvēt par saviem uzskatiem vai nolemt pilnīgāk paklausīt kādam evaņģēlija principam. Aiciniet viņus dalīties savās domās vai pierakstīt tās.

ATSAUCES

1. Tomass S. Monsons, „Trīs izvēles principi” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2010. g. nov., 67.–68. lpp.
2. Thomas S. Monson, „The Call for Courage”, *Liahona*, 2004. g. maijs, 55. lpp.
3. Tomass S. Monsons, „Esi stiprs un drošsirdīgs” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2014. g. maijs, 69. lpp.
4. Tomass S. Monsons, „Gatavi un cienīgi, lai kalpotu” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2012. g. maijs, 129. lpp.
5. Tomass S. Monsons, „Turiet drošu prātu” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2009. g. maijs, 126. lpp.
6. Tomass S. Monsons, „Trīs mērķi, kas jūs vadīs” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2007. g. nov., 118.–119. lpp.
7. Tomass S. Monsons, „Uzdrošinieties stāvēt vieni” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2011. g. nov., 60.–67. lpp.

Sāra kādam citam

Makenzija Millere

Agrāk man sagādāja grūtības pamatot savu atbildi savā pārliecībā, atbildot pat uz tik vienkāršu jautājumu kā šis: „Kāpēc tu nedzer kafiju?” Toreiz es mēdzu izdomāt tādus atbilstošus kā: „Tā ir pārāk rūgta” vai „Man tā negaršo”.

Kāpēc es biju samulsusi? Kāpēc es tik ļoti baidījos pastāvēt par saviem uzskatiem? Tagad atskatoties, es īsti nesaprotu, no kā baidījos. Taču es atceros, kad tieši pārstāju slēpties aiz aizbildinājumiem.

Kādu dienu vidusskolas angļu valodas klasē skolotājs paziņoja, ka mēs skatīsimies kādu televīzijas seriāla epizodi, kuru man nevajadzētu skatīties. Kamēr citi audzēkņi aiz prieka gaviļēja, mana klases biedrene Sāra pacēla roku un palūdza, vai varētu iziet no klases.

Kad skolotājs pajautāja kāpēc, Sāra vienkārši un lietišķi atbildēja: „Tāpēc ka es esmu mormone un neskatos seriālus ar lamu vārdiem.”

Viņas drosme piecelties klases priekšā bija apbrīnojama. Pateicoties Sārai, arī es piecēlos, izgāju no klases un ar skaidru sirdsapziņu pagaidīju ārpusē, kamēr seriāls beidzās.

Tas mani izmainīja uz visiem laikiem. No tā laika es sāku paskaidrot savus uzskatus, nevis izvairīties no šīs tēmas. Un, pateicoties šim notikumam, es ieguvu pašpārliecinātību un vēl vairāk sāku piedalīties Baznīcas un skolas aktivitātēs.

Es nekad neteicu Sārai, cik daudz viņas piemērs man nozīmēja, taču es cenšos līdzināties viņas pārliecinātības piemēram. Es tagad apzinos, ka piederība Dieva brīnišķīgajai, svētajai Baznīcai it nemaz nav nekas tāds, no kā būtu jākaujas. Es ceru, ka ar savu piemēru varu būt Sāra kādam citam.

Autore dzīvo Jūtā, ASV.

BĒRNIEM

Drosme Svētajos Rakstos

Prezidents Monsons māca mums būt drosmīgiem un iestāties par to, kam ticam. Svētajos Rakstos ir minēti daudz piemēru, kā cilvēki izrādījuši drosmi. Izlasi Svēto Rakstu pantus, kas norādīti līdzās šo cilvēku vārdiem. Kā šie cilvēki izrādīja savu drosmi un iestājās par to, kas, viņuprāt, bija taisnīgi? Izmanto atvēlēto vietu, lai uzzīmētu savas atbildes.

Džozefs Smits (Džozefs Smits — Vēsture 1:11–17)

Daniēls (Daniēla 6:7, 10–23)

Samuēls–Iamaniets (Helamana 13:2–4; 16:1–7)

Estere (Esteres 4:5–14; 5:1–8; 7:1–6)

Lūgšanu pilnas izstudējiet šo materiālu un centieties saprast, ar kurām vēstījuma daļām dalīties. Kā izpratne par Glābēja misiju un dzīvi vairo jūsu ticību Viņam un svētī tās māsas, par kurām jūs rūpējaties kā apmeklējošās māsas? Vairāk informācijas meklējiet reliefsociety.lds.org.

Jēzus Kristus īpašības — bez viltus un liekulības

Šis vēstījums ir daļa no apmeklējuma mācības vēstījumu sērijas, kurā raksturotas Glābēja īpašības.

Sapratne par to, ka Jēzus Kristus ir bez viltus un liekulības, palīdzēs mums uzticīgi censties sekot Viņa priekšzīmei. Elders Džozefs B. Virts (1917–2008) no Divpadsmit apustuļu kvoruma teica: „Ar viltu pierunāt kādu nozīmē piemānīt vai maldināt. . . . Cilvēks bez viltus ir nevainīgs cilvēks ar godīgiem nolūkiem un tīriem motīviem, kura dzīve atspoguļo vienkāršu paradumu — saskaņot savu ikdienas rīcību ar godprātīguma principiem. . . . Es ticu, ka Baznīcas locekļiem nepieciešamība būt bez viltus tagad varētu būt vēl svarīgāka nekā citos laikos, jo daudzi pasaulē acīmredzot nesaprot šī tikuma nozīmību.”¹

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrais padomnieks Augstākajā prezidijā, teica: „Neviens no mums nelīdzinās Kristum tādā mērā, kā mēs apzināmies, ka mums vajadzētu līdzināties. Taču mēs dedzīgi vēlamies pārvarēt

savas vājības un tieksmi grēkot. Mēs no visas sirds un dvēseles tiecamies kļūt labāki ar Jēzus Kristus veiktās Izpirkšanas palīdzību.”²

Mēs zinām, ka „tiksim tiesāti saskaņā ar savu rīcību, savas sirds vēlēm un saskaņā ar to, kādi cilvēki būsīm kļuvuši”.³ Tomēr, cenšoties nožēlot grēkus, mēs kļūsim šķīstāki — un „svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs” (Mateja 5:8).

Papildu Svētie Raksti

Psalmi 32:2; Jēkaba vēst. 3:17;
1. Pētera 2:1–2, 22

ATSAUCES

1. Joseph B. Wirthlin, „Without Guile”, *Ensign*, 1988. g. maijs, 80.–81. lpp.
2. Dīters F. Uhtdorfs, „Nāciet, pievienojieties mums!” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2013. g. nov., 23. lpp.
3. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.2.1.

Ticība, ģimene,
palīdzība

No Svētajiem Rakstiem

Mazi bērni ir bez viltus. Jēzus Kristus teica: „Laidiet bērnus pie Manis un neliedziet tiem, jo tādiem pieder Dieva valstība. . . . Un Viņš [bērnus] apkampa, rokas tiem uzlika un tos svētīja” (Marka 10:14, 16).

Kristus arī kalpoja bērniem Amerikas kontinentā pēc Savas krustā sišanas. Viņš pavēlēja, lai cilvēki atnestu savus mazos bērnus pie Viņa un „[noliktu] tos zemē visapkārt Viņam, un Jēzus stāvēja vidū; . . .

. . . [Un] Viņš raudāja, un pūlis liecināja par to, un Viņš ņēma viņu bērnus, vienu pēc otra, un svētīja tos, un lūdza Tēvu par tiem. . . .

Un, kad viņi skatījās, lai redzētu, viņi pameta savas acis uz debesīm, un . . . viņi redzēja eņģeļus nokāpjam no debesīm, un tie bija it kā uguns vidū, un tie nāca un ieskāva šos bērnus, . . . un eņģeļi kalpoja tiem” (3. Nef. 17:12, 21, 24).

Apdomājiet!

Kādu mācību mēs varam apgūt no maziem bērniem par to, kā būt bez viltus? (Skat. Svēto Rakstu ceļvedis, „Viltus”.)

TICĪBAS SPĒKS

Ambera Bārlova Dāla

Ja Debesu Tēvs atpestītu mūs no visām grūtībām tikai tādēļ, ka mēs to lūgtu, Viņš liegtu gūt pieredzi, kas nepieciešama mūsu glābšanai.

Vienugad, mācoties koledžā, es liku eksāmenu, kad man sāka sāpēt spranda. Sāpes nepārgāja pat pēc tam, kad ar eksāmenu saistītais stress bija garām. Es konsultējos ar ārstiem un terapeitiem un izmēģināju dažnedažādas zāles, taču sāpes tik un tā nepārgāja. Visu nākamo gadu, cīnoties ar sāpēm, es pūlējos stiprināt arī savu ticību. Es daudz lūdzu, studēju Svētos Rakstus un lūdzu priesterības svētības. Es jutu: ja vien man būtu pietiekami daudz ticības, es tiktu dziedināta.

Jēzus Kristus dziedināja slimos, aklos, kroplos un lepras slimniekus „pēc [viņu] ticības” (Mateja 9:29). Es apzinājos, ka Viņš var dziedināt mani, tāpat kā daudzus citus, kurus dziedināja Savas dzīves laikā. Secinot, ka no dziedināšanas mani attur vienīgi ticības trūkums, es divkāšoju savus pūliņus. Turpinot fizioterapiju, es lūdzu, gavēju, studēju un ticēju. Taču sāpes turpinājās.

Svētie Raksti māca mums, ka ar ticību mēs varam darīt brīnumus (skat. Mateja 17:20), taču es nevarēju tikt vaļā pat no šīmniecīgajām sāpēm. Kur bija mans ticības spēks? Beidzot es klusi samierinājos ar savu problēmu, atradu veidus, kā tikt galā ar

neērtībām, un pieņēmu to, ka pilnībā izprast ticības un dziedināšanas spēku spēšu tikai vēlāk.

Pēc vairākiem gadiem es runājos ar kādu draudzeni, kura, ciešot no briesmīga nelabuma, pirmās grūtniecības laikā vairākkārt pabija slimnīcā. Ērina gribēja vēl vienu bērnu, taču ļoti baidījās, ka viņai būs vēlreiz jāpārcieš neērtības, ko nācās izturēt pirmās grūtniecības laikā. Viņa teica man, ka ir gavējusi, lūgusi un patiesi tic, ka Debesu Tēvs otreiz to neprasīs.

Kamēr mēs runājām, es atcerējos Svēto Rakstu pantu: „Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs.” (Psalmi 46:10.) Es domāju par savu pieredzi un to, kā grūtā brīdī iemācījos rimties, un mudināju Ērinu turpināt ticēt, taču nebalstīt savu ticību uz to, vai nāksies pieredzēt nelabumu arī nākamās grūtniecības laikā.

Turpinot studēt ticības principu, es pievērsos Almas sprediķim par ticību, kur viņš māca: „Ja jums ir ticība, jūs cerat uz to, kas nav redzams, bet kas ir patiess.” (Almas 32:21.)

PĀRBAUDĪJUMU PĀRVARĒŠANA

„Vai nav gudri, ka [Debesu Tēvs] dod mums pārbaudījumus, lai mēs varētu tos pārvarēt; pienākumus, lai mēs varētu kaut ko sasniegt; darbu, lai mēs attīstītu savus muskuļus; un bēdas, lai mūsu dvēseles tiktu pārbaudītas? Vai tad mēs neesam pakļauti kārdinājumiem tālab, lai pārbaudītu savus spēkus, vai tad mēs neesam pakļauti slimībām, lai mācītos pacietību, vai mēs neesam pakļauti nāvei, lai varētu iegūt nemirstību un godību?”

Ja visi slimie, par kuriem mēs lūdzam, tiktu dziedināti, ja visi taisnīgie tiktu pasargāti un ļaunie iznīcināti, tad Tēva iecere tiktu atsaukta un evaņģēlija pamatprincips — rīcības brīvība — beigtu pastāvēt. Nevienam cilvēkam tad nevajadzētu dzīvot ticībā.”

Prezidents Spensers V. Kimbals (1895–1985), *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006. g.), 15. lpp.

Gremdējoties pārdomās par šo pantu, atklāju, ka ticība nav tāda, kā biju domājusi. Alma māca mums, ka ticība ir cerība uz patiesu principu īstenošanos. Ticēt nenozīmē pašauties uz to, ka mūsu Debesu Tēvs allaž dos mums to, ko Viņam prasām, un tad, kad to prasām. Ticēt tam, ka Kristus dziedinās manu sprandu vai atbrīvos Ērinu no grūtniecības nelabuma, nenozīmē ticēt patiesiem principiem. Taču mēs varam ticēt, ka Kristus spēj dziedināt, ka Viņš par mums gādā, ka Viņš mūs stiprinās un ka, ja vien mēs krietni pastāvēsim līdz galam, mēs būsīm mūžīgās dzīves cienīgi.

Tas Kungs ir apsolijs: „Visu, ko vien jūs prasīsiet ticībā Jēzus Kristus

Vārdā, ticot, ka jūs saņemsiet, jūs arī saņemsiet.” (Ēnosa 1:15.) Es ticu, ka šī apsoliņuma spēks slēpjas padomā — ticēt saskaņā ar Kristus gribu. Svēto Rakstu ceļveža sadaļā par lūgšanu ir mācīts: „Mēs lūdzam Kristus vārdā tad, ja mūsu prāts ir Kristus prāts un mūsu vēlmes ir Kristus vēlmes — kad Viņa vārdi paliek mūsos (Jāņa 15:7). Tad mēs lūdzam to, ko Dievs var mums dāvēt. Daudzas lūgšanas paliek neatbildētas, jo tās nemaz nav teiktas Kristus Vārdā; tās nekādā veidā neatspoguļo Viņa prātu, bet izriet no cilvēka savtības.”

Ja mēs lūgsim ticībā to, kas ir saskaņā ar Dieva gribu, Viņš dos mums saskaņā ar mūsu vēlmēm. Debesu

Tēvs pazīst mūs, mīl mūs un vēl mums visu, kas nepieciešams, lai mēs spētu atgriezties Viņa klātbūtnē. Un dažkārt tas ietver arī pārbaudījumus, problēmas un grūtības (skat. 1. Pētera 1:7). Ja Debesu Tēvs atpestītu mūs no visām grūtībām tikai tādēļ, ka mēs to lūgtu, Viņš liegtu gūt pieredzi, kas nepieciešama mūsu glābšanai. Mums ir jāmacās pašauties uz Dieva ieceri attiecībā uz mūsu dzīvi un pakļaut savu gribu Viņējai. Ja mēs pieskaņojam savas vēlmes Viņa vēlmēm un atzīstam savu pilnīgo atkarību no Viņa, mēs varam „sasniegt savas ticības galamērķi, dvēseļu pestīšanu” (1. Pētera 1:9). ■

Autore dzīvo Oregonas štatā, ASV.

GIMENES MĀJVAKARS — TŪ TO VARI!

Lai arī kāda būtu tava ģimene, ģimenes mājvakars var svētīt un stiprināt tevi.

Tēvs noguris pārnāk mājās pēc garas darba dienas un atklāj, ka pārējie viņa ģimenes locekļi nomokās ar līdzīgām, idzīgām sajūtām. Šis ir pirmdienas vakars, un sarīkot ģimenes mājvakaru šķiet neiespējami. Pēc tam, kad ir noskaitīta lūgšana pēc palīdzības, tēvs un māte nolemj rīkoties vienkārši. Viņi sasauc savu ģimeni, nodzied garīgo dziesmu un kopīgi noskaita lūgšanu. Viņi iedod katram ģimenes loceklim svečīti, ko katrs aizdedzina un pastāsta kaut ko iedvesmojošu, kas ar viņiem nesēn noticis. Aptumšotajā istabā svečīšu gaisma attēlo iedvesmu un piesaista bērnu uzmanību. Kad ģimenes locekļi dalās savās liecībās, mājās ienāk miera un mīlestības sajūta. Ģimene pabeidz mājvakaru un ir patiecīga, ka to sarīkoja.

Vai zinājāt, ka ģimenes mājvakars ir bijis Baznīcas programmā jau 100 gadu? 1915. gada aprīlī Augstākais prezidijs noteica Baznīcas locekļiem vēltīt vienu vakaru nedēļā ģimenes lūgšanai, mūzikai, evaņģēlija apgūšanai, stāstu stāstīšanai un aktivitātēm. (Skatiet fragmentu no Augstākā prezidija vēstules 80. lappusē.) Praviēši turpina atgādināt mums par ģimenes

mājvakara nozīmību. „Mēs nevaram atļauties nevērīgi izturēties pret šo debesu iedvesmoto pasākumu,” teica prezidents Tomass S. Monsons. „Tas var nest garīgo izaugsmi katram ģimenes loceklim, palīdzot pretoties kārdinājumiem, kas ir it visur.”¹

Lūk, dažas domas, kas būtu jāpatur prātā, apņemoties katru nedēļu rīkot ģimenes mājvakaru:

Tas attiecas uz mani. „Ģimenes mājvakars ir ikvienam,” teica elders L. Toms Perijs no Divpadsmit apustuļu kvoruma.² Mēs katrs — precējies vai neprecējies, ar bērniem vai bez bērniem — varam vēltīt laiku ģimenes stiprināšanai un evaņģēlija apgūšanai.

Es varu tam atrast laiku. Baznīca rāda piemēru, nerīkojot Baznīcas pasākumus pirmdienu vakaros. Jūs varat parādīt Tam Kungam un savai ģimenei, ka esat ar mieru vēltīt laiku tam, kas ir vissvarīgākais.

Es varu piemeklēt to, kas der manai ģimenei. Ja jūsu ģimene ir sadalīta ģeogrāfiski, pamēģiniet sarīkot „ģimenes vakaru tiešsaistē”, lai sarunātos ar ģimenes locekļiem tiešsaistē vai pa tālruni. Vai kādam ir jāstrādā līdz vēlam vakaram? Sarīkojiet „ģimenes vakaru

parkā”, blakus darba vietai, pārtraukuma laikā. Kāds šķīries tēvs rīkoja „ģimenes vēstuļu vakaru” katru pirmdienu, rakstot saviem bērniem, kas dzīvoja tālu no viņa.³ Ļaujiet šķēršļiem veicināt lielāku radošumu.

Es varu sākt šonedēļ. Ģimenes mājvakaru var sarīkot atbilstoši jūsu vajadzībām un apstākļiem. Lūk, daži vispārīgi ieteikumi:

- Sāciet un beidziet ar lūgšanu.
- Izmantojiet mūziku, tostarp garīgās dziesmas un Sākumskolas dziesmas.
- Mācieties no Svētajiem Rakstiem un mūsdienu praviešiem.
- Katru nedēļu variējiet dažādas fiziskās aktivitātes, kalpošanas projektus un uz evaņģēliju centretas aktivitātes.
- Jautri pavadiet laiku! Uzspēlējiet kādu spēli vai pagatavojiet cienastu.
- Esiet konsekventi. Ja jūs to nevarat rīkot pirmdienās, atrodi citu dienu.

Es vēlos apsoltās svētības. Praviēši ir solījuši, ka, piedaloties ģimenes mājvakarā, mēs gūsim lielas svētības:

mīlestība un paklausība mājās pieaugs. Jauniešu sirdīs veidosies ticība. Ģimenes „iegūs spēku, lai uzveiktu ļaunas ietekmes un kārdinājumus”, kas tās ieskauj.⁴

Lai arī jūsu ģimenes mājvakari droši vien nebūs pilnīgi katru reizi, jūsu ģimene tiks stiprināta un svētīta par jūsu pūliņiem. „Katrs ģimenes mājvakars ir kā otas triepiens uz mūsu dvēseles audekla,” mācīja elders Deivids A. Bednārs no Divpadsmit apustuļu kvoruma. „Katrs atsevišķi, šie pasākumi var nešķīst pārāk iespaidīgi vai prātā paliekoši. Taču, tāpat kā . . . otas

triepieni papildina cits citu un rada iespaidīgu meistarību, tāpat arī mūsu pastāvība, darot šķietami nenozīmīgas lietas, var novest pie ievērojami garīgiem rezultātiem.”⁵ ■

ATSAUCES

1. Thomas S. Monson, „Constant Truths for Changing Times”, *Liahona*, 2005. g. maijs, 19. lpp.
2. L. Tom Perry, „Therefore I Was Taught”, *Ensign*, 1994. g. maijs, 38. lpp.
3. „Family Home Evening: Any Size, Any Situation”, *Ensign*, 2001. g. dec., 42. lpp.
4. First Presidency, skat. James R. Clark, apkop., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 sēj. (1965–1975), 4:339.
5. Deivids A. Bednārs, „Būt uzcītīgākiem un vairāk rūpēties par mājām” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2009. g. nov., 19.–20. lpp.

PIEŠKIRIET AUGSTĀKO PRIORITĀTI

„Mēs sniedzam padomu vecākiem un bērniem — piešķirt augstāko prioritāti ģimenes lūgšanai, ģimenes mājvakaram, evaņģēlija studēšanai un apmācībai, un vērtīgiem ģimenes pasākumiem. Lai cik cienīgas un atbilstošas citas prasības vai pasākumi arī būtu, nedrīkst pieļaut, ka tie aizvietotu dievišķi noteiktos pienākumus, ko vienīgi vecāki un ģimenes spēj pienācīgi veikt.”

Augstākā prezidija vēstule, 1999. g. 11. febr.

VIŅŠ IR AUGŠĀMCĒLIES

Nelokāma ticība Kristum ir galvenā pasaules vajadzība šajās dienās.

Prezidents Deivids O. Makejs (1873–1970)

Devītais Baznīcas prezidents

Deivids O. Makejs piedzima 1873. gada 8. septembrī. 1906. gada 9. aprīlī viņu ordinēja

par apustuļi, un 1951. gada 9. aprīlī viņš tika atbalstīts par devīto Baznīcas prezidentu. Turpmākajā tekstā būs fragments no viņa 1966. gada aprīļa vispārējās konferences runas. Visu runu skatīt: Conference Report, 1966. g. apr., 55.–59. lpp.

Ja brīnums ir kāds pārdabisks notikums, kuru cilvēka ierobežotā gudrība nespēj saprast, tad Jēzus Kristus Augšāmcelšanās ir vislielākais brīnums, kāds jebkad ir noticis. Tajā atklājas Dieva visvarenība un cilvēka nemirstība.

Augšāmcelšanās ir brīnums, taču tikai cilvēka nespējā to aptvert un saprast. Visiem tiem, kas to pieņem kā faktu, tā nav nekas cits, kā nemainīga dzīves likuma izpausme. . . .

DZĪVAIS KRISTUS

Izslasi mūsdienu apustuļu un praviešu liecību par Jēzu Kristu žurnālā *Liahona* 2000. gada aprīļa numurā, 2.–3. lpp.

Pieņemiet par negrozāmu faktu to, ka Kristus augšāmcēlās un parādījās kā slavas pilna un augšāmcelta būtne, un jums būs atbilde uz gadsimtiem seno jautājumu: „Kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?” (Ījaba 14:14.)

Augšāmcelšanās liecinieki

Neapšaubāmi, burtiskā Kristus Augšāmcelšanās no kapa bija reāls notikums mācekļiem, kuri Viņu labi pazina. Viņiem par to nebija nekādu šaubu. Viņi bija šī notikuma liecinieki; viņi zināja, jo viņu acis to redzēja, viņu ausis to dzirdēja, viņu rokas sajuta Pestītāja, kas bija augšāmcēlies, fizisko klātbūtni.

Kad vienpadsmit apustuļi bija sapulcējušies kopā, lai izraudzītos to, kurš aizstās Jūdu Iskariotu, vadošais apustuļis Pēteris teica: „Tāpēc vienam no tiem vīriem, . . . līdz ar mums jāklūst par Viņa augšāmcelšanās liecinieku” (Ap. d. 1:21–22). . . .

Kādā citā reizē Pēteris savu ienaidnieku priekšā — to pašu cilvēku priekšā, kas sita Jēzu pie krusta nāvei, — teica: „Israēlieši, uzklausiet šos vārdus: Šo Jēzu Dievs ir uzmodinājis, tam mēs visi esam liecinieki” (Ap. d. 2:22, 32). . . .

Citas liecības

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca, tāpat kā Pēteris, Pāvils, Jēkabs un visi pārējie agrīnie apustuļi, tic, ka Augšāmcelšanās ir ne tikai burtiska patiesība, bet arī Kristus dievišķās Zemes misijas nobeigums.

1800 gadus pēc Jēzus nāves pie krusta pravietis Džozefs Smits pasludināja, ka viņam parādījās Tas Kungs augšāmceltā veidolā, sakot: „Es ieraudzīju divas personas stāvam virs manis gaisā. Viena no viņām uzrunāja mani, nosaucot mani vārdā, un, norādot uz otro, sacīja: „Šis ir Mans mīļais Dēls. Uzklausi viņu!”” (Džozefs Smits — Vēsture 1:17). . . .

Ja mums būtu tikai Džozefa Smita liecība, tā, Kristus vārdiem runājot, kad Viņš izteicās Pats par Sevi, būtu nederīga, taču Jēzum bija Dieva liecība un apustuļu liecība. Un Džozefam Smitam bija citi liecinieki, [kuri] apstiprināja [viņa] liecību, patiesību, kuru darīja zināmu eņģelis Moronijs, parādoties viņiem. . . .

. . . Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca [arī] pasludina, ka pravieša Džozefa Smita dievišķā vīzija ir patiesa:

„Un tagad, pēc daudzām liecībām, kas ir dotas par Viņu, šī ir liecība, pēdējā no visām, ko mēs dodam

tikai kā dižu reformatoru, nevainojamu skolotāju vai vienkārši kā pilnīgu cilvēku. Vīrs no Galilejas ne tikai simboliski, bet *burtiski* ir dzīvā Dieva Dēls. . . .

Patiesi piedzimt no jauna

Neviens cilvēks nevar patiesi apņemties pielietot savā ikdienas dzīvē Jēzus no Nācaretes mācības, nemainot visu savu būtību. Frāzei „piedzimt no jauna” ir dziļāka nozīme, nekā daudzi cilvēki to uztver. . . . Laimīgs ir tas cilvēks, kurš patiesi ir sajutis pacilājošo izmaiņu spēku, ko rada tuvība ar Glābēju, tuvas attiecības ar Viņu. Es esmu pateicīgs par to, ka zinu, ka Kristus ir mans Pestītājs. . . .

Augšāmcelšanās vēstījums . . . ir vismierinošākais, visdievišķākais vēstījums, kas jebkad dots cilvēkam, jo, kad nāve mums atņem kādu mīļu cilvēku, mūsu sērojošajām sirdīm remdinājumu sniedz cerība un dievišķa pārliecība, kas pausta šiem vārdiem: „*Viņš nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies!*” [Skat. Mateja 28:6; Marka 16:6].

Es zinu no visas sirds, ka Jēzus Kristus uzveica nāvi, un pateicoties tam, ka mūsu Pestītājs dzīvo, dzīvosim arī mēs. ■

Atbilstoši standartiem ieviestas izmaiņas ortogrāfijā un interpunkcijā.

par Viņu, — ka Viņš dzīvo!” (M&D 76:22). . . .

Šo nevainojamo seno apustuļu liecību gaismā — liecību, kuras datējamas dažus gadus pēc Augšāmcelšanās, — visbrīnumainākās atklāsmes par dzīvo Kristu, kas saņemta šajā laikā, gaismā, patiesi šķiet grūti saprast, kā cilvēki vēl var Viņu noraidīt un apšaubīt cilvēka nemirstību.

Kas mums ir nepieciešams šodien?

Nelokāma ticība Kristum ir vis-svarīgākā pasaules vajadzība šajās

dienās. Tā ir kas vairāk par vienkāršām sajūtām. Tā ir spēks, kas liek rīkoties, un tai vajadzētu būt lielākajai motivācijai cilvēku dzīvē. . . .

Ja vien cilvēki tā vietā, lai bezcerīgi raudzītos uz tumšo un drūmo kapu, „pildītu Viņa gribu”, viņi pavērstu acis uz debesīm un zinātu, ka Kristus ir augšāmcēlies! . . .

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca pasludina visai pasaulei, ka Kristus ir Dieva Dēls, pasaules Pestītājs! Nevienš patiesi sekotājs nav apmierināts, pieņemot Viņu

SIEVIEŠU

GARĪGĀ IETEKME

„Mēs aicinām Baznīcas sievietes kopīgi iestāties par taisnīgumu. . . . Es uzskatu, ka tas kļūtu par vienu spožu cerības staru [šajā] pasaulē.” – Prezidents Gordons B. Hinklijs (1910–2008)

Vai mēs apzināties, cik liela ietekme ir mūsu garīgajam spēkam?

Starla Averkampa Batlere

Daudzas brīnišķīgas, pazemīgas Baznīcas sievietes uzticīgi kalpo, neapjaušot savas rīcības tālejošās sekas — to, kādu laicīgās kalpošanas piemēru rāda un kādu garīgā spēka mantojumu aiz sevis atstāj. Viena no šādām Baznīcas sievietēm ir mana vecmāmiņa Šerija Pītersone. Viņa visu savu mūžu ir uzticīgi kalpojusi nemanāmos aicinājumos. Ja jūs jautātu viņai pašai, viņa apgalvotu, ka viņai nav daudz talantu, ko piedāvāt pasaulei. Taču, sākot izzināt viņas dzīvesstāstu, esmu sapratusi, cik lielā mērā viņas garīgais spēks ir ietekmējis manu dzīvi.

Šerijas vecāki pārstāja apmeklēt baznīcu un izšķīrās, kad viņa vēl bija pavisam maziņa. Viņa uzauga ar savu māti, Florenci, kura allaž strādāja. Pati Florence bērnībā bija atstāta vēl lielākā novārtā, uzaugdama internātskolā, kamēr viņas māte, Džordžija, piekopa pasaulīgu dzīvesveidu. Par spīti audzināšanas trūkumam, Šerija turpināja būt aktīva evaņģēlijā, uzticīgi apmeklējot baznīcu kopā ar savas vecvecmāmmiņas Elizabetes ģimeni vai draugiem. Vērojot viņu ģimenes, viņa redzēja to, ko vēlējās pati savējā. Viņa īsti nezināja, kādai vajadzētu būt ģimenei, taču viņa zināja, kādai tai nevajadzētu būt, un viņa bija izlēmusi, ka viņas pašas ģimenē būs citādāk.

Šerijas vīrs — mans vectēvs Dels — reiz man teica: „Lai tev būtu liecība, tev tā jāvēlas. Šerija allaž gribēja, lai viņai būtu liecība.” Lai gan pirmajos laulības gados bija papildnam grūtību, viņiem netrūka apņēmības saglabāt stipru ģimeni. Pirmajā laulības gadā viņi bija mazaktīvi Dela darba grafika dēļ, taču aicinājums kalpot Sākumskolā pamudināja Šeriju atsākt apmeklēt baznīcu, un drīz vien viņai pievienojās arī Dels, kurš tika aicināts par padomnieku diakonu kvorumā. Kopš tā laika viņi abi ir bijuši aktīvi un stipri Baznīcas locekļi. Šerijas vēlme kalpot un apņemšanās

DĒVĪBAS METĀS, KETLINA PETERSONE, PAVAIROT AIZLIEGTS

izveidot stipru ģimeni palīdzēja manai mātei kļūt par stipru sievieti, un manas mātes piemērs ir palīdzējis ievirzīt pareizās sliedēs manu dzīvi, īpaši tagad, kad sāku veidot pati savu ģimeni.

Mums, sievietēm, ir ārkārtīgi liela garīgā ietekme apkārtējo cilvēku dzīvē. Patiesi, Džozefs Smits mācīja, ka mūsu pienākumos ietilpst ne vien palīdzība trūcīgajiem, bet arī dvēseļu glābšana.¹ Jēzus Kristus ir aicinājis Savas Baznīcas sievietes kļūt par Viņa mācekļiem un būt garīgi stiprām. Mūsu garīgajam spēkam un ietekmei ir izšķiroša loma glābšanas darba veicināšanā, un mums ir jāmeklē iespējas garīgi stiprināt apkārtējos. Tādējādi mūsu ticības un taisnīguma ietekmei būs daudz tālejošākas sekas, nekā mēs spējam iedomāties.

Aicinātas par mācekļiem

Kā raksta elders Džeimss E. Talmidžs (1862–1933) no Divpadsmit apustuļu kvoruma: „Jēzus Kristus ir dižākais sieviešu aizstāvis visā pasaulē.”² Padomājiet, piemēram, ko Viņš Jaunajā Derībā māca divām mācekļiem, māsām — Marijai un Martai. Grāmatā *Daughters in My Kingdom* paskaidrots: „Lūkas 10. nodaļā ir iekļauts stāsts par to, kā Marta atvēlēja savas mājas Jēzum. Viņa kalpoja Tam Kungam, gādājot par Viņa laicīgajām vajadzībām, bet Marija sēdēja pie Viņa kājām, ieklausoties Viņa mācībās.

Laikā, kad no sievietēm tika sagaidīta tikai laicīga kalpošana, Glābējs mācīja Martai un Marijai, ka sievietes var piedalīties Viņa darbā arī garīgi. Viņš aicināja tās kļūt par Viņa mācekļiem un baudīt glābšanas „labo daļu”, kas nekad netiks viņām atņemta.”³

Dažkārt mēs, tāpat kā Marta, pieļaujam kļūdu, domājot, ka sievietes primārā loma ir nodrošināt laicīgo kalpošanu, piemēram, gatavot ēdienu, šūt un tīrīt citu labā. Šāda

Četras paaudzes: Elizabete (pa kreisi) tur uz rokām savu mazmeitiņu Florenci. Annija, Elizabetes māte (vidū), atceļoja uz Jūtu kopā ar saviem vecākiem. Džordžija, Elizabetes meita (pa labi), ar meitu Florenci pameta baznīcu. Uzticīgā Elizabete palīdzēja savai mazmazmeitiņai Šerijai, un Šerijas pēcnācēji atgriezās evaņģēlijā.

kalpošana ir vērtīgs un dārgs upuris, taču daudz vairāk par māsām, kuras var šūt un gatavot, Tam Kungam ir vajadzīgas garīgi spēcīgas sievietes, kuru dzīve mirdz ticībā, taisnīgumā un žēlsirdībā. Viņš zina, ka ikvienai no mums ir tik daudz ko dāvēt. Jēzus Kristus aicina, lai mēs *visas* attīstītu savu garīgo spēku un spēju saņemt atklāsmi un rīkoties saskaņā ar to, lai palīdzētu virzīt uz priekšu Viņa darbu. Linda K. Bērtone, Palīdzības biedrības vispārējā prezidente, uzrunāja māsas, sakot: „Jūs esat sūtītas uz šo Zemi šajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā, pateicoties tam, kas esat un kādam darbam esat sagatavotas! Neatkarīgi no tā,

par ko Sātans mēģinās mūs pārliecināt attiecībā uz to, kas esam, saskaņā ar savu patieso identitāti mēs esam Jēzus Kristus mācekles!”⁴

Tas Kungs pazīst mūs un zina mūsu apstākļus, un Viņam ir darbs, kas katrai no mums jāpaveic uz šīs Zemes. Nav tādas māsas, kurai būtu tik maz zināšanu vai talantu, ka viņa nespētu garīgi ietekmēt citus uz labu, vedot tos pie Kristus. Ņemot vērā mūsu dievišķo potenciālu, mums ir pienākums kļūt par garīgajām līderēm savās mājās un apkārtējā sabiedrībā. Elders M. Rasels Balards no Divpadsmit apustuļu kvoruma pasludināja: „Katrai māsai šajā Baznīcā, kura ir noslēgusi derības ar To Kungu, ir dievišķs uzdevums palīdzēt glābt dvēseles, vadīt pasaules sievietes, stiprināt Ciānas ģimenes un celt Dieva valstību.”⁵

Nav vajadzīgs ieņemt augstu stāvokli vai darīt kaut ko neparastu, lai palīdzētu apkārtējiem izdarīt pareizas izvēles, kas tuvinās viņus Jēzum Kristum, lai tādējādi paveiktu savu svarīgāko pienākumu. Gan ievērojamam, gan nelielam veikumam viena vai pāris cilvēku labā (pat tikai starp savas ģimenes locekļiem), var būt ārkārtīgi liela ietekme.

Sievietes glābšanas darbā

Kā vēsta kāda iemīļota garīgā dziesma: „Mums — māsām — ar eņģeļiem vienotas pūles, kā sievietēm Dievs mums šo dāvanu dod.”⁶ Mums ir tik daudz, ko dot saviem mīļajiem! Elders Ričards G. Skots no Divpadsmit apustuļu kворuma ir stāstījis par to, cik lielu ietekmi uz viņa dzīvi atstājis divu sieviešu garīgais spēks:

„Kad biju maziņš, mans tēvs nebija baznīcas loceklis, un mana mamma bija kļuvusi mazaktīva. . . . Dažus mēnešus pēc manas astotās dzimšanas dienas vecmāmiņa Vitlija šķērsoja visu valsti, lai mūs apciemotu. Vecmāmiņa bija noraizējusies par to, ka ne es, ne mans vecākais brālis neesam kristīti. Es nezinu, ko viņa teica maniem vecākiem, bet atceros, ka vienrīt viņa aizveda mūs ar brāli uz parku un

„Glābējs mācīja Martai un Marijai, ka sievietes var piedalīties Viņa darbā arī garīgi. Viņš aicināja viņas kļūt par Viņa mācekļiem un iegūt glābšanu.”

dalījās savās izjūtās par to, cik svarīgi kristīties un regulāri apmeklēt baznīcas sanāksmes. Es neatceros, ko tieši viņa teica, taču viņas vārdi mani aizkustināja, un drīz vien mēs ar brāli tikām kristīti. . . .

Drosmīgi un cieņpilni vecmāmiņa palīdzēja mūsu tēvam apzināties, cik svarīgi būtu vest mūs uz mūsu baznīcas sanāksmēm. Viņa visdažādākajos veidos palīdzēja sajust, ka mūsu dzīvē ir vajadzīgs evaņģēlijs.”⁷

Otrs garīgā spēka avots bija eldera Skota sieva Žanīna. Ejot uz randiņiem, viņi sāka runāt par nākotni. Žanīna, kura bija uzauzusi ģimenē, kur valdīja spēcīgas misionāru darba tradīcijas, pastāstīja par savu vēlmi apprecēties templī — ar vīrieti, kurš kalpojis misijā. Tas atstāja spēcīgu ietekmi uz eldery Skotu, kurš nekad iepriekš nebija īpaši domājis par kalpošanu misijā. „Es devos mājās,

un nespēju domāt ne par ko citu. Es biju nomodā visu nakti. . . . Pēc ilgām lūgšanām es pieņēmu lēmumu tikties ar savu bīskapu un sākt rakstīt misijas pieteikumu.”⁸ Elders Skots teica, ka, lai gan Žanīna parādīja viņam virzienu, sniedzot nepieciešamo pamudinājumu: „Žanīna nekad nelūdza, lai es kalpotu misijā viņas dēļ. Viņa mīlēja mani pietiekami, lai dalītos savā pārlicībā un tad dotu iespēju — iet pašam savu dzīves ceļu. Mēs abi kalpojam misijā un vēlāk tikām saistīti templī. Žanīnas drosme un uzticība savai ticībai pilnībā mainīja mūsu kopdzīvi. Es esmu pārlicināts, ka bez viņas stiprās ticības tam principam, ka visupirms mums vajag kalpot Tam Kungam, mēs nebūtu raduši to laimi, kuru šobrīd baudām. Viņa rāda brīnišķīgu, taisnīgu piemēru!”⁹

Tieši šī, eņģeļiem līdzīga, sieviešu garīgā ietekme palīdzēja jauniešiem — elderam

*Kā vēsta kāda
iemīļota garīgā
dziesma: „Mums
— māsām — ar
eņģeļiem vienotas
pūles, kā sievietēm
Dievs mums šo dā-
vanu dod.” Mums
ir tik daudz,
ko dot saviem
mīļajiem!*

Skotam — pieņemt dažus no svarīgākajiem dzīves lēmumiem: kristīties, kalpot misijā un laulāties templī.

Mēs varam palīdzēt citiem vēlēties veikt labas izvēles ar savu piemēru, rīcību, vārdiem un personīgo taisnīgumu. Māsa Kerola M. Stīvensa, pirmā padomniece Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā, pasludina: „Mēs esam derības meitas Tā Kunga valstībā, un mums ir dota iespēja būt par darbarīkiem Viņa rokās. Mēs katru dienu piedalāmies glābšanas darbā ar pavisam nelielu un vienkāršu rīcību — mēs gādājam, stiprinām un mācām cita citu.”¹⁰ Ja mēs paļausimies uz Garu un turpināsim virzīties uz priekšu, sirsnīgi un pazemīgi pūloties palīdzēt apkārtējiem tuvoties Kristum, mums tiks doti norādījumi attiecībā uz to, ko varam paveikt, un spēks to paveikt un mēs priecāsimies par to, ka varam vest Tā Kunga bērnus pie Viņa.

Kļūt par garīgas ietekmes spēku

Zinot, kāds ir mūsu pienākums, mēs, iespējams, gluži kā senie mācekļi, jautāsim: „Ko lai mēs darām” (Apustuļu d. 2:37), lai spētu garīgi ietekmēt? Iepriekšējā vispārējā konferencē māsa Bērtone aicināja māsas iztēloties „dažus no garīgajiem sludinājumiem attiecībā uz glābšanas darbu, kuri varētu sākties ar vārdu „meklējam”:

- Meklējam vecākus, kuri audzinās savus bērnus gaismā un patiesībā!
- Meklējam meitas . . . , māsas . . . , tantes . . . , māsiņas . . . , vecmāmas un patiesas draudzenes, kuras kalpos par mentorēm, pasniedzot savas izpalīdzīgās rokas derību ceļā!
- Meklējam cilvēkus, kuri uzklausa Svētā Gara pamudinājumus un rīkojas atbilstoši saņemtajai iedvesmai!
- Meklējam cilvēkus, kuri ik dienu dzīvo pēc evaņģēlija, darot nelielus un vienkāršus darbus!
- Meklējam ģimenes vēstures un tempļa darbiniekus, kas saistīs ģimenes uz mūžību!
- Meklējam misionārus un baznīcas locekļus, kuri izplatīs „labo vēsti” — Jēzus Kristus evaņģēliju!
- Meklējam glābējus, kuri uzmeklēs tos, kas noklīduši no ceļa!
- Meklējam derību turētājus, kuri nelokāmi pastāvēs par patiesību un to, kas ir pareizi!
- Meklējam patiesus Tā Kunga, Jēzus Kristus, mācekļus!”¹¹

Tas nav nekas jauns, taču, meklējot iespējas piedalīties glābšanas darbā, mēs pilnveidojam savas spējas palīdzēt apkārtējiem. Elders Balards ir teicis: „Šajā pasaulē nav nekā personīgāka un audzinošāka, kas vēl vairāk mainītu mūsu dzīvi, par taisnīgas sievietes ietekmi.”¹² Ja mēs attīstīsim savu garīgo spēku caur personīgo lūgšanu un Svēto Rakstu studijām, stingru paklausību un uzticīgu derību ievērošanu, mēs kļūsim par sievietēm, kam ir šāda ietekme.

Tālejošākas sekas, nekā mēs spējam iedomāties

Prezidents Brigams Jangs (1801–1877) vaicāja: „Vai jūs varat pateikt, cik daudz laba spēj paveikt Israēla mātes un

meitas? Nē, tas nav iespējams. Un tas labais, ko viņas paveiks, turpinās svētīt viņas cauri visai mūžībai.”¹³

Manas vecmāmiņas taisnīgie lēmumi ir iespaidojuši turpmākās paaudzes daudz ilgākā laika periodā, nekā viņa varēja iedomāties, jaunieta būdama. Taču jāsaka, ka manu ģimenes sieviešu garīgā ietekme iestiepjas vēl senākā pagātnē. Lielu daļu sava garīgā spēka Šerija smēlās, vērojot savas vecvecmāmiņas (manas vecvecvecmāmiņas) Elizabetes piemēru. Elizabetes ticības un liecības piemērs sniedzās pāri divām neaktīvām paaudzēm, palīdzot viņas mazmazmeitiņai Šerijai pārtraukt sagrauto ģimeņu tendenci un atgriezties Baznīcā.

Kļūstot par garīga spēka avotu apkārtējo dzīvē, mūsu ietekmei būs daudz tālejošākas sekas, nekā mēs spējam iedomāties. Prezidents Gordons B. Hinklijs (1910–2008) teica: „Mēs aicinām Baznīcas sievietes kopīgi iestāties par taisnīgumu. Viņām ir jāsāk savās pašu mājās. Viņas var mācīt to savās nodarbībās. Viņas var runāt par to savā apkaimē. . . .

Es uzskatu, ka tas kļūtu par vienu spožu cerības staru pasaulē, kas maršē pretī pašsagrāvei.”¹⁴

Ja mēs izpildīsim šo pavēli, mēs veicināsim Tā Kunga darbu gan apkārtējā pasaulē, gan, pats svarīgākais, mūsu ģimenēs un mūsu mīlo tuvinieku dzīvē. ■

Autore dzīvo Jūtas štatā, ASV.

ATSAUCES

1. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2007. g.), 453. lpp.
2. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3. izd. (1916. g.), 475. lpp.
3. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011. g.), 3–4. lpp.
4. Linda K. Bērtone, „Meklējam rokas un sirdis, lai pasteidzinātu darbu” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2014. g. maijs, 122.–123. lpp.
5. M. Russell Ballard, „Women of Righteousness”, *Ensign*, 2002. g. aprīlis, 70. lpp.
6. „Kā Cīanas māsas”, *Garīgās dziesmas*, nr. 196.
7. Ričards G. Skots, „Es jums priekšzīmi esmu devis” (vispārējās konferences runa) *Liahona*, 2014. g. maijs, 32. lpp.
8. Ričards G. Skots, „Es jums priekšzīmi esmu devis”, 33. lpp.
9. Ričards G. Skots, „Es jums priekšzīmi esmu devis”, 33. lpp.
10. Kerola M. Stīvensa, „Mums ir milzīgs iemesls priecāties” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2013. g. nov., 117. lpp.
11. Linda K. Bērtone, „Meklējam rokas un sirdis, lai pasteidzinātu darbu”, 124. lpp.
12. M. Rasels Balards, „Mātes un meitas” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2010. g. maijs, 18. lpp.
13. *Discourses of Brigham Young*, atlasījis John A. Widtsoe (1954. g.), 216. lpp.
14. Gordon B. Hinckley, „Standing Strong and Immovable,” *Worldwide Leadership Training Meeting*, 2004. g. 10. janv., 20. lpp.

BŪT VĀJAM **nav** GRĒKS

Vendija Ulriha

Vai es tiešām esmu cienīgs ieiet Dieva namā? Kā es varu būt cienīgs, ja neesmu pilnīgs?”

„Kā Dievs var pārvērst manas vājības par spēku? Es esmu gavējis un lūdzis die-nām ilgi, lai šī problēma atrisinātos, taču nekas nemainās.”

„Misijā es dzīvoju saskaņā ar evaņģēliju daudz uzcītīgāk nekā jebkurā citā savas dzīves posmā, taču es arī vislabāk apzinājos savus trūkumus. Kāpēc tad, kad es rīkojos tik labi, es dažkārt jutos tik slikti?”

Pārdomājot šādus jautājumus, ir būtiski saprast: lai gan *grēks* nenovēršami mūs attālina no Dieva, *vājības*, ironiskā kārtā, var mūs tuvināt Viņam.

Atšķirības starp grēku un vājību

Bieži mēs grēku un vājības uzskatām par dažāda mēroga mūsu dvēseles defektiem, dažāda smaguma pārkāpumiem. Taču Svētie Raksti norāda, ka grēks un vājība ir atšķirīgi pēc būtības, to risinājumam nepieciešami dažādi līdzekļi un tie var radīt dažādas sekas.

Lielākā daļa no mums grēku zina daudz labāk, nekā to atzīstam, taču apskatīsimies: grēks ir izvēle nepaklausīt Dieva baušļiem vai pretoties Kristus gaismai, kas ir mūsos. Grēks ir izvēle

uzticēties Sātanam, nevis Dievam, liekot mums būt ienaidā ar mūsu Tēvu. Pretstatā mums — Kristus bija tīrs no grēka un varēja izpirkt mūsu grēkus. Kad mēs sirsnīgi nožēlojam grēkus — tajā skaitā mainām savu prātu, sirdi un uzvedību, pienācīgi atvainojoties vai nožēlojot, un

Ierobežojumi un nepilnības nav grēki, un tie mums neliedz būt tīriem un Gara cienīgiem.

Lai gan grēks nenovēršami
mūs attālina no Dieva,
vājība, ironiskā kārtā, var
mūs tuvināt Viņam.

kad tas ir iespējams, atlīdzinot nodarīto un neatkārtojot šo grēku nākotnē, — mums ir pieejama Jēzus Kristus Izpirkšana, Dievs mums var piedot un mēs atkal varam būt tīri.

Ir ļoti būtiski būt tīriem, jo nekas nefīrs nevar mist Dieva klātbūtnē. Taču, ja mūsu vienīgais mērķis būtu kļūt tikpat nevainīgiem, kādi mēs bijām, kad atstājām Dieva klātbūtni, mums visiem labāk būtu turpināt gulēt savās mazuļu gultiņās visas dzīves garumā. Tā vietā mēs nācām uz Zemi, lai no pieredzes mācītos atšķirt labo no sliktā, lai pieaugtu mūsu gudrība un prasmes, lai dzīvotu saskaņā ar mums svarīgām vērtībām un lai iegūtu dievišķas īpašības — tas ir progress, kuru mēs nevaram iegūt, gulot drošībā bērna šūpulī.

Cilvēka vājībai ir svarīga loma šo būtisko mirstības mērķu sasniegšanā. Kad Moronijs uztraucās, ka viņa vājība rakstībā varētu likt

IZPIRKŠANAS APSOĻĪJUMS

„Vistiešākais
Kristus Izpirk-
šanas mērķis ir

atjaunot to, ko jūs nevarat atjaunot, dziedēt to, ko jūs nevarat dziedināt, salabot to, ko jūs esat salauzuši un nevarat salabot. . . .

Es atkārtāju, ar ļoti retiem izņēmumiem, kas ir pakļauti mūžīgajam nosodījumam, nav tāda ieraduma, tādas atkarības, tādas dumpošanās, tādas atkrišanas, tāda nozieguma, kas nevarētu saņemt pilnīgu piedošanu. Tas ir Kristus Izpirkšanas apsolījums.”

Prezidents Boids K. Pekers,
Divpadsmit apustuļu kvoruma
prezidents, „The Brilliant Morning
of Forgiveness,” *Ensign*, 1995. g.
nov., 19.–20. lpp.

citticībniekiem izsmiet to, kas ir svēts, Tas Kungs viņu pārliecināja šādiem vārdiem:

„Un, ja cilvēki nāks pie Manis, Es parādīšu tiem viņu vājības. Es dodu cilvēkiem vājības, lai tie varētu būt pazemīgi; un Mana labvēlība ir pietiekama visiem cilvēkiem, kas pazemojas Manā priekšā; jo, ja tie pazemojas Manā priekšā un tiem ir ticība Manī, tad Es darīšu, ka vājības kļūs tiem par spēku” (Etera 12:27; skat arī. 1. korintiešiem 15:42–44; 2. korintiešiem 12:7–10; 2. Nefija 3:21 un Jēkaba 4:7).

Šai labi zināmajai rakstu vietai ir dziļa ietekme, un tā aicina mūs atšķirt grēku (kuru ierosina Sātans) no vājības

(kas šeit raksturota kā stāvoklis, kuru mums „dod” Dievs).

Mēs varētu definēt vājības kā mūsu gudrības, spēka un svētuma ierobežojumus, kas nenovēršami saistītas ar cilvēka dabu. Būdami mirstīgi, mēs esam dzimuši bezpalīdzīgi un atkarīgi ar dažādām fiziskām vainām un dabiskām nosliecēm. Mūs audzina un mums apkārt ir citi vāji mirstīgie, un viņu mācības, piemēri un izturēšanās pret mums ir kļūdaini un dažkārt — traumatiski. Mūsu vātajā mirstības stāvoklī mēs ciešam no fiziskām un emocionālām saslimšanām, izsalkuma un noguruma. Mēs piedzīvojam cilvēciskas emocijas, piemēram, dusmas, sāras un bailes. Mums trūkst gudrības, prasmju, izturības un spēka. Un mēs esam pakļauti dažādiem kārdinājumiem.

Lai gan Jēzus Kristus bija bez grēka, Viņš gluži tāpat kā mēs izdzīvoja mirstīgo vājību stāvokli (skat. 2. korintiešiem 13:4). Viņš piedzima kā nevarīgs zīdāinis mirstīgā ķermenī, un Viņu

ATŠKIRT GRĒKU NO VĀJĪBAS

	Grēks	Vājība
Definicija?	Apzināta nepaklausība Dievam	Cilvēka ierobežojumi, nepilnības
Iemesls?	Sātana mudinājums	Mūsu mirstīgās dabas daļa
Piemēri?	Apzināta Dieva baušļu pārkāpšana, ticība Sātanam, nevis Dievam	Pakļāvība kārdinājumam, emocijām, nogurumam, fiziskām vai garīgām saslimšanām, neziņai, dabiskajām nosliecēm, traumām, nāvei
Vai bija Jēzum?	Nē	Jā
Kā mums būtu jārikojas?	Jānožēlo grēki	Jābūt pazemīgiem, ar ticību Kristum un jācenšas to pārvarēt
Ko darīs Dievs?	Piedos	Sniegs labvēlību — iespēju spēku
Kādi būs rezultāti?	Attīrīšana no grēka	Svētuma un spēka atgūšana

audzināja nepilnīgi aprūpētāji. Viņam bija jāmacās staigāt, runāt, strādāt un satikt ar citiem. Viņš piedzīvoja izsalkumu un nogurumu, juta cilvēciskas emocijas un varēja saslimt, asiņot un nomirt. Viņš „tika kārdināts visās lietās, tikai bez grēka”, pakļaujot Sevi mirstībai, lai Viņš varētu „līdzī just mūsu vājībām” un palīdzēt *mūsu* nepilnībās vai trūkumos (Ebrejiem 4:15; skat. arī Almas 7:11–12).

Mēs nevaram vienkārši nožēlot savu vājību, nedz arī vājība pati par sevi mūs padara netirus. Mēs nevaram garīgi augt, ja vien *nenoraidām* grēku, taču mēs nevaram garīgi augt arī tad, ja *nepieņemam* savu cilvēciskā vājuma stāvokli, neatbildam uz to ar pazemību un ticību un caur savām vājībām nemācāmies uzticēties Dievam. Kad Moronijs raizējās savu rakstības vājības dēļ, Tas Kungs nelika viņam nožēlot grēkus. Tā vietā Tas Kungs mācīja viņam būt pazemīgam un ticēt Kristum. Kad mēs esam lēnprātīgi un ticīgi, Dievs par risinājumu vājībai dāvā labvēlību, nevis piedošanu. Svēto Rakstu ceļvedī labvēlību definē kā Dieva sniegtu iespēju spēku darīt to, ko mēs nespējam paveikt paši (skat. Svēto Rakstu ceļvedis, „Labvēlība”) — piemērotu dievišķu risinājumu, ar kuru Viņš var „vājības [darīt] par spēku”.

Pielietot pazemību un ticību

Kopš agrīnajām mūsu Baznīcas dienām mums ir mācīti būtiskie grēku nožēlošanas soļi, taču kā tieši mēs izkopjam pazemību un ticību? Apsdomāji:

- **Pārdomāšana un lūgšana.** Mūsu vājuma dēļ mēs, iespējams, nevaram atšķirt, vai tas ir *grēks* (kas liek nekavējoties un pamatīgi mainīt prātu, sirdi un uzvedību) vai *vājība* (kam nepieciešama pazemīga, ilgstoša piepūle, mācīšanās un pilnveidošanās). To, kā mēs uz to raugāties, var ietekmēt mūsu audzināšana un brieduma pakāpe. Vienā rīcībā var būt gan grēka, gan vājības pazīmes. Uzskats, ka grēks patiesībā ir vājība, noved pie racionalizēšanas, nevis grēku nožēlošanas. Uzskats, ka vājība ir grēks, var novest pie kauna, vainas sajūtas, izmisuma un neticības Dieva solījumiem. Pārdomāšana un lūgšana var palīdzēt mums to atšķirt.
- **Prioritāšu noteikšana.** Mūsu vājuma dēļ mēs nevaram veikt visas nepieciešamās izmaiņas uzreiz. Pazemīgi un ar ticību pakāpeniski cenšoties pārvarēt savas cilvēciskās vājības, ar laiku mēs varam mazināt nezināšanu, padarīt par ieradumu labus paradumus, uzlabot savu fizisko un emocionālo veselību un izturību un stiprināt savu pašlūgību uz To Kungu. Dievs var mums palīdzēt uzzināt, ar ko sākt.
- **Plānošana.** Mūsu vājuma dēļ būs nepieciešamas taisnīgākas vēlmes un liela pašdisciplīna, lai mēs kļūtu stiprāki. Mums ir arī jāplāno, jāmacās no kļūdām, jāveido efektīvākas stratēģijas, jāpārskata savus plānus un jāmēģina atkal. Mums nepieciešama palīdzība, ko var sniegt Svētie Raksti, piemērotas

grāmatas un citi cilvēki. Mēs sākam ar mazumiņu, priecājamies par uzlabojumiem un riskējam (lai gan tas var mums likt justies viegli ievainojamiem un vājiem). Mums ir nepieciešams atbalsts, kas palīdzētu mums pieņemt labas izvēles pat tad, kad esam noguruši vai izmisuši, un plāns, kā atgriezties uz ceļa, kad esam kļūdījušies.

- **Būt pacietīgiem.** Mūsu vājuma dēļ pārmaiņas var prasīt zināmu laiku. Mēs nevaram vienkārši atteikties no savām vājbām, tāpat kā mēs atsakāmies no grēka. Pazemīgi mācekļi labprātīgi dara to, kas ir nepieciešams, mācās būt elastīgi, turpina mēģināt un nepadodas. Pazemība mums palīdz būt pacietīgiem pret sevi un citiem, kas arī ir vāji. Pacietība ir mūsu ticības Tam Kungam izpausme, pateicība par Viņa paļāvību uz mums un uzticība Viņa apsolījumiem.

Pat tad, kad mēs sirsnīgi nožēlojam savus grēkus, saņemam piedošanu un no jauna kļūstam tīri, mēs tik un tā paliekam vāji. Mēs vēl arvien esam pakļauti slimībām, emocijām, neziņai, dabiskajām nosliecēm, nogurumam un kārdinājumam. *Taču ierobežojumi un nepilnības nav grēki, un tie mums neliedz būt tīriem un Gara cienīgiem.*

ATŠĶIRT KONSTRUKTĪVU VAINAS SAJŪTU (DIEVIŠĶĀS SKUMJAS) UN PAZEMĪBU NO NELIETDERĪGAS VAINAS SAJŪTAS IMITĀCIJAS — KAUNA

Konstruktīva vainas sajūta — dievišķas skumjas par grēku	Tīcība un pazemība — Kristum līdzīga lēnprātība, saprotot vājību	Destruktīvs kauns — nelietderīga imitācija
<p style="text-align: center;">Mēs mēdzam:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Just sirdsapziņas pārmetumus par morāles vērtību pārkāpumiem. • Nožēlot grēkus, mainīt savu izpratni, sirdi, uzvedību. • Būt atvērti, atzīties savās kļūdās, atlīdzināt par tām. • Pilnveidoties un mācīties. • Uz sevi raudzīties kā uz iedzimti labiem un vērtīgiem. • Vēlēties uzvesties atbilstoši savam pozitīvajam paštēlam. • Pilnībā uzticēties Kristus Izpirkšanas spēkam. 	<p style="text-align: center;">Mēs mēdzam:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Just rāmu paļāvību un pieņemt sevi, neskatoties uz visām mūsu kļūdām. • Riskēt, lai pilnveidotos un dotu ieguldījumu. • Uzņemties atbildību par kļūdām, vēlēties pilnveidoties. • Mācīties no kļūdām un mēģināt vēlreiz. • Attīstīt humora izjūtu, izbaudīt dzīvi un draudzēties ar citiem. • Saprast, ka mūsu vājības mūs padara līdzīgus citiem. • Būt pacietīgi pret citu cilvēku vājībām un vainām. • Palielināt uzticību Dieva mīlestībai un palīdzībai. 	<p style="text-align: center;">Mēs mēdzam:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Just mazvērtību, izmisumu. • Censties noslēpt savas vājības no citiem. • Baidīties no tā, ka mūsu vājības tiks publiski atklātas. • Vainot citus par savām problēmām. • Izvairīties no riska, uzskatīt neizdošanos par pazemojumu. • Sacensties un salīdzināt sevi ar citiem. • Kļūt stūrgalvīgi un ietiepīgi vai svārstīgi. • Būt sarkastiski vai ārkārtīgi nopietni. • Būt pārņemti ar savām kļūdām vai pārākumu. • Baidīties no Dieva nolieguma un nosodījuma.

No vājības par spēku

Sātans dedzīgi vēlas izmantot mūsu vājības, lai vilinātu mūs grēkot, taču Dievs var izmantot cilvēka vājības, lai mūs mācītu, stiprinātu un svētītu. Lai gan mēs varētu cerēt, ka Dievs liks „vājībai kļūt par spēku”, to pilnībā likvidējot, taču tā ne vienmēr notiek. Kad apustulis Pāvils atkārtoti lūdza, lai Dievs izņem „dzeloni [viņa] miesā”, ar kuru Sātans viņu mēdz sist, Dievs teica Pāvilam: „Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās” (2. korintiēšiem 12:7, 9).

Ir daudz veidu, kā Tas Kungs liek „vājībai kļūt par spēku”. Lai gan Viņš var pilnībā izskaust šo vājību ar pēkšņu un pārsteidzošu dziedināšanu, uz kuru mēs ceram, mana personiskā pieredze rāda, ka tā notiek reti. Piemēram, man nav pierādījumu, ka Dievs izskauda Moronija vājību rakstībā pēc labi zināmā panta Etera 12. nodaļā. Dievs var padarīt vājību par spēku, arī palīdzot mums strādāt ar mūsu vājībām, ļaut paskatīties uz tām ar piemērotu humora izjūtu vai perspektīvu, un laika gaitā pakāpeniski pilnveidoties. Vēl spēks un vājības bieži ir saistīti (piemēram,

neatlaidības spēks un stūrgalvības vājība), un mēs varam mācīties novērtēt spēku un mazināt ar to saistīto vājību.

Ir vēl kāds spēcīgāks veids, kā Dievs vājību dara par spēku. Etera 12:37 Tas Kungs saka Moronijam: „Un tāpēc, ka tu esi redzējis savu vājību, tu tiksī darīts stiprs, patiesi pat līdz tam, ka sēdēsi tai vietā, ko Es esmu sagatavojis Sava Tēva mājokļos.”

Šajā pantā Dievs nepiedāvā izmainīt Moronija vājību, bet gan mainīt pašu Moroniju. Cenšoties pārvarēt cilvēcisko vājību, Moronijs — un mēs — varam mācīties žēlsirdību, līdzjūtību, lēnprātību, pacietību, drosmi, iecietību, gudrību, izturību, piedošanu, elastību, pateicību, radošumu un vēl virkni citu īpašību, kas mūs padara līdzīgus Debesu Tēvam. Tās ir tās īpašības, kuras mēs esam nākuši attīstīt uz Zemes, — Kristum piemītošās īpašības, kas mūs sagatavo debesu mājokļiem.

Tieši Dieva spējā pārvērst mūsu ciņu ar cilvēciskajām vājībām nenovērtējami dievišķajās īpašībās un spēkā, kas mūs padara Viņam līdzīgākus, parādās Dieva mīlestība, gudrība un Izpirkšanas spēks. ■

Autore dzīvo Jūtā, ASV.

Elders
V. Kristofers Vedels
no Septiņdesmitajiem

TĪRA religija

*Nesavtīga kalpošana — sevis aizmiršana, atsaukšanās
uz citu vajadzībām un savas dzīves veltīšana kalpošanai citiem —
vienmēr ir bijusi Jēzus Kristus mācekļu iezīme.*

Mateja evaņģēlija 11. nodaļā Glābējs mums māca svarīgu mācību par to, ko Viņš *nepateica* jeb kā atbildēja uz jautājumu, ko uzdeva Jāņa Kristītāja mācekļi:

„Un, kad Jānis cietumā par Kristus darbiem dzirdēja, viņš sūtīja divi no saviem mācekļiem

un lika Viņam sacīt: „Vai Tu esi Tas, kam jānāk, jeb vai mums citu gaidīt?”

Un Jēzus atbildēja un tiem sacīja: „Noeita un atsakait Jānim, ko jūs dzirdat un redzat:

akli redz, tizli iet, spītālīgi top šķīsti, kurli dzird, miroņi ceļas augšām un nabagiem tiek sludināta prieka vēsts” (Mateja 11:2–5).

Tā vietā lai dotu īsu doktrināru paskaidrojumu, raksturojot to, ka Viņš patiesi bija „tas, kam jānāk”, Glābējs atbildēja ar to, ko darīja — Savu kalpošanas paraugu.

2014. gada aprīļa vispārējā konferencē elders Ričards G. Skots no Divpadsmit apustuļu kvoruma atgādināja mums: „Mēs vislabāk kalpojam savam Tēvam Debesīs, taisnīgi ietekmējot citus un kalpojot viņiem. Vislabākais paraugs, kas jebkad ir staigājis pa zemes virsu, ir mūsu Glābējs, Jēzus Kristus.”¹

Nesavtīga kalpošana — sevis aizmiršana, atsaukšanās uz citu vajadzībām un savas dzīves veltīšana kalpošanai citiem

— vienmēr ir bijusi Jēzus Kristus mācekļu iezīme. Kā mācīja ķēniņš Benjamīns vairāk nekā 100 gadu pirms Glābēja dzimšanas: „Kad jūs kalpojat saviem tuvākajiem, jūs patiesībā kalpojat savam Dievam” (Mosijas 2:17).

Jēkabs atgādina mums, ka „tīras reliģijas” būtisks aspekts ir atrodams mūsu kalpošanā citiem, kad mēs „[pieskatām] bāriņus un atraitnes viņu bēdās” (Jēkaba vēst. 1:27). „Tīra reliģija” ir vairāk, nekā ticības apliecinājums; tā ir ticības izrādīšana.

Mīliet savus ceļabiedrus

1984. gada jūlija vidū, tikai dažas nedēļas pēc tam, kad mana sieva Kerola un es apprecējāmies Losandželosas Kalifornijas templī, mēs bijām ceļā uz Jūtu, kur es gatavojos sākt savu karjeru un Kerola — pabeigt koledžu. Mēs braucām atsevišķās automašīnās. Šajos divos transportlīdzekļos mēs vedām visu, kas mums piederēja.

Aptuveni pusceļā Kerola apturēja manu automašīnu ceļa malā un sāka man māt. Tas vēl bija laikā, kad nebija mobilo telefonu un viedtālrunu, izziņu un tvitera. Redzot viņas sejas izteiksmi viņas automašīnas spogulī, es sapratu, ka viņa nejutās labi. Viņa teica, ka spēja turpināt vadīt automašīnu, taču es bažījos par savu jaunlaulāto sievu.

Kad mēs pietuvojāmieš mazajai Biveras pilsētiņai Jūtā, viņa atkal piestāja ceļa malā, un es redzēju, ka viņai vajadzēja atpūsties. Viņa bija saslīmusi un nevarēja turpināt ceļu. Mums bija divas automašīnas, pilnas ar apģērbu un kāzu dāvanām, taču diemžēl mums bija maz naudas. Mēs nevarējām atļauties apmesties viesnīcā. Es nezināju, ko iesākt.

Neviens no mums nebija bijis Biverā, un, īsti nezinot, ko meklēt, mēs dažas minūtes braukājām apkārt, līdz es ieraudzīju parku. Mēs iebraucām automašīnu stāvvietā un atradām koku, kura ēnā es izklāju segu, lai Kerola varētu atpūsties.

Pēc dažām minūtēm vēl viena automašīna iebrauca gandrīz tukšajā autostāvvietā un apstājās blakus mūsu divām automašīnām. Kāda sieviete, kura varēja būt mūsu vecāku gados, izkāpa no automašīnas un pajautāja, vai kaut kas nebija kārtībā un vai viņa varēja palīdzēt. Viņa minēja, ka bija pamanījusi mūs, kad brauca garām, un sajuta, ka viņai vajadzēja apstāties. Kad paskaidrojām savu situāciju, viņa nekavējoties uzaicināja mūs sekot uz viņas mājām, kur mēs varējām atpūsties tik ilgi, cik nepieciešams.

Drīz mēs atradāmies ērtā gultā, vēsā guļamistabā — viņas mājas pagrabā. Tiklīdz mēs bijām iekārtojušies, šī brīnišķīgā māsa pateica, ka viņai bija veicami vairāki uzdevumi un ka mums uz dažām stundām vajadzēs palikt vieniem. Viņa pateica mums, ka, ja mēs esam izsalkuši, mēs bijām laipni aicināti uz viņas virtuvi, un, ja mēs aizbrauktu pirms viņas atgriešanās, viņa palūdzta mūs aizslēgt parādes durvis.

Saņemot ļoti nepieciešamo palīdzību, Kerola sajūtās labāk, un mēs turpinājām savu ceļojumu, neiegriezušies šīs māsas virtuvē. Kad mēs devāmies prom, laipnā sieviete vēl nebija atgriezusies. Mums par sarūgtinājumu, mēs nepieņēsim viņas adresi un nekad pienācīgi nepateicāmies savam labajam samarietim, kura apstājās uz ceļa, kā arī atvēra savas mājas durvis grūtībās nonākušiem svešiniekiem.

Apdomājot šo pieredzi, prātā nāk prezidenta Tomasa S. Monsona, kurš iemieso Glābēja pamācību „iet un darīt tāpat” (skat. Lūkas 10:37) ne mazāk kā jebkurš cits mirstīgais, vārdi: „Mēs nevaram patiesi milēt Dievu, ja nemīlam savus ceļabiedrus šajā mirstīgās dzīves ceļojumā.”²

Lai kur mēs satiktu savus „ceļabiedrus” — ceļā vai savās mājās, spēļu laukumā vai savā skolā, darba vietā vai

baznīcā —, kad mēs meklēsim, redzēsim un rikosimies, mēs kļūsim līdzīgāki Glābējam, svētot citus un kalpojot citiem šajā ceļojumā.

Meklē

Elders Nīls A. Maksvels (1926–2004) no Divpadsmit apustuļu kvoruma mācīja:

„Pretēji mūsu dārgajam Glābējam, mēs pavisam noteikti nevaram izpirkt cilvēces grēkus! Turklāt mēs noteikti nevaram nest visas mirstīgās dzīves slimības, vājības un bēdas (skat. Almas 7:11–12).

Tomēr savā mazākā mērogā, tieši kā Jēzus ir aicinājis, mēs patiesi varam censties kļūt „[tādi] kā [Viņš]” (3. Nef. 27:27).”³

Cenšoties kļūt tādiem kā Viņš un esot ar patiesu vēlmi svētīt „savus ceļabiedrus”, mums tiks dotas iespējas aizmirst sevi un atbalstīt citus. Šīs iespējas bieži var būt neērtas un apgrūtinošas, ar ko tiek pārbaudīts mūsu vēlmes patiesums kļūt līdzīgākiem Skolotājam, kura vislielākais pakalpojums no visiem — Viņa bezgalīgā Izpiršana — nepavisam nebija ērti paveicams. „Tomēr,” Viņš paziņo, „gods lai ir Tēvam, un Es baudīju to un pabeidzu Savus sagatavošanas darbus cilvēku bērniem” (M&D 19:19).

Patiesi centieni vairāk līdzināties Glābējam ļaus mums redzēt to, ko mēs citādi neredzētu. Mūsu labais samarietis dzīvoja pietiekami ciešā saiknē ar Garu, lai atsauktos uz pamudinājumu un uzrunātu grūtībās nonākušu svešinieku.

Redzi

Redzēt ar garīgajām acīm nozīmē redzēt lietas tā, kā tās patiesībā ir, un atpazīt vajadzības, ko mēs citādi nepamanītu. Līdzībā par avīm un āžiem ne tie, kas bija „svētīti”, ne tie, kas bija „nolādēti”, neatpazīna Glābēju tajos cilvēkos, kas bija izsalkuši, izslāpuši, kaili vai cietumā. Reaģējot uz savu balvu, viņi jautāja: „Kad mēs esam Tevi redzējuši?” (Skat. Mateja 25:34–44.)

Vienīgi tie, kas redzēja ar garīgajām acīm, atpazīna vajadzību un rīkojās, un svētīja tos, kas bija ciešanās. Mūsu labais samarietis atpazīna vajadzību, jo redzēja ar garīgajām acīm.

Rīkojies

Mēs varētu pat saredzēt apkārt esošo cilvēku vajadzības, taču, iespējams, justos neērti, lai atsauktos uz tām, pieņemdami, ka tas, ko varam piedāvāt, nav pietiekami. Cenšoties kļūt tādi kā Viņš un saredzot savu ceļabiedru vajadzības caur garīgajām acīm, mums ir jāpaļaujas, ka Tas Kungs var darboties caur mums, un tad mums ir jārikojas.

Ieejot templī, Pēteris un Jānis satika vīru, kurš bija „tizls no mātes miesām” un lūdza dāvanas no viņiem (skat. Ap. d. 3:1–3). Pētera atbilde ir piemērs un aicinājums katram no mums:

„Sudraba un zelta man nav; bet, kas man ir, to es tev dodu: nacarieša Jēzus Kristus Vārdā — staigā!

Un, satvēris pie labās rokas, Pēteris to pacēla” (Ap. d. 3:6–7).

Mēs varam rīkoties, sniedzot savu laiku un talantus, laipnu vārdu vai spēcīgu atbalstu. Kad meklēsim un redzēsim, mēs nokļūsim tādos apstākļos un situācijās, kur varēsim rīkoties un svētīt. Mūsu labais samarietis rīkojās. Viņa aizveda mūs uz savām mājām un dāvāja mums to, kas bija pašai. Būtībā viņa teica: „Kas man ir, to es tev dodu.” Tas bija tieši tas, kas mums bija vajadzīgs.

Prezidents Monsons mācīja šos pašus principus:

„Katrs no mums, ceļodams pa mirstīgo dzīvi, ies pa savu Jērikas ceļu. Kāda būs jūsu pieredze? Kāda būs mānējā? Vai man neizdosies ievērot to, kas ir kritis laupītāju rokās un kam ir vajadzīga mana palīdzība? Un jums?

Vai es būšu tas, kurš redzēs ievainoto, un, dzirdot viņa lūgumu pēc palīdzības, tomēr pāries ceļa otrā pusē? Un jūs?

Vai arī es būšu tas, kurš redzēs, dzirdēs, apstāsies un palīdzēs? Un jūs?

Jēzus deva mums uzsaukumu: „Ej un dari tu arī tāpat.” Kad mēs paklausām šim uzsaukumam, mūsu mūžīgajam skatam paveras prieka perspektīva, kurai reti kas var līdzināties un ko nekad nevar pārspēt.”⁴

Kļūdami līdzīgāki Glābējam, meklējot, redzot un rīkoties, mēs sapratīsim ķēniņa Benjamīna vārdu patiesumu: „Kad jūs kalpojat saviem tuvākajiem, jūs patiesībā kalpojat savam Dievam” (Mosijas 2:17). ■

ATSAUCES

1. Ričards G. Skots, „Es jums priekšzīmi esmu devis” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2014. g. maijs, 35. lpp.
2. Tomass S. Monsons, „Mīlestība — evaņģēlija būtība” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2014. g. maijs, 91. lpp.
3. Neal A. Maxwell, „Apply the Atoning Blood of Christ”, *Ensign*, 1997. g. nov., 22. lpp.
4. Thomas S. Monson, „Your Jericho Road”, *Ensign*, 1977. g. maijs, 71. lpp.

MEKLĒ PATIESI

REDZI AR GARĪGAJĀM ACĪM

RĪKOJIES UN SVĒTĪ

함께 합소서
Need That Every Hour

신소프신
우쿠슬하

없기되소

„Tik vajadzīgs Tu man”

Kad mēs nezinājām, ko vēl mēs varētu mācīt, mans pārinieks ierosināja dziedāt šo garīgo dziesmu.

Džonatans H. Vestovers

Kādā jaukā svētdienas pēcpusdienā manā misijā Balšanā, Korejā, pēc Baznīcas sanāksmes es kopā ar pārinieku atvadījos no Baznīcas locekļiem, un mēs jau gatavojāmies doties sludināt, kad bīskapijas misijas vadītājs iepazīstināja mūs ar 12-gadīgu zēnu Kong Sung-Gjanu. Viņš tajā dienā bija apmeklējis baznīcu un vēlējās uzzināt vairāk par evaņģēliju.

Protams, mēs bijām priecīgi par iespēju viņu mācīt, tomēr es arī uztraucos par to, ka mācīsim tik jaunu zēnu. Mēs nolēmām pārliecināties, ka viņa vecāki ļauj viņu mācīt, tādēļ es pazvanīju uz Konga Sung-Gjana mājām un īsi parunāju ar viņa mammu Paku Mi-Jungu. Es biju pārsteigts, kad viņa teica, ka priecājas par to, ka viņas dēls vēlas apmeklēt baznīcu un viņa priecātos, ja mēs viņu mācītu.

Negaidītie klausītāji

Nākamajā vakarā mēs ieradāmies zēna mājā, gatavi viņu mācīt. Mēs bijām pārsteigti, uzzinot, ka Paka Mi-Junga vēlējās, lai mēs mācītu arī viņas meitu Kongu Su-Jinu. Un, tā kā mēs viņas mājā bijām svešinieki,

Paka Mi-Junga vēlējās būt klāt mūsu stundās. Protams, mēs bijām priecīgi mācīt tik daudzus, cik bija gatavi klausīties.

Pēc atspirdzinājumiem mēs kopīgi apsēdāmies un sākām runāt. Tā vietā, lai ļautu mums sākt stundu, Paka Mi-Junga vēlējās mūs labāk iepazīt un pastāstīt par situāciju savā ģimenē. Viņa mums pastāstīja par nesenajiem pārbaudījumiem un grūtībām, kuras bija piedzīvojuši, tajā skaitā, par viņas dēla neseno cīņu ar vēzi. Viņš bija veiksmīgi izgājis staru terapiju, un vēzis pašlaik bija remisijas stadijā, taču ārsti brīdināja, ka tas jebkurā brīdī var atgriezties. Ģimenei tas bija ļoti grūti. Viņi bija strādnieku ģimene, un tēvam vajadzēja ārkārtīgi smagi strādāt, lai nodrošinātu pajumti un ēdienu.

Mani satrieca un skumdināja viņu grūtības. Viņu dzīve nebija viegla, taču tuvība ģimenes locekļu starpā bija daudz lielākā nekā citās ģimenēs, kuras es biju saticis Korejā, un tik ļoti uz ģimeni orientētā sabiedrībā kā Koreja tas izsaka daudz. Tajā vakarā mēs atstājām viņu mājas, iepazīnuši labāk šo īpašo ģimeni un padalījušies ar evaņģēlija vēstījumiem.

Mans pārinieks un es tajā nedēļā atgriezāmies mācīt vairākas reizes, katru reizi pieredzot to pašu siltumu un labsirdību, kuru piedzīvojām pirmajā tikšanās reizē. Kad sākām runāt par kristīšanos, bērni ļoti dedzīgi vēlējās kristīties. Tomēr viņu māte nebija tikpat sajūsmināta. Lai gan mūsu mācības viņai patika un viņa cerēja, ka tās ir patiesas, viņa nedomāja, ka varēs noslēgt derības un ievērot visu to, ko pieprasīja pievienošanās Baznīcai. Vēl viņa uzskatīja, ka nebūs pareizi, ka viņa kristīsies bez sava vīra, kuru mēs vēl nebijām satikuši. Tomēr viņa bija gatava turpināt tikties ar mums un vēlējās arī kopā ar saviem bērniem apmeklēt baznīcu.

Kad noslēgumam tuvojās otrā nedēļa, kopš mācījām viņas mājā, mēs satikām viņas vīru Kongu Kuk-Vonu — pazemīgu, laipnu un augstsirdīgu vīrieti. Viņš pievienojās dažās pēdējās diskusijās un nekavējoties noticeja visam, ko mēs mācījām, tajā skaitā, tām mācībām, kas citiem bieži šķiet grūtas, piemēram, Desmitās tiesas likumam un Gudrības vārdam. Neraugoties uz savu smago finansiālo situāciju, viņi sāka maksāt desmito tiesu. Vienīgais šķērslis tēvam bija darbs svētdienās. Katru svētdienu viņš strādāja Seulas Starptautiskajā lidostā, tādēļ nevarēja apmeklēt baznīcu kopā ar savu ģimeni. Neskatoties uz darba grafiku, viņš kopā ar sievu plānoja apmeklēt savu bērnu kristības nākamajā svētdienā.

Pēc bērnu kristībām mēs turpinājām regulāri tikties ģimenes mājā. Mums bija ģimenes mājvakari, mēs dalījāmies ar Svētajiem Rakstiem un pacilājošām pieredzēm un iepazīstinājām viņus ar bīskapijas locekļiem. Tomēr, neskatoties uz nemitīgajām evaņģēlija pieredzēm, vecāki netuvojās savām kristībām.

Tajā laikā manu pārinieku nosūtīja kalpot citur, un mans jaunais pārinieks bija tikko no Misionāru mācību centra. Viņš bija pilns ticības, enerģijas un sajūsmas, un man tiešām bija grūti neatpalikt no viņa. Pēc dažām tikšanās reizēm ar Kongu Kuk-Vonu un Paku Mi-Junga mans pārinieks mani uzrunāja, jautājot, vai es ar savu

Kad mēs nodziedājām pēdējo pantu, istabā valdīja stiprs Gars. Paka Mi-Junga man ieskatījās tieši acīs un teica: „Man ir jākristās.”

iepriekšējo pārinieku esam gavējuši kopā ar viņiem. Mēs to nebijām darījuši. Patiesībā šāda doma man pat nebija ienākusi prātā. Tā nu mēs tikāmies ar ģimeni un ierosinājām gavēni. Es biju šokēts, uzzinot, ka viņi periodiski bija gavējuši paši gan par sava dēla veselību, gan par izmaiņām darba grafikā, kas ļautu Kongam Kuk-Vonam apmeklēt baznīcu. Pēc tam, kad mēs visi gavējām kopā, uz mūsu lūgšanām tika atbildēts, un Konga Kuk-Vona darba grafiks tika mainīts. Taču Paka Mi-Junga bija nelokāma un netaisījās kristīties.

ledvesmota ideja

Tad manam pāriniekam radās spoža doma. Viņš izvilka savu kabatas formāta garīgo dziesmu grāmatu un pajautāja, vai mēs varētu dziedāt kopā ar viņu. Lai gan mēs iepriekš bijām kopā dziedājuši, es nekad nebiju redzējis, ka Paka Mi-Junga dzied, un vienkārši pieņemu, ka viņai nepatīk dziedāt vai viņai bija neērti, jo mūzika bija kas jauns. Mans pārinieks pajautāja, vai viņai ir mīļākā garīgā dziesma, un, man par pārsteigumu, viņa emociju pārpilna atbildēja, ka kopš bērnības viņas mīļākā garīgā dziesma ir „Tik vajadzīgs Tu man” (*Garīgās dziesmas*, 50. lpp.). Mēs vienojāmies dziedāt četrbalsīgi, tēvs dziedāja melodiju, māte — altu, mans pārinieks — tenoru un es — basu.

Istabu piepildīja stiprs Gars. Dziedot trešo pantu, viņu pārņēma emocijas, un balss aizlūza, kamēr mēs turpinājām:

*„Tik vajadzīgs Tu man,
ka velti dzīvotu,
Ja bēdās, priekos Tu
man blakus nebūtu.
Man vajag, Kungs, man vajag
vienmēr līdzās Tevi.
Ak, svētī mani, Pestītāj,
tuvojos Tev!”*

Kad mēs beidzām dziedāt pēdējo, ceturto, pantu, viņa šņukstēja. Viņas vīrs centās viņu mierināt, un viņa pakāpeniski nomierinājās. Viņa man ieskatījās tieši acīs un teica: „Man ir jākristās.”

Tās svētdienas pēcpusdienas Konga Kuk-Vona un Pakas Mi-Jungas kristību dievkalpojums bija viens no garīgākajiem manā misijā.

Viņu bērni piedalījās programmā, un daudzi vietējie Baznīcas locekļi apmeklēja dievkalpojumu, lai parādītu savu atbalstu savas bīskapijas jaunākajai pievērstajai ģimenei. Es kopā ar pārinieku nodziedāju īpašu muzikālu priekšnesumu: „Tik vajadzīgs Tu man”.

Ar laiku es pabeidzu savu misiju un atgriezos mājās. Pēc gada koledža es atgriezos Korejā vasaras prakses laikā, un katrā nedēļas nogalē es apmeklēju kādu no daudzajiem īpašajiem draugiem un ģimenēm, kurus biju saticis misijā. Pēc dažām nedēļām es atgriezos Balsanā un satikos ar šo īpašo ģimeni. Ierodoties viņu mājā, es pamanīju, ka kāda trūkst — viņu dēla. Ar asarām acīs Paka Mi-Junga man visu izstāstīja: viņas dēla vēzis bija atgriezies, un 14 gadu vecumā viņš bija zaudējis cīņu.

Kamēr es centos izteikt savu līdzjūtību un tikt galā ar savām sāpēm, Kongs Kuk-Vons man apliecināja, ka viss būs labi. Viņi mīlēja evaņģēliju, uzticīgi apmeklēja baznīcu un gaidīja to dienu, kad viņu ģimene varēs tikt saistīta uz mūžību Seulas Korejas templī. Neraugoties uz sirdssāpēm, ģimene zināja, ka viņi reiz satiks Kongu Sung-Gjanu un atkal būs kopā. Paka Mi-Junga izstāstīja man arī to, ka ikdienas garīgo dziesmu dziedāšana palīdzēja viņai rast spēku samierināties un sajūst Gara mieru.

Tajā vakarā atstājot viņu mājas es atkal un atkal pārdomāju Pakas Mi-Jungas mīļākās garīgās dziesmas vārdus. Es esmu pateicīgs, ka Debesu Tēvs pēc Konga Sung-Gjana nāves svētīja ģimeni ar mieru, un es esmu īpaši pateicīgs par Gara lomu Pakas Mi-Jungas pievēršanā, kas ļāva viņas ģimenei būt tempļa mūžīgo svētību cienīgai. ■

Autors dzīvo Jūtā, ASV.

GARĪGĀS DZIESMAS MIERINA BĒDU NOMĀKTOS

„Garīgajās dziesmās ir ietverti daži no izcilākajiem sprediķiem. Garīgās dziesmas mudina mūs nožēlot grēkus un darīt labu, tās stiprina mūsu liecību un ticību, sniedz mierinājumu bēdu nomāktajiem un tiem, kas sēro, kā arī iedvesmo mūs pastāvēt līdz galam.”

*„Augstākā prezidija priekšvārds”, *Garīgās dziesmas*, ix.*

**Prezidents
Boids K. Pekers**
Divpadsmit
apustuļu kvoruma
prezidents

Glābēja nesavtīgais un svētais upuris

*Tas Kungs vienmēr ir līdzās.
Viņš ir izcietis un samaksājis sodu,
mums atliek vien pieņemt Viņu
kā savu Glābēju.*

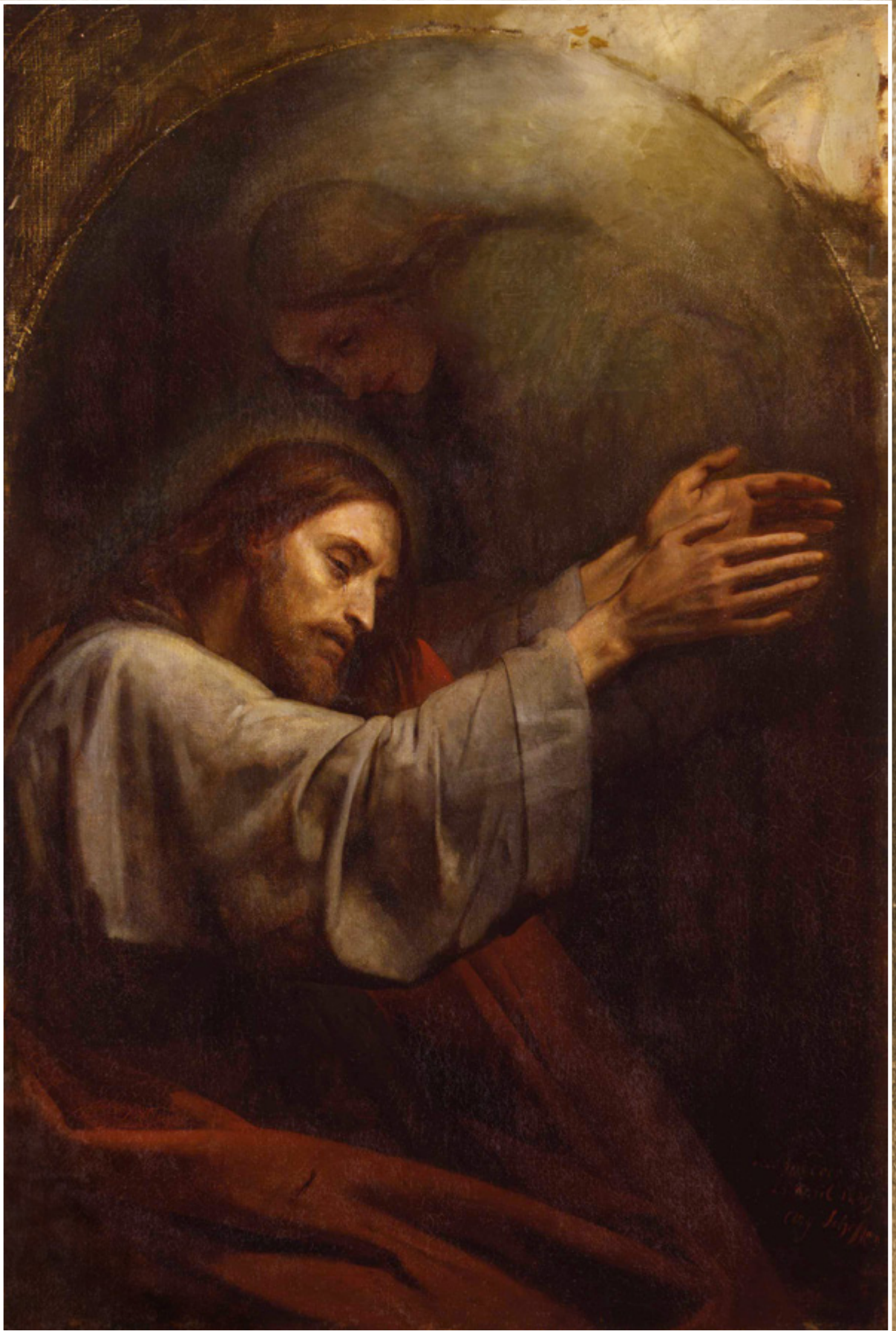
Mēs visi dzīvojam uz garīgā kredīta. Vienā vai otrā veidā mūsu rēķins turpina pieaugt. Ja maksājumi tiek veikti regulāri, mums nav iemesla raizēties. Mēs drīz vien kļūstam disciplinētāki un sākam apzināties, ka reiz pienāks atmaksas diena. Mācieties regulāri apmaksāt savus garīgos rēķinus, neļaujot uzkrāties parādam un soda procentiem!

Tā kā jūs tiekat pārbaudīti, ir gaidāms, ka jūs pieļausiet dažas kļūdas. Es pieņemu, ka jūs jau esat izdarījuši savā dzīvē ko tādu, ko nožēlojat, bet par ko nav iespējams pat

atvainoties, kur nu vēl labot. Tā nu jūs turpināt nest šo slogu. Tagad ir pienācis laiks pievērsties vārdam *vaina*, kas var aptraipīt mūs gluži kā noturīga tinte, ko nav viegli izmazgāt. Vainas pabērns ir vilšanās — nožēla par zaudētām svētībām un iespējām.

Ja jūs nomāc vainas apziņa, jūs līdzināties Mormona Grāmatas ļaudīm, par kuriem pravietis teica: „Un dēļ viņu nekrietnības baznīca bija sākusi panīkt, un viņi pārstāja ticēt pravietojuma garam un atklāsmes garam; un Dieva sodi jau kļuva tiem acīmredzami.” (Helamana 4:23.)

Bieži vien mēs cenšamies tikt vaļā no vainas sajūtas, mēģinot iestāstīt cits citam un paši sev, ka tam nav nekādas nozīmes. Taču, nez kādēļ, dziļi sirdī mēs tam tomēr neticam. Mēs neticam tam, pat ja paši tā sakām. Mēs zinām labāk. Tam ir nozīme!

Pravieši allaž ir mācījuši nožēlot grēkus. Alma teica: „Un lūk, Viņš nāk atpestīt tos, kas būs kristīti grēku nožēlošanai caur ticību Viņa Vārdam.” (Almas 9:27.)

Alma droši pateica savam noklaidušajam dēlam: „Tad nu grēku nožēlošana nevarētu nākt pie cilvēkiem, ja nebūtu bijis soda, kam arī bija jābūt tikpat mūžīgam kā dvēseles dzīvība, noteikta pretstatā laimes ieceerei.” (Almas 42:16.)

Laicīgajai dzīvei ir divi pamatmērķi. Pirmais ir saņemt ķermeni, kas, ja vien to vēlamies, var tikt šķīstīts, paaugstināts un dzīvot mūžīgi. Otrais mērķis ir tikt pārbaudītiem. Šajā pārbaudījumā mēs pavisam noteikti pieļausim kļūdas. Bet, ja vēlamies, mēs varam no šīm kļūdām mācīties. „Ja sakām, ka neesam grēkojuši, tad darām Viņu par meli, un Viņa vārdi nemājo mūsos.” (1. Jāņa 1:10.)

Iespējams, jūs jūtaties garā un miesā vājāki par citiem un jūs satrauc vai nomāc garīgā rēķina maksājumi, kas uzskatāmi par „nokavētiem”. Kad ieskatāties savā sirdī kļusajos pārdomu brīžos, no kuriem daudzi no mums mēģina izvairīties, vai ir kādas nenokārtotas lietas, kas jūs satrauc? Vai jūs izjūtat kādus sirdsapziņas pārmetumus? Vai jūs vēl joprojām esat vienā vai otrā pakāpē vainojami kādā nelielā vai smagā nodarījumā?

Mēs pārāk bieži saņemam vēstules no cilvēkiem, kas pieļāvuši traģiskas kļūdas un jūtas nomākti. Viņi jautā: „Vai man jebkad var tapt piedots? Vai es varēšu mainīties?” Atbilde ir — jā!

Pāvils mācīja korintiešiem: „Jūs piemeklējis vēl tikai cilvēcisgs pārbaudījums; Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest.” (1. korintiešiem 10:13.)

Evaņģēlijs māca mums, ka atbrīvošanu no mokām un vainas sajūtas var nopelnīt caur grēku nožēlošanu. Izņemot nedaudzus — pavisam nedaudzus —, kas ir degradējušies līdz pazušānai pēc tam, kad ieguvuši zināšanu pilnību, nav tāda ieraduma, tādas atkarības, tāda dumpīguma, tāda pārkāpuma, tāda neliela vai smaga nodarījuma, kas liegtu īstenoties apsoliņumam par pilnīgu piedošanu. Neatkarīgi no tā, kas noticis jūsu dzīvē, Tas Kungs ir sagatavojis jums atgriešanās ceļu, ja vien jūs uzklausīsiet Svētā Gara pamudinājumus.

Daži ir pārņemti ar neatvairāmu tieskmi vai kārdinājumu, kas, atkārtoti uzpeldot prātā, ar laiku tiecas kļūt par ieradumu un pēc tam — par atkarību. Mums ir nosliece uz dažiem pārkāpumiem un grēkiem, un arī uz atrunām, ka neesam tajos vainojami, jo esam tādi kopš dzimšanas. Mēs iekrītam slazdos, piedzīvojot sāpes un ciešanas, no kurām mūs var dziedināt vienīgi Glābējs. Jums ir pa spēkam apstāties un tikt pestītiem.

Sātans uzbrūk ģimenēm

Prezidents Marions G. Romnijs (1897–1988) reiz teica: „Nestāstiet viņiem to tā, lai viņi varētu saprast, stāstiet viņiem tā, lai viņi nevarētu pārprast.”

Nefijs teica: „Jo mana dvēsele priecājas skaidrībā; jo tādā veidā Dievs Tas Kungs veic Savu darbu starp cilvēku bērniem. Jo Dievs Tas Kungs dod gaismu saprašanai.” (2. Nefija 31:3.)

Tādēļ ieklausieties! Es runāšu skaidri, kā tāds, kurš aicināts un kam uzticēts pienākums to pateikt.

Jūs zināt, ka pastāv pretinieks. Svētajos Rakstos viņš aprakstīts šādi: „Vecā čūska, kas ir velns, . . . visu melu tēvs.” (2. Nefija 2:18.) Viņš tika izraidīts jau iesākumā (skat. M&D 29:36–38), un viņam tika liegts iegūt laicīgo ķermeni. Kopš tā laika viņš ir zvērējis sagraut „diženo laimes ieceri” (Almas 42:8), kļūstot par visa taisnīgā ienaidnieku. Savus uzbrukumus viņš, galvenokārt, vērs pret ģimenēm.

Jūs dzīvojat laikā, kad visu pasauli pārņem pornogrāfijas posts. Ir grūti no tā izvairīties. Pornogrāfija uzrunā jūsu dabisko dziņu, kura sniedz jums iespēju radīt dzīvību.

Nodošanās pornogrāfijai rada grūtības, noved pie šķiršanās, slimībām un visdažādākajām problēmām. Tajā nav itin nekā nevainīga. Kolekcionēt, skatīties vai jebkādā veidā izplatīt pornogrāfiskus materiālus ir līdzīgi, kā turēt savā mugursomā klaburčūsku. Tas pakļauj jūs neizbēgamam garīgam riskam, kas līdzinās čūskas kodumam un nāvējošas indes devai. Nebūtu pārsteigums, ka, ņemot vērā, kāda ir pasaule, jūs varētu tikt pakļauti pornogrāfijai, lasīt par to vai skatīties to, nemaz neapzinoties

Visā cilvēces vēsturē ir bijis tikai viens cilvēks, kurš ir bijis pilnīgi bezgrēcīgs, spējīgs samaksāt par visas cilvēces grēkiem un pārkāpumiem.

briesmīgās sekas. Ja tā ir, es jūs brīdinu un aicinu to pārtraukt. Nekavējoties pārtrauciet to!

Mormona Grāmata māca, ka visi „cilvēki ir pietiekami apmācīti, lai viņi atšķirtu labu no ļauna” (2. Nefija 2:5). Ieskaitot jūs. Jūs zināt, kas ir pareizi un kas — nepareizi. Esiet ļoti uzmanīgi, lai nepārkāptu šo līniju!

Kaut arī visas kļūdas var izsūdzēt Tam Kungam privāti, dažu pārkāpumu gadījumā, lai saņemtu piedošanu, nepieciešams kas vairāk. Ja esat pieļāvuši smagas kļūdas, tiecieties ar savu bīskapu! Visos citos gadījumos pietiks ar ierastu, klusu, personīgu grēksūdzi. Taču paturiet prātā, ka dižais piedošanas rīts ne vienmēr ataut uzreiz visā pilnībā. Ja sākumā gadās paklupt, nepadodieties! Šis pārbaudījums prasa nezaudēt drosmi. Nepadodieties! Un, kā jau ieteicu iepriekš, — kad jūs būsiet izsūdzējuši un atmetuši savus grēkus, neskatieties atpakaļ!

Glābējs izcietā par mūsu grēkiem

Tas Kungs vienmēr ir līdzās. Viņš ir izcietis un samaksājis sodu, mums atliek vien pieņemt Viņu kā savu Glābēju.

Kā jau laicīgi cilvēki, mēs nespējam, tik tiešām nevaram pilnībā izprast, *kā* tieši Glābējs pienesa Savu Izpirkšanas upuri. Taču pašlaik daudz svarīgāk ir saprast nevis to, *kā* Viņš cieta, bet gan, *kādēļ* Viņš cieta. Kādēļ Viņš darīja to jūsu, manis un visas cilvēces labā? Viņš darīja to aiz mīlestības pret Dievu Tēvu un visu cilvēci. „Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem.” (Jāņa 15:13.)

Ģetzemanē Kristus nošķirās no apustuļiem, lai lūgtu Dievu. Lai kas tobrīd notika, mēs

nespējam to izzināt. Taču mēs zinām, ka Viņš īstenoja Grēku izpirkšanu. Viņš bija ar mieru uzņemt visas pasaules kļūdas, grēkus, vainu, šaubas un bailes. Viņš izcietā par mums, lai mums nebūtu jācieš. Daudzi mirstīgie ir izcietuši mocības un miruši mokpilnā, briesmīgā nāvē. Taču Jēzus agonija pārspēja visu.

Savos gados esmu iepazinis fiziskās sāpes, un tas nemaz nav jautri! Neviens neglābjas no šīs dzīves, kaut nedaudz neiepažinīs ciešanas. Taču personīgās mocības, ko es nespēju panest, iestājas tad, kad saprotu, ka esmu licis ciest kādam citam. Tajā brīdī es gūstu nelielu ieskatu tajā, kādas moka Glābējs pieredzēja Ģetzemanes dārzā.

Viņa ciešanas atšķirās no visa, kas izciests pirms vai kopš tā laika, jo Viņš uzņēmās visus sodus, kas jebkad uzlikti cilvēces ģimenei. Padomājiet vien! Viņam nebija parāda, kas būtu jāatmaksā. Viņš neko sliktu nebija pastrādājis. Tomēr Viņš izcietā to visu — visu vainas, ciešanu, bēdu, sāpju un pazemojuma sakopojumu, visas iespējamās, cilvēkam zināmās mentālās, emocionālās un fiziskās moka. Visā cilvēces vēsturē ir bijis tikai viens cilvēks, kurš ir bijis pilnīgi bezgrēcīgs, spējīgs samaksāt par visas cilvēces grēkiem un pārkāpumiem un panest ar šo samaksu saistītās sāpes.

Viņš atdeva savu dzīvību, īsumā sakot: „Tas esmu Es, kas uzņemas uz Sevis pasaulē grēkus.” (Mosijas 26:23.) Viņš tika sist krustā, Viņš nomira. Tie nevarēja atņemt Viņa dzīvību. Viņš piekrita mirt.

Pilnīga piedošana ir iespējama

Pat, ja esat paklupuši vai uz kādu laiku nomaldījušies no ceļa, pat, ja jūtat, ka pērtinieks tur jūs savā gūstā, jūs varat turpināt virzīties uz priekšu ticībā, vairs nemaldoties turpu, šurpu. Ir cilvēki, kas ir gatavi vest jūs atpakaļ, lai jūs varētu atgūt mieru un atgriezties drošībā. „Pēc tam, kad mēs esam izdarījuši visu, ko varam”, mēs varam saņemt Dieva labvēlību (2. Nefija 25:23). Šī iespēja, manuprāt, ir visvērtīgākā patiesība, ko mums vajadzētu zināt.

Es apsolu, ka mirdzošais piedošanas rīts var pienākt. Un tad jūsu dzīvē, līdzīgi saullēktam, no jauna ienāks „Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašānu” (Filipiešiem 4:7), un ne jūs, ne Viņš vairs nepieminēs jūsu grēku (skat. Jeremijas 31:34). Kā jūs to varēsiet zināt? Jūs zināsit! (Skat. Mosijas 4:1–3.)

Tas ir tas, ko esmu nācis mācīt tiem, kas nonākuši grūtībās. Viņš nāks un atrisinās tās problēmas, ko jūs nespējat atrisināt, taču jums nāksies par to maksāt. Citādi tas nebūs iespējams. Viņš ir ļoti laipns valdnieks, jo Viņš ir samaksājis prasīto cenu, taču Viņš vēlas, lai jūs darītu to, ko vajadzētu, pat, ja tas ir sāpīgi.

Es mīlu To Kungu, un es mīlu Tēvu, kurš Viņu sūtīja. Mēs varam nolikt Viņa priekšā savu vilšanās, grēka un vainas nastu, un, pēc Viņa dāsnajiem noteikumiem, par visu, kas iekļauts mūsu rēķinā, var tikt pilnībā samaksāts.

„Tad nāciet, turēsim tiesu, saka Tas Kungs. Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut

tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna.”
„Ja vien,” Jesaja turpina, „jūs to vēlēšities un
būsiet paklausīgi” (skat. Jesajas 1:18–19).

Nāciet pie Viņa!

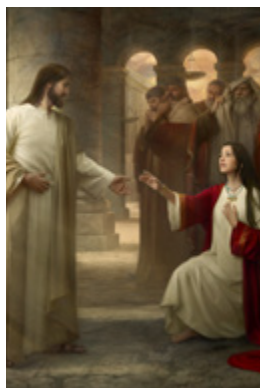
Svēto Rakstu pantā: „Mācies gudrību savā
jaunībā, jā, mācies savā jaunībā turēt Dieva
baušļus” (Almas 37:35) izskan aicinājums,
kuram seko apsolījums, ka tādējādi mēs va-
ram iegūt mieru un aizsardzību no pretinieka.
„Neviens lai nenicina tavu jaunumu, bet topi tu
par paraugu ticīgajiem vārdos un dzīvē, mīles-
tībā, ticībā un šķīstībā” (1. Timotejam 4:12).

Negaidiet, ka viss jūsu dzīvē būs gludi. Pat
to cilvēku dzīvē, kuri dzīvo tā, kā vajadzētu,
dažkārt notiek pretējais. Stājieties pretī dzīves
grūtībām ar optimismu un pārliecību, un jūs
radīsiet mieru un ticību, kas palīdzēs jums gan
tagad, gan turpmāk.

Vēršoties pie tiem, kam šķiet, ka viņi vēl nav
saņēmuši visas tās svētības, kuras gribētu un
kuras tiem vajadzētu saņemt, — es cieši ticu,
ka uzticīgajiem netiks liegta neviena no pie-
redzēm vai iespējām, kam ir izšķiroša nozīme
pestīšanā un glābšanā. Turpiniet būt cienīgi,
saglabājiet cerību, esiet pacietīgi un lūdziet!
Visi nokārtosies — kā parasti. Svētā Gara dā-
vana vadīs jūs un parādīs, kā rīkoties.

Ja esat viens no tiem, kuri cīnās ar vainas sa-
jūtu, vilšanos vai depresiju pašu pieļauto kļūdu
vai vēl nesaņemto svētību dēļ, izlasiet mieri-
nošās mācības, kas rodamas garīgajā dziesmā
„Nāciet pie Jēzus!”.

*Nāciet pie Jēzus, ja nastas smagas,
Rūpes vai bēdas, grēks nomāc jūs!*

*Mēs varam nolikt
Tā Kunga priekšā
savu vilšanās,
grēka un vainas
nastu, un, pēc
Viņa dāsnajiem
noteikumiem, par
visu, kas iekļauts
mūsu rēķinā,
var tikt pilnībā
samaksāts.*

*Viņš droši vadīs uz debess mājām,
Ticīgie mieru kur gūs.*

*Nāciet pie Jēzus, Viņš lūgsnas sadzird,
Kaut arī kļūstat tumsībā jūs!
Viņš mīlot vadīs, ceļu jums rādīs,
Gaismai kur atmirdzēt būs.*

*Nāciet pie Jēzus, sirsnīgi lūdzot!
Uzklausīs Viņš un palīdzēt steigs.
Jums vienmēr līdzās eņģeļu pulki,
Kas debesīs Dievu teic.¹*

Es, līdz ar saviem brāļiem apustuļiem, apgal-
voju, ka esmu īpašais Tā Kunga, Jēzus Kristus,
liecinieks. Šī liecība apstiprinās ikreiz, kad sajūtu
Viņa svētā upura attīrošo iedarbību savā vai citu
cilvēku dzīvē. Mana un manu brāļu liecība ir
patiesa. Mēs pazīstam To Kungu. Viņš nav svešs
Saviem praviešiem, gaišrēģiem un atklājējiem.

Es zinu, ka jūs neesat nevainojami, bet jūs
esat ceļā uz pilnību. Nezaudējiet drosmi! Patu-
riet prātā, ka ikviena persona, kurai ir ķermenis,
ir spēcīgāka par to, kurai tā nav.² Sātanam ir
liegts iegūt ķermeni, tādēļ, saskaroties ar kārdi-
nājumiem, atcerieties, ka jūs varat pārvarēt visus
šos kārdinājumus, ja vien pielietosiet rīcības
brīvību, kas tika dāvāta Ādamam un Ievai, dārzā
esot, un nodota tālāk — līdz pat šai paaudzei.

Ja vien jūs lūkojaties uz priekšu ar cerību un
vēlmi darīt to, ko Tas Kungs vēlas, lai jūs darītu,
nekas vairāk no jums netiek gaidīts. ■

*No 2011. gada 6. novembra svētbrīža uzrunas „Truths Most
Worth Knowing” Brigama Janga universitātē. Pilns teksts
angļu valodā atrodams vietnē speeches.byu.edu.*

ATSAUCES

1. Skat. „Nāciet pie Jēzus!”, *Garīgās dziesmas*, nr. 63.
2. Skat. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010. g.), 211. lpp.

UZDZIEDI SAVU IEMĪĻOTĀKO GARĪGO DZIESMU

Man tikko bija piedzimusi mūsu meitiņa Rebeka. Manas dzemdības bija saspringtas, un es biju nomocījusies.

Kad Rebeķu ielika manās rokās, man bija nepārvarama sajūta, ka man vajadzētu nodziedāt savu iemīļotāko garīgo dziesmu „Es esmu Dieva bērns” (*Garīgās dziesmas*, nr. 187). Mana sākotnējā reakcija bija: „Nē, es esmu pārāk nogurusi. Es to viņai nodziedāšu vēlāk.” Taču šī doma atkal ienāca manā prātā. Tādēļ, lai arī biju pārgurusi, es sāku dziedāt pirmo pantu. Mans vīrs un mana māte pievienojās man.

Kad beidzām dziedāt, es sajutu istabā īpašu sajūtu. Pat ārstei, kura līdz tam brīdim bija izturējusies profesionāli un diezgan atturīgi, asaras plūda pār seju. Viņa pateicās mums par tik skaistas dziesmas dziedāšanu. Viņa teica, ka, saņemot bērnus visus šos

gadus, viņa nekad nebija jutusies tā, kā tajā brīdī.

Es pārdomāju šo pieredzi un man šķita, vai nevajadzētu sameklēt šīs garīgās dziesmas ierakstu un iedot to viņai. Diemžēl vēlāk es biju aizņemta ar savām darīšanām un aizmirsu par to.

Tad pienāca diena manai pēcdzemdību pārbaudei. Ārstei ienākot istabā, viņas seja iedegās, un viņa apskāva mani. Viņa teica, ka nav varējusi aizmirst to dziesmu un pat mēģinājusi atrast internetā, lai varētu to nodziedāt savai ģimenei. Tieši tad Svētais Gars atgādināja man, ka man vajadzēja iedot viņai šīs dziesmas kopiju. Es apsoliķu viņai, ka nedēļas laikā atgriezīšos ar dziesmu.

Tajā vakarā es lūdzu pēc palīdzības, lai atrastu šīs dziesmas aranžējumu, kas viņai būtu

vislabākais. Nākamajā pēcpusdienā es pasūtīķu kompaktdisku ar šo dziesmu. Kad, pēc pāris dienām, tas tika atsūtīts pa pastu, es nevarēju sagaidīt, kad to viņai uzdāvināšu.

Viņa bija saviļņota, saņemot to, un pateicās man par dāvanu. Viņa pateica man, ka nezināja kāpēc, taču šī dziesma bija ļoti svarīga viņai, lai ar to dalītos ar savu ģimeni. Turpinot sarunu, es dalīķos ar viņu ne tikai savā mīlestībā pret šo dziesmu, bet arī savā liecībā par vienkāršajām patiesībām, ko tā māca.

Todien braucot mājās, es sajutu mūsu Debesu Tēva mīlestību pret vienu no Viņa meitām — savu ārsti. Viņš pazīst un mīl viņu, un Viņš vēlas, lai viņa saprastu, ka arī viņa var atgriezties, lai atkal dzīvotu ar Viņu. ■

Endžela Olsena Sentera, Ohio, ASV

Kad beidzām dziedāt dziesmu, ārstei, kura līdz tam brīdim bija izturējusies profesionāli un diezgan atturīgi, asaras plūda pār seju.

Kāpēc lai Debesu
Tēvs „vienmēr”
nesargātu un nebrī-
dinātu mūs?

VIŅŠ APSOLA — VIENMĒR

Sēžot Svētā Vakarēdiena sanāksmē un pārdomājot maizes svētīšanas lūgšanu, manā prātā atkal un atkal atkārtojās vārdi: „Lai Viņa Gars varētu vienmēr būt ar viņiem” (Moronija 4:3; M&D 20:77).

Tur bija teikts „vienmēr” — nevis tikai noteiktos brīžos. Kāpēc tad pirms vairākiem mēnešiem mans vīrs un es nesaņēmām pamudinājumu aizsargāt savu 11 gadus veco dēlu, pirms viņš tika nogalināts, viņa divritenim saduroties ar automobili? Kāpēc lai Debesu Tēvs „vienmēr” nesargātu un nebrīdinātu mūs?

Sākumskolā man tika mācīts, un es ticēju, ka Svētais Gars aizsargās mūs. Viņš ar Savu lēno, kluso balsi sargās, vadīs un brīdinās mūs no briesmām. Šī doma bija manā prātā, kopš Bens nomira. Man viņa ļoti trūka, un mana sirds alka pēc sapratnes un miera.

Kur tad bija šī brīdinājuma balss?

Kur bija Svētais Gars? Es jutu, ka mēs darījām to labāko, ko spējām, lai būtu taisnīgi. Mēs maksājām desmito tiesu, apmeklējām Baznīcas sanāksmes un kalpojām, kad vien mums palūdza. Mēs it nemaz nebijām pilnīgi, taču rikojām ģimenes mājvakarus un studējām Svētos Rakstus. Mēs centāmies.

Aptuveni tajā pašā laikā es biju Palīdzības biedrības klasē, kad skolotāja pastāstīja atgadījumu, kas notika ar kādu viņas tuvu radnieku. Gaidot pie sarkanās gaismas, radniece sajuta skaidru pamudinājumu, ka viņai vajadzēja palikt savā vietā, kad iedegās zaļā gaisma. Viņa paklausīja pamudinājumam, un gandrīz uzreiz liela kravas automašīna ātri šķērsoja krustojumu pie sarkanās gaismas. Ja viņa nebūtu dzirdējusi vai paklausījusi šai balsij, viņa un viņas bērni varēja tikt savainoti vai nogalināti.

Šis stāsts mani sāpīgi ķēra, taču, sēžot savā krēslā asarās un gatavojoties

piecelties un pamest klasi, mani pārņēma spēcīga mierinājuma sajūta. Es izjutu mieru, ka Svētais Gars patiešām bija ar mani. Manā gadījumā tā nebija brīdinājuma balss, bet kā mierinātājs.

Kopš Bena negadījuma es biju sajutusi spēku, kas pārsniedza manis pašas spēku, un biju saņēmusi mierinājumu sava Debesu Tēva mīlestībā. Man dažreiz trūka sapratnes, kāpēc noteiktas lietas notiek, taču es nekad nešaubījos par Viņa mīlestību.

Man ir ticība, ka Dievs saprot visu un nekad neatstās mani bez mierinājuma. Svētajam Garam ir daudzas lomas mūsu dzīvē. Viņš var aizsargāt mūs, taču Viņš arī vada mūs, mierina mūs, māca mūs un dāvā sapratni un citas svētības.

Es uzzināju, ka Debesu Tēvs tiešām tur Savus solījumus. Viņš „vienmēr” ir bijis ar mani. ■

Robina Kaspera, Jūta, ASV

GARS MAN PAČUKSTĒJA

„Ei, puīši! Nāciet atpakaļ!” sauca „satraukta balss.

Es pagriezos un ieraudzīju divus aptuveni piecus un septiņus gadus vecus zēnus, kas, asarām pār vaigiem ritot, skrēja caur veikala stāvvietu. Pārdevējs, kurš viņus sauca, izskatījās noraizējies.

Kad pagriezos, lai dotos uz savu mašīnu, Svētais Gars pačukstēja: „Tu te varētu palīdzēt.” Šis čuksts bija tik kluss, bet tajā pašā laikā tik skaidrs, ka es jau pēc britiņa skrēju caur stāvvietu pie zēniem.

Es ieraudzīju vecāko zēnu, stāvam pie brūnas automašīnas. Es notupos viņam līdzās un uzrunāju viņu.

„Sveiks! Mani sauc Kristīna. Vai ar tevi viss ir kārtībā?”

Dzirdot manus vārdus, viņš sāka raudāt vēl sirsnīgāk, aizklājot seju ar rokām. Mums pievienojās arī pārdevējs un otrs zēns.

„Man šķiet, ka viņi runā tikai franciski,” pārdevējs teica. „Mēs tikko

ievērojām, kā viņi skrien pa veikalu. Viņi ir apmaldījušies.”

Es uzrunāju bērnus, iepazīstinot ar sevi franciski. Franču valoda ir mana dzimtā valoda, taču es nebiju runājusi franciski, kopš agrā bērnībā tiku adoptēta angļu valodā runājošā ģimenē. Parasti manas franču valodas prasmes ir visai vājas. Taču tobrīd es nerunāju ne samocīti, ne samāksloti. Vārdi, kas nāca man prātā un izskanēja pār manām lūpām, mierinot zēnus, bija pavisam skaidri.

Šņukstēdams un ātri bērdams vārdus, vecākais zēns paskaidroja, ka viņi ar brāli nav varējuši atrast savus vecākus veikalā, tādēļ skrējuši laukā, lai uzmeklētu viņus šeit. Klausoties viņā, es sāku miglaini apjaust, cik pārsteidzoši ir tas, ka es ne vien brīvi sarunājos franču valodā, bet bez grūtībām saprotu abus pārbiušos bērnus un varu viņus mierināt.

„Viņi ir pazaudējuši savus vecākus un vēlas pagaidīt viņus šeit, pie savas mašīnas,” es teicu pārdevējam.

Es ieraudzīju divus aptuveni piecus un septiņus gadus vecus zēnus, kas, asarām pār vaigiem ritot, skrēja caur veikala stāvvietu.

Mazākais zēns pastāstīja man, kā sauc viņu vecākus, un es pateicu viņu vārdus pārdevējam, lai viņš varētu tos izziņot. Pēc dažām minūtēm viens no zēniem ieraudzīja savu tēvu nākam ārā no veikala un aizskrēja viņam pretim.

Sekojojot zēnam pie viņa tēva, es atklāju, ka vairs pat nespēju franciski atsveicināties. Veltīgi centos pateikt ko tādu, ko zēni varētu saprast, nespējot pateikt vairāk par dažiem vienkāršiem vārdiem. Beigās tvēros pie angļu valodas, sakot zēniem: „Atā! Bija patīkami ar jums iepazīties.”

Aizejot un atstājot zēnus ar viņu vecākiem, mana sirds bija pilna pateicības. Debesu Tēvs bija darbojies caur mani, lai mierinātu divus no saviem bērniņiem. Es jutu lielu pazemību, apzinoties, ka Tas Kungs var vairot manas ierobežotās spējas, lai īstenotu Savus nodomus. Es jutos pateicīga par iespēju pieredzēt to, kas var notikt, ja vien palīdzam Viņam, kad tiekam aicināti — pat visneparastākajās situācijās. ■

Kristīna Albrehte Ērharte
no Vašingtonas štata, ASV.

MUMS TŪLIŅ, PAT JĀDODAS UZ TEMPLI!

Kādā svētdienas rītā mūsu bīskapija tika iepazīstināta ar kādu nesen kristītu Baznīcas locekli. Viņu sauca Lidija. Viņa uzreiz iekaroja mūsu sirdis.

Lidija bija gados, un viņa bija zaudējusi redzi, cīnoties ar diabētu. Viņa ātri vien iepazīna bīskapijas locekļus pēc viņu balsīm un soļiem. Viņa sauca mūs vārdā un paspieda roku, un mēs nekad nepiemīnējām to, ka viņa ir neredzīga.

Kad bija pagājis gads, Lidija devās pie bīskapa un staba prezidenta, lai saņemtu tempļa apmeklējuma rekomendāciju. Kādu svētdienu, apmeklējot Palīdzības biedrību, viņa pievilka mani sev līdzās un iesaucās: „Staba prezidents teica, ka man jādodas uz templi, cik drīz vien iespējams. Vai aizvedīsi mani?”

Tā bija pirmā decembra nedēļa, mēs visas bijām ļoti aizņemtas. Es centos nākt klajā ar ierastajiem aizbīdinājumiem, sakot: „Vai mēs nevarētu pagaidīt līdz janvārim?”

Staba prezidents teica, ka man jādodas uz templi, cik drīz vien iespējams,” Lidija teica. „Vai aizvedīsi mani?”

„Nē! Mums turp jādodas tūliņ!”

Pulciņš bīskapijas sieviešu ik mēnesi apmeklēja templi, tādēļ es parunāju ar viņām par braucienu turp kopā ar Lidiju. Arī viņas bija ļoti aizņemtas. Taču Lidija, asarām acīs, no jauna atgādināja mums, ka staba prezidents esot teicis — viņai jādodas turp, cik drīz vien iespējams.

Tā nu mēs visas vienojāmies nākamajā nedēļā veikt 240 km braucienu. Pa ceļam automašīnā skanēja astoņu sieviešu plāpāšana un valdīja savstarpējs draudzīgums. Lidija ārkārtīgi priecājās par savu pieredzi templī un par to, ka viņai bijusi tā svētība saņemt endaumentu.

Pirmajā janvāra nedēļā Lidijas veselības stāvoklis pasliktinājās un viņa tika aizvesta uz slimnīcu, lai saņemtu neatliekamo aprūpi.

Pēc nedēļas viņas vairs nebija. Taču viņa paņēma sev līdzī mūžīgās svētības, kuras vēl tikai pirms dažām nedēļām bija saņēmusi templī.

Vēlāk es pastāstīju staba prezidentam par mūsu braucienu un pateicu, cik lielu iespaidu uz mani atstājis tas, ka viņš sajuta pamudinājumu pateikt Lidijai, ka viņai nekavējoties jādodas uz templi.

„Patiesībā es nemaz nedomāju, ka viņai turp jādodas tūliņ,” viņš teica. „Es vienmēr saku, lai tie, kas ieguvuši tempļa apmeklējuma rekomendāciju, dotos uz templi drīz. Lidiju uzrunāja Svētais Gars, nevis es!”

Lidija iemācīja mums visiem ieklausīties Svētajā Garā un rīkoties nekavējoties. Esmu pateicīga par viņas atgādinājumu — ieklausīties maigajā, klusajā balsī. ■

Marija Holmsa Īvena no Kalifornijas štata, ASV.

**Elders
Antonijs D. Perkins**
no Septiņdesmitajiem

TURPINIET ticībā

Jūs, jaunie pieaugušie, tagad dzīvojat, tā sauktajā „Lēmumu pieņemšanas desmitgadē”. Jūs izdarāt daudzas vissvarīgākās savas dzīves izvēles, tādas kā „došanās uz templi, kalpošana misijā, izglītības iegūšana, nodarbošanās izvēle un dzīvesbiedra izvēle, un saistīšanās uz laiku un visu mūžību svētajā templī”.¹

It īpaši es uzrunāju tos, kam ir grūtības ar vienu vai vairākiem šiem svarīgajiem lēmumiem — daži varbūt ir gandrīz vai sastinguši no bailēm, baidoties pieņemt nepareizu lēmumu, vai izjūt vajadzību pēc stiprinājuma, lai paliktu pārliecināti par lēmumu, ko pieņēmuši agrāk.

Četras mācības no Nefija par iedvesmotu lēmumu pieņemšanu, ja tās pielieto, var mazināt jūsu bailes un vairojot jūsu pārliecību, lai virzītos uz priekšu.

1. Klausī Tā Kunga pavēlēm

Nefija svētā pieraksta pēdējā pantā ir rezumēta viņa dzīve: „Jo tā man Tas Kungs ir pavēlējis, un man ir jāklausa” (2. Nefija 33:15).

Nefija ticība Glābējam un viņa mīlestība pret Glābēju savu piepildījumu rod viņa paklausībā Dieva baušļiem. Viņš lūdza Dievu (skat. 1. Nefija 2:16). Viņš lasīja Svētos Rakstus (skat. 1. Nefija 22:1). Viņš meklēja vadību sava laika pravieša teiktajā un rīkojās saskaņā ar to (skat. 1. Nefija 16:23–24). Tāda paklausība ļāva Svētajam Garam spēcīgi vadīt Nefiju visa viņa mūža laikā un dāvāja nepārtrauktas personīgās atklāsmes.

Arī jums ir jāpaliek tuvu Tam Kungam, ievērojot Dieva baušļus. Es liecinu, ka pastāvīga paklausība mazās lietās, tādās kā Svēto Rakstu lasīšana, Dieva lūgšana katru dienu, Baznīcas

**Četras mācības
no Nefija par
iedvesmotu lēmumu
pieņemšanu var
mazināt jūsu
bailes un vairojot
jūsu pārliecību,
lai virzītos uz
priekšu.**

sanāksmju apmeklēšana, mūsdienu praviešu padomu uzklausīšana un kalpošana citiem sekmēs Gara klātbūtni — un atklāsmju gūšanu, ko Tas nes.

Pilnība nav priekšnoteikums personīgās atklāsmes saņemšanai. Šis priekšnoteikums ir grēku nožēlošana

Nefija ticība Glābējam un viņa mīlestība pret Glābēju savu piepildījumu rod viņa paklausībā Dieva baušļiem.

ik dienas (skat. Romiešiem 3:23). Ja jūsu grēku nožēlošana ir patiesa un pilnīga (skat. M&D 58:42–43), Izpirkšanas attīrošais spēks sniegs Garu, lai vadītu jūs dzīves svarīgajos lēmumos.

2. Virzies uz priekšu ticībā

Iejūties Nefija ādā. Tavs tēvs pasaka tev, ka Tas Kungs ir pavēlējis jūsu ģimenei pamest savas bagātības un doties tuksnesī. Vai tu vēlētos zināt par savu ceļojumu un galamērķi?

Es pieņemu, ka Nefijs būtu aizgrābts, ja Tas Kungs būtu skaidri atklājis viņa nākotni. Taču Dievs tā nerīkojās ar Nefiju, un Viņš tā nerīkosies arī ar tevi.

Kad Nefija ģimene ceļoja pa tuksnesi, viņš saņēma norādījumus vienīgi „laiku pa laikam” (1. Nefija 16:29; 18:1). Savas dzīves ceļojuma skatīšana ar iepriekš iegūtām, skaidrām zināšanām nebūtu devusi viņam pieredzes, kas paplašināja viņa dvēseli un veidoja viņa ticību, un palīdzēja vairāk līdzināties Kristum.

Ja jūs gaidāt, ka Dievs jums atklās, kādā akadēmiskajā priekšmetā

specializēties, ko precēt, kādu darbu strādāt, kur dzīvot, vai studēt aspirantūrā un cik bērnu dzemdēt, tad jūs visdrīzāk nekad neiziesiet no sava dzīvokļa. Es liecinu, ka jūs saņemsiet personīgo atklāsmi tikai „laiku pa laikam”.

Mūsu Debesu Tēvs vēlas, lai mēs augtu, un tas ietver savu spēju attīstīšanu, lai apsvērtu faktus, dotu spriedumus un pieņemtu lēmumus. Taču Viņš arī aicina, lai mēs ar saviem lēmumiem vērstos pie Viņa lūgšanā (skat. M&D 9:7–9). Elders Ričards G. Skots no Divpadsmit apustuļu kvorumā mācīja, ka atbildes uz mūsu lūgšanām nāk „vienā no trīs veidiem”.²

Apstiprinošā pārliecība

„Pirmkārt,” elders Skots teica, „jūs varat sajūst mieru, mierinājumu un pārliecību, kas apstiprina, ka jūsu lēmums ir pareizs.”³ Mana sieva Kristija un es esam atklājuši, ka pārliecība par izšķirošiem dzīves lēmumiem var tikt dota caur Svētajiem Rakstiem, it sevišķi bieži pēc Dieva pielūgšanas templī.

Piemēram, pēc ilgas apdomāšanas un daudzām lūgšanām mēs nolēmām pamest savas jaunās sapņu mājas Teksasā, pieņemt pārcelšanu citā amatā un pārcelties ar sešiem maziem bērniem uz Pekinu, Ķīnu. Taču mēs izmīsiģi vēlējāmies garīgu apstiprinājumu šai mūsu izvēlei. Dievišķa pārliecība nāca pie mums templī, kad izlasījām šos vārdus Mācībā un Derībās: „Tā ir Mana griba, lai tu . . . [neuzkavētos] daudzas dienas šajā vietā; . . . nedomā par savu īpašumu. Ej uz austrumu

LAI MAZINĀTU BAILES UN VAIROTU PĀRLIECĪBU:

1. Ievēro baušļus.
2. Virzies uz priekšu ticībā.
3. Dzīvo tagadnē.
4. Izmanto citu cilvēku spēku.

Nefijs būtu aizgrābts, ja Tas Kungs būtu skaidri atklājis viņa nākotni. Taču Dievs tā nerīkojās ar Nefiju, un Viņš tā nerīkosies arī ar tevi.

„Un es tiku vadīts no Gara, nezinādams iepriekš to, ko es darišu.

Tomēr es devos uz priekšu”
(1. Nefija 4:6–7).

Jūsu „lēmumu pieņemšanas desmitgadē” pienāks brīži, kad jūs vairs nevarēsiet vilcināties, un jums būs jārikojas. Es esmu sapratis: kā to mācīja elders Dalins H. Oukss no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „mēs saņemsim Gara pamudinājumus, kad būsīm izdarījuši visu, ko varam, kad strādāsim ārā Saules karstumā, nevis sēdēsīm ēnā, lūdzot par to, kādu pirmo soli spert”.⁶

Tāpat kā tas bija ar Nefiju, Gars noteiktā laikā apstiprinās jūsu izvēli vai brīdinās jūs par jūsu izvēlēto ceļu.

3. Dzīvo tagadnē

Nefija apņemšanās ceļot uz apsolīto zemi ir krasā kontrastā ar viņa brāļu Lamana un Lemuēla attieksmi. Viņi pieņēma lēmumu par došanos uz apsolīto zemi, taču viņu sirds nekad nepameta Jeruzālemi. Nefijs laboja savu salauzto loku, lai nomedītu ko ēdamu, un raka rūdu, lai uzbūvētu kuģi, kamēr viņa brāļi, šķiet, slaistījās teltī.

Mūsdienās pasaulē ir daudz Lamana un Lemuēlu. Taču Tam Kungam ir vajadzīgi apņēmīgi vīrieši un sievietes — līdzīgi Nefijam. Jūs sasniegsiet lielāku progresu dzīvē, kad pilnībā apņemsieties rīkoties saskaņā ar saviem lēmumiem un centīsieties gūt sekmes savos pašreizējos apstākļos, tajā pat laikā esot atvērti nākotnes iespējām.

Nefijs iemieso prezidenta Tomasa S. Monsona gudro padomu: „Fantāzijas

zemēm” (M&D 66:5–7).

Jēzus Kristus balss Svētajos Rakstos kopā ar spēcīgām sajūtām no Svētā Gara apliecināja, ka mūsu lēmums pārvākties uz Ķīnu bija pareizs.

Nemiera sajūta

Otrs veids, kā Debesu Tēvs atbild uz lūgšanām, ir caur „nemiera sajūtu, prāta apstulbumu, norādot, ka tava izvēle ir nepareiza”.⁴

Pēc kalpošanas misijā Taivānā es domāju, ka starptautiskās tiesības būtu laba karjeras izvēle. Kristijai un man apsverot šādu iespējamo nākotni, mēs sapratām, ka mums priekšā būtu pieci dārgas izglītības gadi.

ASV ekonomika bija dziļā lejupslīdē, un mūsu līdzekļi bija ierobežoti, tādēļ mēs prātojam, ka iestāšanās Gaisa spēku rezerves virsnieku mācību korpusā būtu gudra izvēle, lai

samaksātu par manu izglītību. Taču, kad es pildīju nepieciešamos testus un aizpildīju dokumentus, mēs nevarējām ar mierīgu sirdi uzņemties šādas saistības. Nebija nekāda prāta apstulbuma vai neskaidru sajūtu — mēs tikai nejutām mieru.

Šis šķietami nelōģiskais finanšu lēmums bija iedvesmots, daļēji tāpēc, ka es būtu bijis šausmīgs jurists!

Dievišķa paļāvšanās

Dievs atbild uz lūgšanām arī trešajā veidā: nekādas atbildes. „Kad jūs dzivojat cienīgi un jūsu izvēle ir saskaņā ar Glābēja mācībām, un jums ir jārikojas,” elders Skots teica, „rikojieties ar paļāvību.”⁵

Nefija pēdējais mēģinājums iegūt misiņa plāksnes ilustrē to, kā mums vajadzētu turpināt rīkoties ar dievišķu paļāvību. Viņš stāstīja:

par pagātni un ilgās pēc nākotnes var sniegt mierinājumu, taču nevar aizstāt dzīvošanu tagadnē. Šī ir mūsu iespēju diena, un mums tā ir jāsatver.”⁷

4. Izmanto citu cilvēku spēku

Pat tad, kad būsim meklējuši Gara vadību un ar pilnīgu apņēmību sākuši īstenot savu lēmumu, šaubas vēl joprojām var rasties un likt mums apšaubīt savu lēmumu. Šādos brīžos uzticams ģimenes loceklis vai draugs var sniegt padomu un spēku, lai mēs paliktu uz izvēlētā kursa. Es ierosinu, ka ceļojuma laikā Nefija līgava kļuva par viņa uzticamo atbalstu.

Uzticams ģimenes loceklis vai draugs var sniegt padomu un spēku, lai mēs paliktu uz izvēlētā kursa.

Izpratni par Nefija sievu es ieguvu, kad apmeklēju Baznīcas vēstures muzeju. Muzejā es biju piekalts kādai gleznai, kurā Nefijs bija piesiets kuģa mastam, izmircis līdz ādai stiprā vētrā.⁸

Pie Nefija sāniem bija viņa sieva un viens no viņa bērniem. Viņa bija tajā pašā vētrā un grūtībās kā Nefijs, taču viņai bija izaicinošs skats, un viņas stiprās rokas bija aizsargājoši apvītas viņa pleciem. Tajā brīdī es atskārtu, ka arī es biju svētīts ar uzticīgu dzīvesbiedri, kas man dāvāja spēku manos pārdzīvojumu brīžos. Es cerēju, ka biju līdzīgs spēka avots viņai.

Brāļi, garīgais spēks, ko attīstījāt (vai vēl attīstīsiet) kā misionārs vai veicot citu taisnīgu kalpošanu, un tā saglabāšana un vairošana ir jūsu vislabākā īpašība, kļūstot par piemērotu vīru un tēvu. Māsas, garīgais jūtīgums, ticība un drosme, lai sekotu Jēzum

Kristum, ir starp jūsu kā sievas un mātes vislabākajām īpašībām.

Es aicinu jūs kļūt par tādu cilvēku, uz kuru jūsu pašreizējais vai topošais dzīvesbiedrs var paļauties, lai gūtu gudru padomu un spēku. Tikumīgs vīrietis un cienīga sieviete, kuri ir saistīti templī uz laiku un visu mūžību, var paveikt sarežģītas lietas kā vienlīdzīgi partneri.

Es apsolu, ka, pielietojot no Nefija un mūsdienu praviešiem apgūtās mācības par lēmumu pieņemšanu, jūs tiksiet vadīti uz priekšu ar personīgo atklāsmi, ko saņemsiet „laiku pa laikam”. Virzoties cauri savai „lēmumu pieņemšanas desmitgadei”, kaut jums, tāpat kā Nefijam, būtu ticība pateikt:

„Un es tiku vadīts no Gara, nezinādamas iepriekš to, ko es darīšu.

Tomēr es devos uz priekšu”

(1. Nefija 4:6–7). ■

No svētbrīža uzrunas „Tomēr es devos uz priekšu” Brigama Janga universitātē 2014. gada 4. februārī. Pilna uzruna angļu valodā atrodamā speeches.byu.edu.

ATSAUCES

1. Skat. Roberts D. Heilzs, „Ārona priesterībai — gatavojieties lēmumu desmitgadei” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2007. g. maijs, 48. lpp.
2. Skat. Ričards G. Skots, „Izmantojot dievišķo lūgšanas dāvanu” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2007. g. maijs, 10. lpp.; uzsvērums oriģinālā.
3. Skat. Ričards G. Skots, „Izmantojot dievišķo lūgšanas dāvanu”, 10. lpp.
4. Skat. Ričards G. Skots, „Izmantojot dievišķo lūgšanas dāvanu”, 10. lpp.
5. Skat. Ričards G. Skots, „Izmantojot dievišķo lūgšanas dāvanu”, 10. lpp.
6. Dallin H. Oaks, „In His Own Time, in His Own Way”, *Liahona*, 2013. g. aug., 26. lpp.
7. Thomas S. Monson, „In Search of Treasure”, *Liahona*, 2003. g. maijs, 20. lpp.
8. Skat. *Helpmeet*, K. Sean Sullivan, „The Book of Mormon: A Worldwide View”, *Liahona*, 2000. g. dec., 37. lpp.

MEKLĒJIET VIŅU!

„Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušiem?
Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies.”

(Lūkas 24:5-6.)

PATEICOTIES DŽOZEFAM

*Atklāj sešus iemeslus, kāpēc tava dzīve ir (vai var būt)
citāda, pateicoties pravietim Džozefam Smitam.*

Teds Bārns

Priesterības departaments

Džozefs Smits nomira pirms vairāk kā 170 gadiem. Viņš nodzīvoja tikai 38 gadus, lielāko daļu dzīves pavadot tik nezināmās vietās, kuras tu, iespējams, atrastu tikai visdetalizētākajās kartēs. Un, iespējams, tu zini daudz ko no tā, ko viņš paveica šajā dzīvē. Taču, vai tu esi domājis par to, kā tas ietekmē tevi personīgi? Lai gan visu nav iespējams uzskaitīt, tu varētu sākt ar šiem sešiem iemesliem.

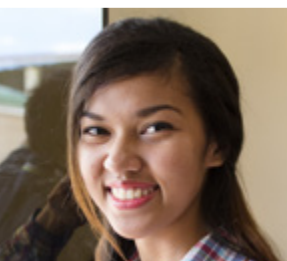
Pateicoties Džozefam Smitam:

1. Tu saprati, kas tiešām ir Dievs un Jēzus Kristus.

Pat ja nebūtu Džozefa Smita, tu varētu ticēt Dievam Tēvam un Jēzum Kristum. Tev varētu būt liecība par Biblii. Taču padomā, kā tava izpratne kļuvusi dziļāka un pilnīgāka, pateicoties tam, ko atjaunoja Džozefs Smits — nelokāmās, apstiprinošās liecības, ko sniedz Mormona Grāmata, Mācība un Derības un Dārgā Pērle. Piemēram, tu zini to, ko nezina lielākā daļa pasaules, — ka Glābējs, kurš augšāmcēlies, parādījās Amerikas kontinentā, pierādot, Viņa vārdiem runājot, ka Viņš nav tikai „Israēla Dievs, [bet arī] visas pasaules Dievs” (3. Nefija 11:14).

Padomā par to, kā tavu liecību par Debesu Tēvu un Jēzu Kristu ir stiprinājušas, piemēram, praviešu Nefija, Almas un Moronija spēcīgās liecības, nemaz nerunājot par pašu Džozefu Smitu, kurš paziņoja: „Viņš dzīvo! Jo mēs redzējām Viņu, patiesi pie Dieva labās rokas” (M&D 76:22–23). Laikā, kad ticība Dievam un Jēzum Kristum ir apdraudēta un bieži vien pamesta novārtā, kāda svētība ir šīs papildu zināšanas!

3. Tava ģimene var būt mūžīga.

Kāpēc tik daudzus cilvēkus mulsina laulības un ģimenes nozīmīgums? Varbūt tāpēc, ka viņi nezina caur Džozefu Smitu atjaunoto doktrīnu, ka laulība un ģimene ir Dieva noteikta un tai ir jābūt mūžīgai (skat. M&D 49:15; 132:7). Tās nav tikai cilvēku ieviestas tradīcijas, kuras mūsu sabiedrība ir pāraugusi — tās ir daļa no mūžīgās debesu kārtības. Un pateicoties priesterības atslēgām un tempļa priekšrakstiem, kas tika atjaunoti caur Džozefu Smitu, tava mūžīgā ģimene var sākties šeit uz Zemes.

2. Tu zini, ka tu esi Dieva bērns – gluži tāpat kā ikviens cits.

Iespējams, vissvarīgākā patiesā mācība, kuru atjaunoja Džozefs Smits, ir patiesība par mūsu attiecībām ar Dievu.¹ Viņš bur-tiski ir mūsu Tēvs. Vai esat kādreiz domājuši, kāda ir šī fakta patiesā ietekme? Tas maina to, kā tu raugies uz sevi: neatkarīgi no tā, ko pasaule domā par tevi, tu zini, ka esi mīlēts Dieva bērns ar Viņa īpašībām. Tas maina to, kā tu raugies uz citiem: pēkšņi ikviens — *ikviens* — ir tavš brālis vai māsa. Tas maina to, kā tu raugies uz dzīvi kopumā: visi tās prieki un grūtības ir daļa no Debesu Tēva plāna, lai palīdzētu tev kļūt tādām kā Viņš. Lūk, par ko tu dziedī Sākumskolā!²

4. Tev ir pieejama priesterība un tās svētības.

Pateicoties tam, ka Dievs caur Džozefu Smitu atjaunoja Savu priesterību, tu vari tikt kristīts un saņemt Svētā Gara dāvanu. Tu varu meklēt priesterības vadības, dziedināšanas un mierinājuma svētības. Tu vari noslēgt svētas derības, kas tevi saista ar Dievu. Un tu vari atjaunot savas derības katru nedēļu, pieņemot Svēto Vakarēdienu. Caur priesterības priekšrakstiem tavā dzīvē ienāk Dieva spēks (skat. M&D 84:20–21). Tas viss nebūtu iespējams bez tā darba, kuru paveica Džozefs Smits.

5. Tu esi brīvs no kaitīgu vielu atkarības.

Vai vismaz tu vari būt brīvs, ja paklausīsi tai atklāsmei, kuru Džozefs saņēma 1833.gadā — ilgu laiku pirms pētījums tika pierādīts, ka tabaka izraisa plaušu vēzi un alkohols ir saistīts ar aknu saslimšanām. Ja ir pravietis, kurš atklāj Dieva gudrību, kāpēc gan gaidīt, kamēr pasaules gudrība sasniegs to pašu līmeni? Gudrības vārds atklāj, ka Dievs rūpējas ne tikai par mūsu garu, bet arī par ķermeni (skat. M&D 89). Galu galā, saskaņā ar Džozefa Smita atklāsmēm ķermenis mūs padara līdzīgākus — nevis atšķirīgākus — mūsu Debesu Tēvam, kuram arī ir ķermenis no miesas un kauliem (skat. M&D 130:22).

PIEVIENOJIES SARUNAI

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM, GATAVOJOTIES SVĒTDIENAI

- Kā es varu stiprināt savu liecību par pravieti Džozefu Smitu?
- Kā es varu labāk parādīt savu pateicību par pašreizējo pravieti ar saviem vārdiem un darbiem?

TU VARI

- Baznīcā, ar savu ģimeni un draugiem vai sociālajos tīklos dalies, kā pravietis Džozefs Smits ir ietekmējis tavu dzīvi.
- Gluži tāpat kā to darīja Džozefs Smits, uzdod Debesu Tēvam savus jautājumus. Velti laiku, lai nomestos ceļos lūgšanā un lūgtu Viņa vadību. Pēc tam gaidi un uzklausi idejas vai sajūtas. Pieraksti savas domas savā dienasgrāmatā.
- Izlasi eldera Nila L. Andersena, no Divpadsmit apustuļu kvorumā, 2014. gada oktobra vispārējās konferences runu „Džozefs Smits”. Izveido plānu, kā tu pielietosi divas no viņa idejām, kā stiprināt savu liecību par Džozefu Smitu un dalīties tajā.

6. Ar Svētā Gara spēku tu vari uzzināt patiesību.

Laikā, kad jaunais Džozefs 1820. gadā devās uz Svētibirzi, daudzas baznīcas uzskatīja, ka atklāsmes pieder pagātnei. Džozefa Pirmā vīzija pierādīja, ka tā nav patiesība. Debesis ir atvērtas — un ne tikai praviešiem. Ikviens, kam ir jautājums,

var saņemt atbildi, to pazemīgi, uzcītīgi meklējot (skat. M&D 42:61; 88:63). Piemēram, tu vari uzzināt, ka Džozefs Smits bija Dieva pravietis tieši tāpat, kā to uzzināja Džozefs: pajautājot Pašam Dievam.

Šis saraksts ir tikai sākums. Ar ko tu to papildinātu? Kā tava dzīve ir mainījusies, pateicoties Džozefam Smitam? ■

ATSAUCES

1. Skat. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2007), 37.–44. lpp.
2. Skat. „Es esmu Dieva bērns”, *Garīgās dziesmas*, 187. lpp.

„Mūsdienu pravietis mums ir svarīgāks par mūžībā aizgājušo pravieti..."

... Dieva atklāsme Ādamam nepamācīja Nou, kā uzbūvēt šķirstu. Noam vajadzēja savu atklāsmi. Tādēļ vissvarīgākais pravietis, ciktāl tas attiecas uz tevi un mani, ir tas, kurš dzīvo mūsdienās un kuram Tas Kungs pašreiz atklāj Savu gribu attiecībā par mums. Tādēļ vissvarīgākā lasāmviela mums ir šī pravieša vārdi ..., kas katru mēnesi ir atrodami mūsu Baznīcas žurnālos. Pavēles mums katriem sešiem mēnešiem ir atrodamas vispārējās konferences uzrunās, kas ir nodrukātas žurnālā [Liahona]...

Sargieties no tiem, kas nostāda mūžībā aizgājušos praviešus pret dzīvajiem praviešiem, jo **mūsdienu praviešiem vienmēr ir priekšroka.** ■

*Prezidents Ezra Taft Benson (1899-1994),
„Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”
(Brigama Janga universitātes svētbrīdis, 1980. g. 26.
febr.), 2, speeches.byu.edu.*

Dalieties savās domās

Ko tas jums nozīmē – atbalstīt mūsdienu praviešus? Dalieties savās domās ar ģimeni un draugiem vai sociālajos medijos.

GLĀBĒJA

PAKLAUSĪBAS *priekšzīme*

*Viņa priekšzīme rāda mums visiem,
paraugu, kam sekot.*

”**N**o visām mācībām, kuras mēs apgūstam no Glābēja dzīves, nav nevienas skaidrākas un ietekmīgākas par paklausības mācību,” 2014. gada aprīļa vispārējā konferencē mācīja elders Roberts D. Heilzs no Divpadsmit apustuļu kворuma. Glābēja piemērs māca mums ne vien to, *kādēļ* ir svarīgi paklausīt Debesu Tēvam, bet arī to, *kā* mēs varam būt paklausīgi. Izskatot turpmāk minētos Glābēja kalpošanas piemērus, padomā, kā tie var rādīt tev ceļu tavā dzīvē.

„ES NEMEKLĒJU
SAVU GRIBU,
BET [TĒVA]
GRIBU,
KAS MĀNI
IR SŪTĪJIS.”

(Jāņa 5:30; skat. arī
Jāņa 6:38; 8:28-29; 14:31.)

KO VARI DARĪT TU?

Elders Heilzs teica: „Jēzus mācīja mums paklausīt vienkāršos, viegli saprotamos vārdos: „Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles” [Jāņa 14:15] un „Nāc Man līdzi” [Lūkas 18:22].”

Kā tu šodien izrādīsi lielāku paklausību?

2

1. Kaut gan Jēzus bija bez grēka, Viņš piekrita tikt kristīts, lai piepildītu visu taisnību (skat. Mateja 3:13-17; skat. arī 2. Nefija 31:4-7; Jāņa 3:5).

2. Divpadsmit gadu vecumā, kad Jāzeps un Marija uzgāja Jēzu, mātām templī, Viņš „bija tiem paklausīgs” un paklausīgi atgriezās mājās kopā ar viņiem (skat. Lūkas 2:42-51).

3. Lai gan Jēzus lūdza, kaut šīs biķeris ietu Viņam garām, tomēr pakļāvās un izcieta par mums Ģetzemanes dārzā (skat. Mateja 26:36-44; Lūkas 22:39-54).

4. Viņš turēja sabata dienu svētu un apmeklēja dievkalpojumus sinagogā (skat. Lūkas 4:16-44).

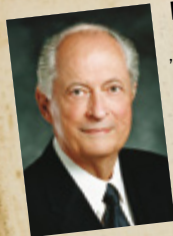
5. Jēzus pakļāvās cilvēku tiesai, lai varētu īstenoties Tēva darbs un Viņa godība (skat. Jesajas 53:7; Mateja 26:53; Mozus 1:39).

6. Viņš pabeidza Savu darbu, ļaujot ļaudarim sist Sevi krustā (skat. Mateja 27:35; Jāņa 10:17-18; Galatiešiem 1:3-5).

3

PATEICOTIES MŪSU GLĀBĒJA PAKLAUSĪBAI

„Pateicoties mūsu Glābēja paklausībai, Viņš varēja izpirkt mūsu grēkus, padarot iespējamu mūsu augšāmcelšanos un sagatavojot ceļu, lai mēs varētu atgriezties pie mūsu Debesu Tēva, kurš zināja, ka mēs pieļausim kļūdas, mācoties paklausību šajā laicīgajā dzīvē. Būdami paklausīgi, mēs pieņemam Viņa upuri, jo mēs ticam, ka caur Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu visa cilvēce var tikt izglābta, ja tā paklausīs evaņģēlija likumiem, priekšrakstiem un baušļiem.”

Elders Roberts D. Heilzs no Divpadsmit apustuļu kворuma, „Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2014. g. maijs, 35. lpp.

1

6

7

JAUINĒŠI

„VISAS SAVAS
KALPOŠANAS LAIKĀ
[KRISTUS] „IZCIETA
KĀRDINĀJUMUS,
BET NEPAKĻĀVĀS
TIEM”

8

[M&D 20:22].
- Elders Roberts D. Heilzs

9

4

7. *Allaž paklausot Savam Tēvam, Jēzus devās uz garu pasauli, lai organizētu tur misionāru darbu (skat. 1. Pētera 3:18-20; 4:6).*

8. *Sātans kārdināja Jēzu, bet Viņš nepadevās (skat. Mateja 4:1-11; M&D 20:22).*

9. *Viņš turpina īstenot Tēva gribu un vadīt Baznīcu (skat. Džozefs Smits – Vēsture 1:16-17; M&D 19:2, 24).*

5

UGUNSDZĒSĒJI UN DIEVA BRUŅAS

Tā bija mierīga diena manā brīvprātīgā ugunsdzēsēja darbā, tādēļ es nolēmu palasīt Mormona Grāmatu. Kad viens no maniem kolēģiem ieraudzīja mani lasām, viņš jautāja, vai es zinu, kā mēs mūsdienās varam uzvilkt Dieva bruņas. Kamēr mēs runājām, atskanēja trauksmes signāls. Netālais veikalā bija izcēlies ugunsgrēks.

Mēs ātri uzvilcām ugunsdzēsēju aprīkojumu un devāmies turp. Liesmas bija milzīgas, un, mums tuvojoties, veikalā kaut kas sprāga mūsu virzienā. Mūs ieskāva liesmas. Uz mirkli sprādziena ietekmē es un mans kolēģis zaudējām telpas izjūtu. Taču, pateicoties mūsu aprīkojumam un aizsargājošajam apģērbam, mēs neguvām ievainojumus.

Kad pēc ugunsgrēka nodzēšanas mēs atgriezāmies depo, es pajautāju savam kolēģim, vai viņš atceras savu jautājumu par Dieva bruņām. Viņš atbildēja, ka atceras, un es paskaidroju, ka Dieva bruņas ir kā mūsu aizsargājošais ugunsdzēsēju aprīkojums. Mums tas vienmēr jānēsā, lai mēs varētu stāties pretī pretinieka spēcīgajiem uzbrukumiem. Ja mēs ievērosim baušļus, mēs tiksīm svētīti ar Dieva bruņu aizsargājošo spēku, un Svētais Gars būs mūsu vadītājs. ■
Fernando de la Rosa Marrons, Meksika

MANA MĪLĀKĀ RAKSTU VIETA

1. Samuēla 16:7. „DIEVS NESKATĀS TĀ, KĀ REDZ CILVĒKI; CILVĒKS REDZ, KAS PARĀDĀS VIŅA ACĪM, BET TAS KUNGS UZLŪKO SIRDĪ.”

Pirms pievienošanās baznīcai es sevi vienmēr uzskatīju par parastu cilvēku ar parastām spējām. Es uzskatīju, ka man nav ko piedāvāt citiem. Es baidījos atklāt cilvēkiem, kas es esmu, jo negribēju būt atraidīts vai sāpināts. Es domāju, ka ikviens cilvēks man apkārt ir stiprāks, gudrāks vai labāks par mani.

Taču šīs domas mainījās, kad es kļuvi par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekli. Es uzzināju, ka mēs visi esam Dieva bērni un mēs esam mantojuši dievišķas īpašības. Tagad es saprotu, ka nav nekādas sacensības par to, kurš ir gudrāks, bagātāks vai izskatīgāks. Tā Kunga acīs mēs visi esam vienlīdzīgi, un Viņš ir tas, kurš lemj tiesu – nevis pamatojoties uz mūsu fiziskajām iezīmēm, bet gan uz mūsu paklausību un vēlmi iet pa Viņa iezīmēto taku. ■

Huans Azukena, Filipīnas

VAI TU STRĀDĀSI SVĒTDIENĀ?

15 gadu vecumā es ieguvu stipru liecību par Jēzus Kristus evaņģēliju un biju tik laimīgs pievienoties Baznīcai. Tajā laikā es strādāju, lai palīdzētu atbalstīt manu ģimeni. Tomēr neilgu laiku pēc manas kristīšanās es zaudēju darbu.

Man ātri bija jāatrod jauns darbs, jo mana ģimene bija no manis atkarīga, taču katrā darbā, kurā es pieteicos, bija jāstrādā svētdienās. Es noraidīju daudzus darba piedāvājumus, jo es zināju, ka svētdienās man bija jābūt baznīcā (skat. M&D 59:9–10).

Pēc meklējumiem divu mēnešu garumā es vēl arvien nebiju atradis darbu. Mana mamma nebija Baznīcas locekle, un, lai gan viņa ticēja Dievam, viņa ļoti dusmojās, ka es esmu palaidis garām tik daudz darba iespēju.

Kādu vakaru ar asarām acīs viņa paskatījās uz mani un jautāja: „Kāpēc Dievs pieļauj, ka ar mums tā notiek, ja tu esi tik uzticīgs un dari to, kas ir pareizs?”

Es atbildēju: „Mammu, es nezinu, kāpēc tas ar mums

notiek, taču es zinu, ka es daru to, kas ir pareizs, un es zinu, ka Dievs mūs par to svētīs.”

Nākamajā rītā kāds cilvēks man piedāvāja ievērojamu naudas summu, lai divu dienu laikā pārvestu smagu kravu no vienas mājas uz citu. Darbs bija smags, taču, kad es saņēmu naudu, es devos tieši uz mājām un noskaitīju pateicības lūgšanu. Drīz es atradu labu darbu, kurā varēju nestrādāt svētdienās, un kopš tā brīža man vienmēr ir bijis darbs.

Es priecājos, ka izvēlējos ievērot Sabata dienu svētu. Dzīvē ir daudz grūtību, taču es zinu: ja, neskatoties uz šīm grūtībām, mēs cenšamies būt stipri, Tas Kungs mūs svētīs. ■

Sahil Šarma, Indija

Elders
Nils L. Andersens

no Divpadsmit apustuļu
kvoruma

KĀ BŪT GUDRAM?

Mūsdienu informācijas paima vilnī mums izmisīgi ir nepieciešama gudrība — gudrība, lai **atlasītu vajadzīgo un saskatītu**, kā pielietot to, ko apgūstam.

Atcerēsimies:

1. Mums ir jāmeklē gudrība.
2. Gudrība ir daudzdimensionāla un daudzveidīga.
3. Agri iegūta gudrība dod milzīgas svētības.
4. Gudrību vienā jomā ne vienmēr var pārnest uz citu jomu.
5. Pasaules gudrība, lai arī daudzos gadījumos tā ir ļoti vērtīga, visvērtīgākā top tad, kad pazemīgi noliecas Dieva gudrības priekšā.

Svētajos Rakstos ir aprakstīta divu veidu gudrība: pasaules gudrība un Dieva gudrība. Pasaules gudrībai ir gan pozitīvas, gan negatīvas iezīmes. Drūmākajā nozīmē to var raksturot kā daļēju patiesību, kas sajaukta ar intelektu un manipulācijām, nolūcā sasniegt savtīgus vai ļaunus mērķus.

Pasaules gudrībai ir vēl kāda iezīme, kas it nemaz nav tik draudīga un ļauna. Patiesībā tā ir ļoti pozitīva. Šo gudrību apzināti iegūst caur **studēšanu, pārdomām, novērojumiem un centīgu darbu**.

Tā ir ļoti vērtīga un noderīga tajā, ko darām. Labi un pieklājīgi cilvēki to iegūst caur mirstīgās dzīves pieredzēm.

Vēl svarīgāk ir tas, ka gudrībai, kas nes pasaulīgus panākumus, ir jābūt gatavai nostāties aiz Dieva gudrības un nedomāt, ka tā var to aizstāt.

Ne visa gudrība ir radīta vienlīdz vērtīga. Mums ir jāzina, ka tad, kad ir pretruna starp pasaules gudrību un Dieva gudrību, mums ir **jāpakļauj sava griba Dieva gudrībai**.

Es ierosinu, lai jūs aplūkotu dažas no problēmām, ar kurām saskaraties. Sadaliet papīra lapu divās daļās, novelkot pa vidu vertikālu līniju. Uzskaitiet pasaules gudrības kreisajā pusē un Dieva gudrības labajā pusē. Uzrakstiet jautājumus, kas ir pretrunā cits ar citu.

Kādas izvēles jūs izdarāt?

Mācības un Derību 45. nodaļā, kurā ir runāts par notikumiem pirms Glābēja Otrās Atnākšanas, Tas Kungs vēlreiz dalās stāstā par desmit jaunavām un tad pasaka mums šādus vārdus: „Jo tie, kas ir gudri un ir pieņēmuši patiesību, un ņēmuši Svēto Garu par savu ceļvedi, un nav tikuši pievilti — patiesi Es saku jums, tie netiks nocirsti un iemesti ugunī, bet izturēs to dienu” (skat. M&D 45:57).

Meklēsim Dieva gudrību.

Mēs varam daudz ko mācīties par gudrību jau tagad. Es apsolu jums, ka Tā Kunga svētības būs ar jums, kad jūs meklēsiet gudrību — Dieva gudrību. Viņš ļoti vēlas dot mums Savu gudrību. Un, ja mēs būsime paklausīgi un lūgšanu pilni un to meklēsim, tā nāks pie mums. ■

*No grāda piešķiršanas ceremonijas uzrunas
Brigama Janga universitātē—Aidaho 2009. gada
10. aprīlī.*

KĀ JŪS ESAT TO PIELIETOJIS?

„Vienmēr ir divas izvēles iespējas. Jūs varat izvēlēties to, ko vēlaties. Taču jums vajadzētu izlemt gudri. Es varu teikt, ka, izvēloties To Kungu, jūs varat saņemt palīdzību, lai nodzīvotu katru dienu, un Svētā Gara klātbūtne var palīdzēt jums katrā situācijā. Ja izvēlēsimies nepareizo pusi, tas mums liks justies nelaimīgiem vai justies tā, it kā laime turpinātos tikai īsu brīdi, taču pēc tam mēs redzēsim savas izvēles sekas un rūgti nožēlosim savu lēmumu. Palieliet Tā Kunga pusē! Tas ne vienmēr ir viegli, taču tas ir tā vērts!”

Samuēls Dž., Austrija

Vai ir LABI iet uz **dejām**
vai **ballītēm**, kur, es zinu,
notiks **sliktas lietas**, lai būtu
par **labu piemēru**?

Pavaicā sev: „Kādu piemēru es, pēc manām domām, īstēnībā rādīšu šādā situācijā?” Ja tu plāno iet kaut kur, kur varētu būt narkotikas vai alkohols, nepiedienīgs apģērbs, mūzika ar divdomīgiem vārdiem vai bezkaunīga dejošana, kā tu parādīsi cilvēkiem, cik jautri viņi var pavadīt laiku bez šīm lietām? Ko apkārtējie visticamāk par tevi domās: „Vai tas nav lielisks ticības un standartu paraugs?” vai „Kāpēc tas cilvēks vispār atnāca?” Vairumā gadījumu tu būsi daudz labāks piemērs, ja vispār neiesi uz šādiem pasākumiem, tāpēc ka tīši un apzināti nepakļausi sevi kārdinājumiem. ■

Cik lielā mērā **Sātans** spēj **ietekmēt** manas **domas**?

Mūsu Debesu Tēvs ir nodrošinājis, ka mums ir tikumiskā rīcības brīvība — spēja izvēlēties starp labo un ļauno. Viņš nespiedis mūs darīt labu, un velns nevar piespiest mūs darīt ļaunu (skat.

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith [2007. g.], 214. lpp.).

Runājot par tavām domām, velns var tās ietekmēt tikai tik lielā mērā, cik tu pats to ļauj. Praviētis Džozefs Smits teica: „Sātans

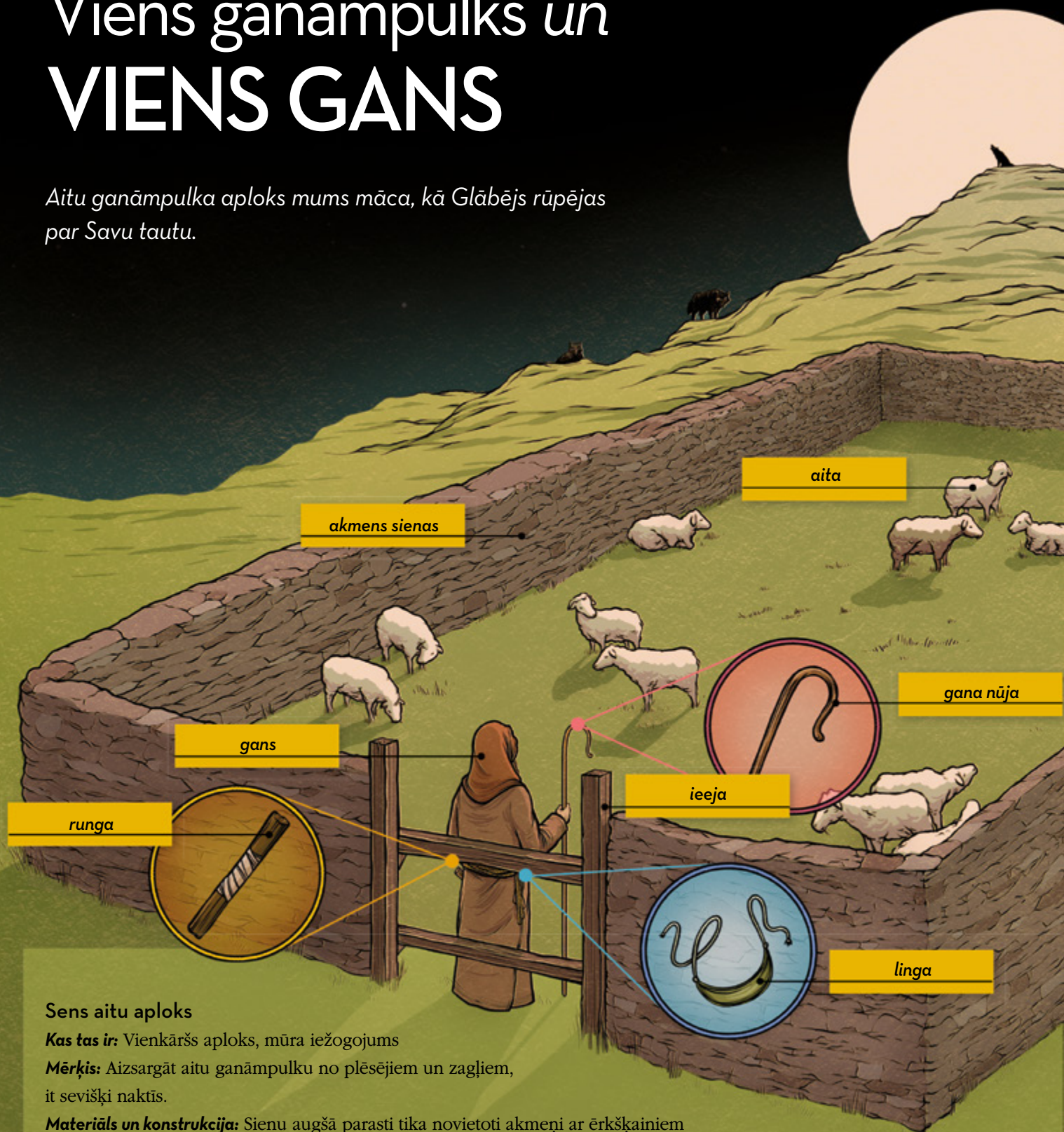
nevar pievilt mūs ar saviem kārdinājumiem, ja vien mēs tiem neatvēlam vietu savā sirdī un nepadodamies.” (*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits*, 213. lpp.) Vēl viņš teica: „Velnam nav varas pār mums, ja vien mēs viņam neļaujamies.” (214. lpp.)

Turklāt, Svētie Raksti vēsta, ka „nav neviena cita, izņemot Dievu, kas zinātu

tavas domas un tavas sirds vēlmes”. (M&D 6:16.) Tātad Sātans nemaz īsti nezina, ko tu domā. Viņš var vienīgi vilināt un kārdināt. Tomēr, ja tu izvēlies pakļauties, viņš iegūst pār tevi lielāku varu un kārdinājumi kļūst stiprāki. Savukārt, ja tu pretosies ļaunumam un izvēlies rīkoties krietni, tu tiksī stiprināts un svētīts. ■

Viens ganāmpulks *un* VIENS GANS

Aitu ganāmpulka aploks mums māca, kā Glābējs rūpējas par Savu tautu.

Sens aitu aploks

Kas tas ir: Vienkāršs aploks, mūra iežogojums

Mērķis: Aizsargāt aitu ganāmpulku no plēsējiem un zagļiem, it sevišķi naktīs.

Materiāls un konstrukcija: Sienu augšā parasti tika novietoti akmeņi ar ērkšķainiem krūmiem. Īslaicīgu pagaidu aploku izgatavošanai bieži izmantoja arī biezus, ērkšķainus krūmus, lai izveidotu žogu. Dažkārt par aploku kalpoja arī alas, kuru priekšā tika novietoti nelieli akmeņi vai krūmi.

BĪBELES FAKTI

- Pateicoties gaļai, taukiem, vilnai, ādai un ragiem, aitas bija ļoti vērtīgas, un tās bija galvenie upurēšanas dzīvnieki.
- Israēlā vilki, hiēnas, panteiras un šakāļi bija tie plēsēji, kas uzbruka aītām. Senos laikos šajā reģionā dzīvoja arī lauvas un lāči (skat. 1. Samuēla 17:33-37).
- Gani izmantoja nūju, lai vadītu aitas, un rungu, un lingu, lai tās aizstāvētu.
- Dienas laikā gans veda savas avis pie barības un ūdens (skat. Psalmi 23:1-2) un naktī veda tās atpakaļ uz aploku. Atgriežoties gans pārskaitīja savas avis un, ja kāda bija noklidusi, meklēja to. Pēc tam viņš atgūlās pie aploka ieejas, lai tās sargātu.
- Jēzus Kristus Sevi sauca par Labo Ganu (skat. Jāņa 10:11-15), jo Viņš atdeva Savu dzīvību par mums. Viņš sevi salīdzināja arī ar aploka ieeju (skat. Jāņa 10:1-9), jo caur Viņu mēs saņemam garīgo barību, atpūtu, mieru, glābšanu un paaugstināšanu.
- Apustulis Pāvils salīdzināja Baznīcu ar aitu ganāmpulku (skat. Ap. d. 20:28).

DEVIDA HEBEVA ILLUSTRĀCIJA; FRAGMENTI NO HENRIHA HOFMANA ATTELA KRISTUS UN BAGĀTAIS JAUNĒKIS

CITAS AVIS

Glābējs runāja par „citām avīm. . .”, kas nav no šīs kūts” (Jāņa 10:16), ar to domājot nefijiešus un lamaniešus, kas tika aizvesti prom no Israēla nama (skat. 3. Nefija 15:14-24). Viņš runāja arī par Israēla pazudušo cilšu apmeklēšanu (skat. 3. Nefija 15:20; 16:1-3).

Ko mēs varam iemācīties?

Aploki ir

vietas, kur pulcējas ganāmpulks. Būdami Baznīcas locekļi ar savu ticību un derībām, kā arī burtiski sanākot kopā, mēs dalāmies vienotības saitēs. Prezidents Henrijs B. Airings, pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā, ir liecinājis: „Vienotības prieks, kuru [Debesu Tēvs] tik ļoti vēlas mums dot, nav individuāls. Mums tas jāmeklē un jāiegūst kopā ar citiem. Tāpēc nav brīnums, ka Dievs mudina mūs pulcēties, lai Viņš varētu mūs svētīt. Viņš vēlas, lai mēs apvienojamies ģimenēs. Viņš ir izveidojis klases, bīskapijas un draudzes un pavēlējis mums bieži sanākt kopā. Kopā sanākot, . . . mēs varam lūgt un strādāt, lai sasniegtu vienotību, kas sniegs mums prieku un vairo mūsu spēku kalpot.” („Mūsu sirdis sasaistītas vienotībā” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2008. g. nov., 69. lpp.)

Drošības un atpūtas vieta Jēzū Kristū mēs „[rodam] atvieglojumu [savām] dvēselēm” (Mateja 11:29). Viņa Baznīca ir „aizsardzība un . . . patvērumš” (M&D 115:6). Un, kā mācīja prezidents Boids K. Pekers, Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidents, „mēs atrodam sev drošību un patvērumu, . . . godinot noslēgtās derības un dzīvojot vienkāršā paklausībā, kas tiek pieprasīta no Kristus sekotājiem” („Šīs lietas es zinu”, *Liahona*, 2013. gada maijs, 7. lpp.).

Gana uzraudzība. Jēzus Kristus ir Labais Gans, kas mūs glābj. Viņš cieta un mira, lai mēs varētu uzveikt grēku un nāvi un atgriezties pie mūsu Debesu Tēva. Kad mēs nākam pie Kristus un esam paklausīgi Viņa baušļiem, Viņš mūs svēta, vada un pasargā gan individuāli, gan kā Viņa derības ļaudis. ■

„Kā es varu justies pietiekami ērti, lai runātu ar savu bīskapu par dažādām tēmām vai bažām?”

Tu vari just satraukumu pirms sarunas ar savu bīskapu par savām grūtībām, un tas ir normāli. Mēs bieži uztraucamies pirms jaunām pieredzēm vai pirms sarunas ar pieaugušo.

Taču tavš bīskaps ir Dieva aicināts. Viņš tika aicināts, jo ir uzticīgs Jēzus Kristus mācekļis. Viņš darīs visu iespējamo, lai būtu laipns un saprotošs. Viņa mērķis ir palīdzēt tev nākt pie Glābēja, lai tu varētu rast mieru. Sākumā tev varētu būt neērti runāt ar viņu par saviem jautājumiem vai grēkiem, taču viņš par tevi nedomās neko sliktu. Patiesībā, viņš priecāsies par tavu vēlmi pilnveidoties. Un jūsu saruna būs konfidenciāla.

Tevis nav jānes savas nastas vienam. Tavš bīskaps var palīdzēt tev atrast atbildes uz taviem jautājumiem un, ja nepieciešams, palīdzēt tev nožēlot grēkus, un caur Kristus Izpirkšanu pārvarēt vainas, izmīsumu vai mazvērtības sajūtas.

Runājot ar bīskapu, tu sajūtīsi viņa mīlestību pret tevi. Lai gan viņš ir atbildīgs par visu bīskapiju vai draudzi, viņa galvenais mērķis ir jauno vīriešu un jauno sieviešu labklājība. Lūdzot palīdzību, tu viņu neapgrūtīni.

Tu vari lūgt Debesu Tēvam spēku un drosmi runāt ar savu bīskapu. Viņš ir pilnvarojis savu bīskapu, lai viņš tev palīdzētu, un tavš bīskaps dedzīgi vēlas to darīt. Ja tu iesi pie viņa ar atvērtu sirdi un vēlmi būt labākam, tu atklāsi, ka iziesi no viņa kabineta, jūtoties daudz labāk nekā pirms tam.

Viņš nedomās par tevi sliktu

Tavas bīskapijas bīskapam ir dotas pilnvaras vadīt tevi pa grēku nožēlošanas ceļu. Dažkārt vērsšanās pie sava bīskapa ir vienīgais veids, kā tu caur Glābēju vari pilnībā nožēlot grēkus. Kad man vajadzēja runāt ar manu bīskapu, viņš man palīdzēja atrast Glābēju un pārvarēt manu vislielāko aizvainojumu. Tavš bīskaps vēlas tev palīdzēt. Viņa aicinājums nozīmē rūpēties par tevi, un viņš nedomās par tevi sliktu tā iemesla dēļ, kāpēc viņš tev ir jāsatiek.

Medisona D., 18 gadi, Jūta, ASV

Tavs bīskaps ir gatavs tev palīdzēt

Intervijās es mēdzu justies neērti, taču ar laiku es sapratu, ka mans bīskaps vienmēr bija gatavs palīdzēt man atrisināt manas problēmas. Uzticies savam bīskapam, viņš ir gans, un bīskapija ir viņa ganāmpulks.

Džeimijns R., 19 gadi, Kočabamba, Bolīvija

Viņš nenodos savu uzticību

Es esmu sapratis, ka bīskaps, iespējams, ir visuzticamākais pieaugušais, ar kuru var runāt pusaudzis. Viņš nekad nenodos savu uzticību — viss, ko tu viņam teiksi, netiks iznests ārpus viņa kabineta. Dažkārt ir ļoti grūti dalīties ar savām problēmām, taču privāta saruna ar kādu, kas tevi mīl un rūpējas par tevi, un vēl tev visu to labāko, to ļoti atvieglo.

Nikola S., 18 gadi, Aīdaho, ASV

Tu vari paļauties uz Viņu

Tavs bīskaps vai draudzes prezidents ir patiesi Tā Kunga kalps.

Tu vari paļauties uz viņa vadību, meklējot iedvesmu no Svētā Gara un Svētajiem Rakstiem. Tev jāsaprot, ka bīskapa mērķis ir tev palīdzēt un ka viņu vada Dievs.

Staņislavs R., 19 gadi, Doņeckā, Ukraina

Atceries, ka viņš tevi mīl

Ja tu kaut ko tiešām vēlies pārrunāt ar bīskapu, sākumā var būt vieglāk parunāt par skolu vai kādu citu vispārīgu tēmu. Ja tu uztraucies tāpēc, ka tev jāpārrunā grēku nožēlošanas tēma, vienkārši atceries, ka viņš tevi mīl. Tev nav jāuztraucas, ko viņš par tevi padomās, jo, kāpēc lai viņš nosodītu tevi par to, ka tu vēlies tuvoties Kristum?

Ešlija D., 17 gadi, Arizona, ASV

Lūdz pēc zināšanām

Pavaicā sev, kāpēc tev ir neērti runāt ar bīskapu. Vai tu domā, ka viņš nevarēs tev palīdzēt atrisināt tavas problēmas? Lūdz, lai tu varētu zināt, ka bīskaps tevi mīl un ir aicināts tev palīdzēt.

Ādams H., 13 gadi, Kalifornija, ASV

Pat ja tu pieļauj kļūdas

Var būt grūti un apkaunojoši atzīties savam bīskapam, taču, izejot no viņa kabineta, tu jutīsi atvieglojumu un zināsi, ka Debesu Tēvs tevi mīl. Viņš vēlas, lai tu būtu laimīgs, pat ja pieļauj kļūdas.

Amanda V., 16 gadi, Jūta, ASV

Viņš ir aicināts, lai tev palīdzētu

Bīskaps ir tavas bīskapijas gans. Atceries, ka viņš darīs visu, ko spēs, lai tev palīdzētu, un viņam palīdz Dieva spēks. Tu vari lūgt Debesu Tēvam spēku un drosmi runāt ar savu bīskapu. Galu galā tu būsi priecīgs, ka gāji ar viņu runāt — tas būs tā vērts.

Samuēls H., 14 gadi, Aīdaho, ASV

Vairāk par šo tēmu skatīt C. Scott Grow rakstā „Why and What Do I Need to Confess to My Bishop?” Liahona, 2013. g. okt., 59. lpp.

UZTICIETIES VIŅAM

„Tiecieties pēc savu priesterības vadītāju, īpaši bīskapa, padoma.

Viņš zina standartus, un viņš zina, ka jums mācīt. Meklējiet iespējas būt kopā ar viņu. Esiet gatavi tam, ka viņš uzdos dziļus, izzinošus jautājumus. Paļaujieties uz viņu. Uzticieties viņam. Lūdziet, lai viņš jums palīdz saprast, ko Tas Kungs no jums sagaida. Aņņemieties dzīvot saskaņā ar Baznīcas morāles standartiem. Jēgpilnas attiecības ar pieaugušu vadītāju ir ļoti būtiskas, lai palīdzētu jums būt morāli tīriem un cienīgiem.”

Elders M. Rasels Balards no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „Purity Precedes Power,” Ensign, 1990. g. nov., 37. lpp.

NĀKAMAIS JAUTĀJUMS

„Skolā mani izsmej par to, ka esmu pēdējo dienu svētais. Es zinu, ka man jāpastāv par to, kam ticu, taču tas ir tik grūti! Kā lai es saņem drosmi – likt šiem cilvēkiem pārstāt smieties par mani?”

Līdz 2015. gada 1. maijam sūtiet savas atbildes un, ja vēlaties, augstas izšķirtspējas fotogrāfiju uz liahona@ldschurch.org, uz e-pasta adresi liahona@ldschurch.org vai pa pastu (skat. adresi 3. lpp.).

Savā e-pastā vai vēstulē jāiekļauj šāda informācija un atļauja: (1) vārds un uzvārds, (2) dzimšanas datums, (3) bīskapija vai draudze, (4) stabs vai apgabals, (5) tava rakstiska atļauja vai, ja tev nav 18 gadu, tavu vecāku rakstiska atļauja (pietiek ar e-pastu) publicēt tavu atbildi un fotogrāfiju.

Atbildes var tikt rediģētas, lai būtu pietiekami lakoniskas un skaidras.

*Elija zināja, kas ir viņas varonis,
taču viņa baiļojās to atklāt.*

Kas ir

Šarlote Meja Šeparda

Balstīts uz patiesu stāstu

*„Uzticīgs ticībai paliec arvien! Cīnā tev uzvarēt palīdzēs
Dievs” (Bērnu dziesmu grāmata, 80. lpp.).*

Elija aiz satraukuma iekoda ikšņa nagā.
Mis Fitsa gāja pa solu rindu un katram
studentam pēc kārtas uzdeva vienu
jautājumu.

„Kas ir tavs varonis?” mis Fitsa
pajautāja Džeremijam.

Džeremijs ne mirkli nevilci-
noties ar lepnumu atbildēja:
„Mans tētis!”

tavs varonis?

Mis Fitsa pasmaidīja. „Un tavs, Sāra?”

Viņa atbildēja tikpat ātri. „Abrahams Linkolns.”

Elijas sirds daudzījās, kad mis Fitsa turpināja virzīties uz priekšu pa solu rindu. Viņi bija runājuši par varoņiem visu dienu, un tagad katram vajadzēja pateikt, kas bija viņa varonis — visas klases priekšā!

Embera un Džastīna pateica, ka viņu mammas bija viņu varones. Valters pateica, ka viņa varonis bija viņa vectēvs. Daži citi studenti pateica, ka viņu varonis bija ķēniņš vai prezidents.

Tikai daži studenti bija palikuši, pirms mis Fitsa saņiegtu Eliju. Viņai vajadzēja izdomāt varoni — un ātri.

Elija samulsusi nodūra galvu un skatījās uz savām korpēm. Varoņa izdomāšana nebija īstā problēma. Viņa jau zināja, kas bija viņas varonis.

Tas bija Jēzus Kristus. Viņš dziedināja slimos, augšāmcēla mirušos un samaksāja visu cilvēku grēku cenu. Viņš bija vislielākais varonis, kas jebkad dzīvojis! Viņa vienkārši bija pārāk nobijusies, lai to pateiktu.

Elija atkal iekoda savā ikšķa nagā, domājot, ka viņai būs jāpasaka visai klasei, ka Jēzus Kristus bija viņas varonis. Un kas notiks, ja Džeremijs smiesies par viņu? Un kas notiks, ja Sāra un Embera sačukstēsies par viņu starpbrīdī?

Viņa protams zināja, ka Jēzus Kristus bija viņas varonis. Taču tas nenozīmēja, ka visiem citiem tas arī bija jāzina.

Mis Fitsa apstājās tieši Elijas sola priekšā un uzsmaidīja. „Un kas ir tavs varonis, Elija?”

Elija uzmeta ātru skatienu blakus sēdošajiem skolēniem un tad mis Fitsai. „Abrahams Linkolns,” viņa čukstēja.

Mis Fitsa staroja. „Labi!” viņa teica, ejot pie nākamā studenta.

Tiklīdz viņa pagāja garām, Elijas pleci atvieglotumā nolaidās. Paldies Dievam, tas bija cauri. Vismazāk viņai bija vajadzīgs tas, lai visi klasē zinātu, ka viņas varonis bija —

„Jēzus Kristus,” kāda balss teica.

Elijas acis iepletās, kad viņa lēni atskatījās. Dažus solus tālāk sēdēja mazs zēns ar saveltiem matiem. Viņš bija kalsns un kautrīgs, un viņš vienmēr sēdēja klases beigās. Elija nemaz nezināja viņa vārdu. Viņa nevarēja atcerēties, ka būtu dzirdējusi no viņa vienu vienīgu vārdu — līdz šim brīdim.

Daži studenti pagriezās un cieši uzlūkoja šo zēnu, taču viņš tos neievēroja. Viņš paskatījās augšup uz mis Fitsu un atkal teica: „Mans varonis ir Jēzus Kristus.”

Mis Fitsa priecīgi uzsmaidīja un turpināja iet pa solu rindu. Taču Elija pārsteigta skatījās zēnā. Viņai bija bail atklāt visiem savu varoni, taču viņam nebija. Viņš pat negāja uz viņas baznīcu! Taču viņš zināja, cik svarīgi ir būt par Jēzus Kristus piemēru pat tad, kad tas ir grūti.

Elija uzsmaidīja šim zēnam. Viņa vairs nebailosies atklāt, kas ir viņas varonis. Tagad viņai jau bija divi varoņi. ■

Autore dzīvo Kalifornijā, ASV.

Lūgšanas un katedrāles

Makelijs Džordžs

Balstīts uz patiesu stāstu

„Jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā” (Jāņa 13:35).

Denija paskatījās augšup, taču tik un tā nespēja saskaņot skaistās katedrāles spici.

Šurp nāca cilvēki, kas apmeklēja citu baznīcu. Denija nesaprata, kāpēc viņas ģimene apmeklēja šo baznīcu piektdienā, taču tētis teica, ka viņi apmeklēs pasākumu, kuru dēvē par „Dziedājumu”.

„Kas tas ir?” Denija jautāja.

„Tā ir sanāksme, kurā cilvēki dzied, lasa Svētos Rakstus un kopīgi lūdz,” tētis teica. „Līdzīgi kā liela ģimene dienas beigās.”

Denijai tas izklausījās jauki. Viņa kopā ar ģimeni apceļoja Angliju. Pagājušajā svētdienā viņi devās uz bīskapiju pilsētā ar nosaukumu Jorka. Sākumskolā visi bērni zināja tos pašus Svētos Rakstus un dziesmas, kuras zināja Denija. Viņa zināja, ka bīskapija, kuru viņa apmeklēja, bija daļa no Jēzus patiesās Baznīcas, gluži tāpat kā bīskapija viņas mājās.

Taču šī katedrāle ļoti atšķīrās no tā, pie kā bija pieradusi Denija. Viņa ievēroja mazu galdu, kas bija pilns ar svecēm. Denija vēroja, kā kāds zēns aizdedz sveci.

„Kāpēc tu dedzini sveci?” Denija viņam jautāja.

Zēns pasmaidīja. „Es aizdedzu sveci, kad lūdzu par ko īpašu.”

„Mums vajadzētu mīlēt visus cilvēkus, uzmanīgi ieklausīties citos un izrādīt interesi par viņu sirsnīgajiem uzskatiem.”

Elders Dalins H. Oukss no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „Milēsim apkārtējos un sadzīvosim ar atšķirīgo!” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2014. g. nov., 27. lpp.

Kamēr degs sveces liesma, es ceru, ka Dievs turpinās sadzirdēt manu lūgšanu.”

Denijai šīs sveces likās pavisam parastās. Viņa bija nedaudz apmulsusi, taču negribēja būt nepieklājīga. Viņa uzsmaidīja zēnam.

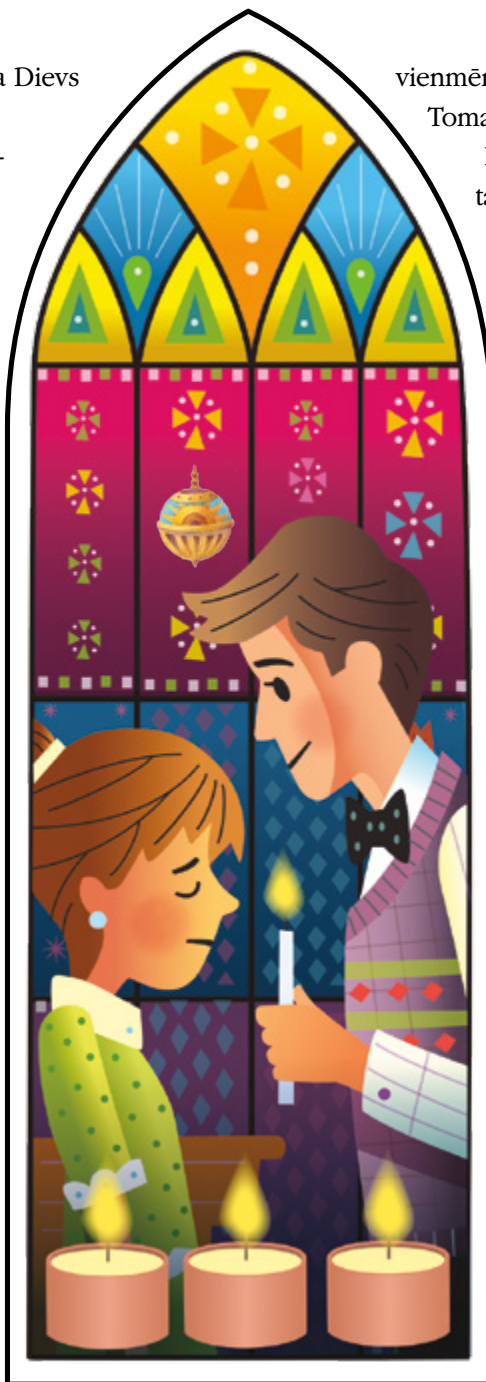
Denija un viņas ģimene apsēdās, un „Dziedājums” drīz sākās. Viņa ievēroja, ka zēns sēž dažas rindas tālāk. Tad viņa saprata, ka nezina nevienu no dziesmām, kuras visi dziedāja. Lūdzot viņi lasīja no mazas grāmatiņas. Viss šķita tik atšķirīgs no tā, pie kā viņa bija pieradusi.

Taču mūzika, lai arī sveša, bija skaista. Tad piecēlās kāds vīrs, lai lasītu Svētos Rakstus. Atšķirībā no Denijas bīskapa, kurš valkāja uzvalku un kaklasaiti, šim vīram bija apmetnis. Taču, kad viņš sāka lasīt, Denija saprata, ka pazīst šo stāstu! Viņš lasīja par to, kā Jēzus dziedina 10 spītālīgos.

„Tēt,” Denija čukstēja, „man patīk šis stāsts.”

Tētis pasmaidīja. „Man arī!”

Tad vīrs apmetnī noskaitīja lūgšanu. Viņš lūdza, lai Dievs svētī tos, kas ir slimi un kam kaut kā trūkst. Gluži tāpat darīja arī Denija! Viņš lūdza arī par īpašu svētību viņa baznīcas vadītājiem. Denija atcerējās, kā viņas ģimene

vienmēr lūdza Debesu Tēvu svētīt prezidentu Tomasu S. Monsonu un viņa padomniekus.

Denijas sirdi pārņēma maigas sajūtas. Viņa zināja, ka Debesu Tēvs viņai teica, ka Viņš mīl *visus* Savus bērnus un dzird *visas* viņu lūgšanas, pat ja viņi apmeklē citu baznīcu un viņiem nav evaņģēlija pilnības.

Kad viņi piecēlās, lai dotos prom, tētis paskatījās savā telefonā. Lasot vēstules, viņš izskatījās noskumis. „Māsa Monsone ir mirusi,” viņš teica.

„Ak nē!” Denija ātri noskaitīja klusu lūgšanu par to, lai prezidentam Monsonam viss būtu labi.

„Vai tev viss kārtībā?” kāds pajautāja. Tas bija pirmīt satiktais zēns. Viņš bija izdzirdējis Deniju un šķita noraizējies.

„Māsa Monsone ir nomirusi,” Denija teica. „Viņa bija mūsu pravieša, prezidenta Monsona, sieva.”

„Jūtu līdzī,” viņš laipni teica. „Es aizdegšu sveci par viņu.”

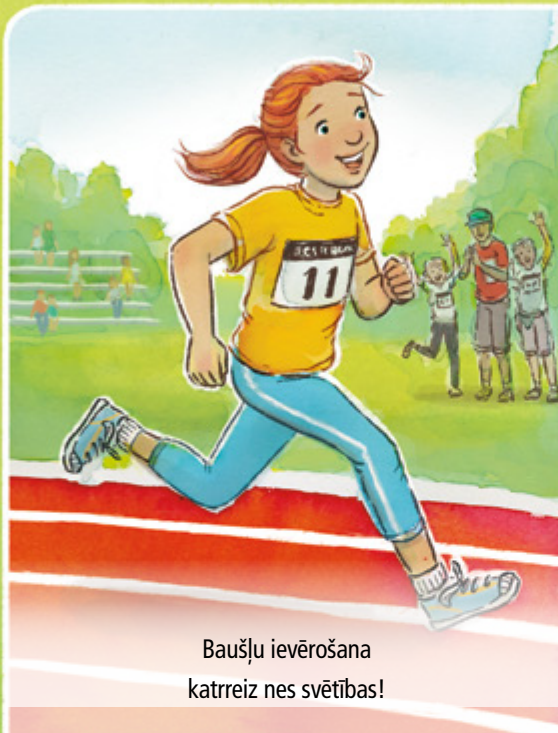
Denija pasmaidīja un pateicās viņam. Viņa nodomāja, cik jauki tas ir no zēna puses — noskaitīt īpašu lūgšanu par prezidentu Monsonu. Viņa zināja, ka Debesu Tēvs dzirdēs viņas sirds lūgšanu un arī zēna lūgšanu. ■

Autors dzīvo Jūtā, ASV.

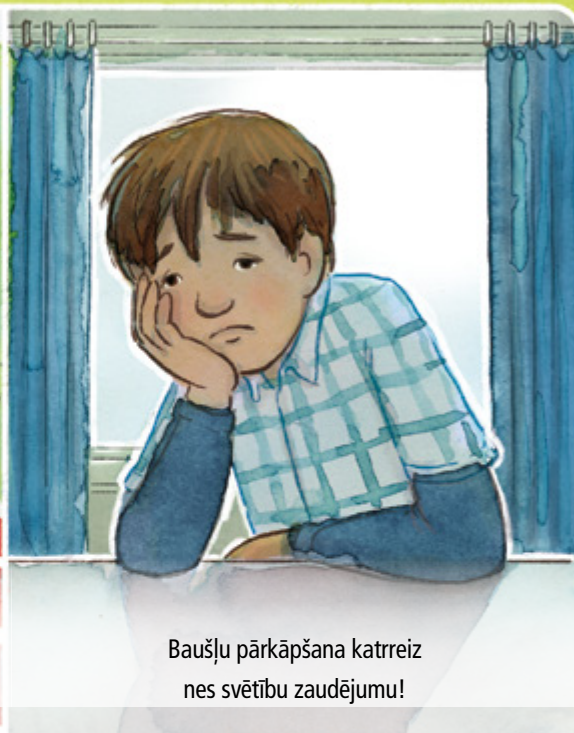

**Elders
Rasels M. Nelsons**
no Divpadsmit
apustuļu kворuma
*Divpadsmit apustuļu
kvoruma locekļi ir
Jēzus Kristus īpašie
liecinieki.*

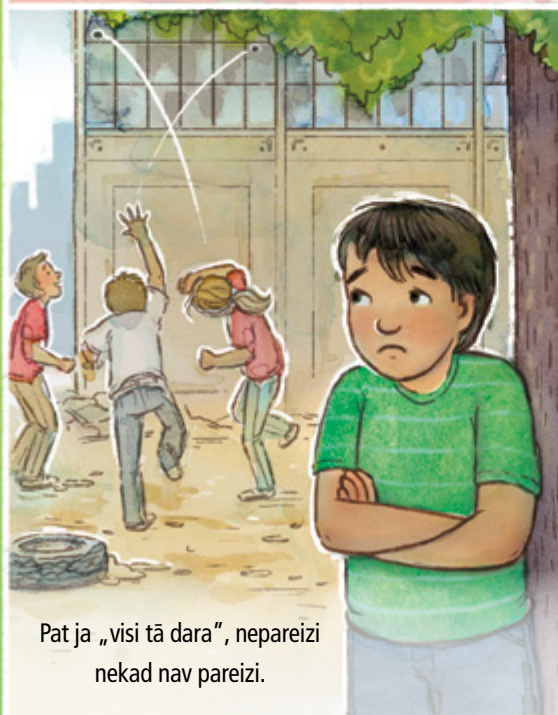
Kāpēc būt **PAKLAUSĪGAM** ir tik svarīgi?

Baušļu ievērošana
katreiz nes svētības!

Baušļu pārkāpšana katreiz
nes svētību zaudējumu!

Pat ja „visi tā dara”, nepareizi
nekad nav pareizi.

Kad jūs paklausāt Dievam, jūs ļaujāt
savai ticībai izpausties.

„Šī ir tā diena,
ko Tas Kungs devis:
priecāsimies un
līksmosimies
šīnī dienā!”

Psalmi 118:24

Jēzus dziedina spitālīgo

Ērina Sandersone

Padomā par laiku, kad tu slimoji. Vai kāds paveica kaut ko jauku tavā labā, lai palīdzētu tev justies labāk?

Jaunajā Derībā mēs lasām, kā Jēzus izrādīja laipnību pret tiem, kuri slimoja. Kādudien pie Jēzus atnāca kāds vīrs, kas sirga ar sāpīgu ādas slimību, ko sauc par lepru (spitālību). Viņš zināja, ka Jēzus spēj dziedināt ikvienu slimnieku. Viņš ticēja, ka Jēzus var dziedināt arī viņu. Jēzus pieskārās lepras slimniekam, sakot: „Topi šķīsts!” (Marka 1:41.) Līdzko Jēzus bija runājis, šis vīrs tika dziedināts.

Mēs varam sekot Jēzus pēdās, esot laipni un mīloši pret tiem, kuri slimo vai skumst. ■

Autore dzīvo Jūtas štatā, ASV.

IDEJAS ĢIMENES PĀRRUNĀM

Jūs varat izmantot Svēto Rakstu personāžu attēlus no 74. lpp., lai izspēlētu stāstu no Marka 1:40–42.

Pēc tam jūs varat izlasīt Jūdas 1:22 un iepļānot kādu labu darbiņu, ko visa ģimene varētu paveikt, lai ieviestu pārmaiņas kāda dzīvē. Jūs varētu slepeni izdarīt kādam kādu pakalpojumu!

Dziesma: „Patīk mums stāsti par Jēzu” (*Bēmu dziesmu grāmata*, 36. lpp.).

Rakstu panti: Marka 1:40–42.

Video: apmeklējiet Biblevideos.org, lai noskatītos video „Jesus Heals a Lame Man on the Sabbath” (Jēzus sabbatā dziedina kroplu vīru) un „Jesus Heals a Man Born Blind” (Jēzus dziedina vīru, kurš ir akls kopš dzimšanas).

SEKOSIM JĒZUS PĒDĀS!

Izspēlējiet savā ģimenē lomu spēles, lai iemācītos izrādīt pret citiem mīlestību minētajās situācijās. Nāciet klajā arī ar saviem piemēriem!

Jūsu apkaimē ir ievākusies jauna ģimene.

Daži bērni nejauki izturas pret kādu skolēnu.

Sākumskolā ierodas kāds ciemiņš, kurš nepazīst nevienu Baznīcas locekli.

Jaunākajam brālītim vai māsiņai nav neviena, ar ko paspēlēties.

Mazulis raud, bet mamma cenšas pagatavot vakariņas.

Kāds no jūsu bīskapijas vai draudzes locekļiem ir saslimis un nevar iziet no mājām.

APGŪSTI VAIRĀK, STUDĒJOT EVAŅĒLIJUS!

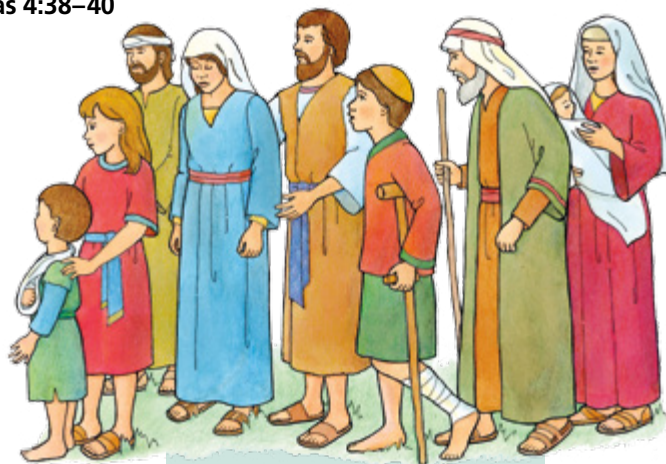
Jaunā Derība ietver četras īpašas grāmatas, ko dēvē par evaņģēlijiem, kurus pierakstīja daži no Jēzus mācekļiem. Evaņģēliji vēsta par laiku, kad Jēzus dzīvoja uz Zemes. Stāsts par lepras slimnieka dziedināšanu ir ietverts trijos evaņģēlijos. To var lasīt Marka 1:40–42, kā arī Mateja 8:2–4 un Lūkas 5:12–14.

PADOMS SVĒTO RAKSTU STUDIJĀM: IZPROTI VĀRDU NOZĪMI!

Marka 1:41 tiek lietots jēdziens *līdzjūtība* („*sirdi kustināts*”). Dažkārt Bībelē tiek izmantoti grūti izprotami vārdi vai jēdzieni. Ja, lasot, tev patrāpās kāds vārds, ko tu nezini, tu vari ņemt talkā Svēto Rakstu ceļvedi. Tu vari uzmeklēt, piemēram, sadaļu „Līdzjūtība”, lai noskaidrotu, ko šis vārds nozīmē, un uzietu vēl citus pantus, kur tas lietots. Vai stāstā par to, kā Jēzus dziedināja lepras slimnieku, ir vēl kādi vārdi, kuru nozīmi tu varētu noskaidrot?

Jēzus dziedina slimos

Marka 1:40–42; Lūkas 4:38–40

Pūlis

Uzlīmē šo lappusi uz cieta papīra vai kartona. Pēc tam izgriez figūras un piestiprini tās pie kociņiem vai uzlīmē uz papīra maišiem. Izmanto tās, lai izspēlētu stāstus no Jaunās Derības. *Papildus eksemplārus var izdrukāt no liahona.lds.org.*

Jēzus Kristus

Lepras slimnieks

Pētera sievasmāte

Elders
Klaudio D. Ziviks
no Septiņdesmitajiem

PAREIZĀ taka

*„Dzirdiet Tā Dieva vārdus, kurš jūs radījis”
(M&D 43:23).*

Pirms daudziem gadiem mana ģimene un es apmeklējām Arku nacionālo parku Jūtā, ASV. Viena no skaistākajām un slavenākajām arkām parkā ir Delikātā („Delicate”) arka, un mēs nolēmām kāpt kalnā, lai pie tās nonāktu.

Mēs sākām ceļu entuziasma pilni, taču drīz citi vēlējās atpūsties. Es vēlējos tur nokļūt ātrāk, tādēļ turpināju ceļu viens. Nepievēršot uzmanību tam, pa kuru taku man īsti ir jāiet, es sāku sekot kādam vīram, kurš, šķita, zināja, kur iet.

Ceļš kalnup kļuva arvien grūtāks. Es biju pārliecināts, ka mana ģimene nebūtu varējusi veikt šo ceļu. Pēkšņi es ieraudzīju Delikāto arku, taču, sev par pārsteigumu, es to

nevarēju sasniegt. Taka, pa kuru gāju, nenoveda līdz arkai.

Es biju vilies un griezoz atpakaļ. Es nepacietīgi gaidīju, līdz atkal satīku savu grupu. Viņi pateica man, ka sekoja ceļa norādēm un, pateicoties uzmanībai un pūlēm, bija sasnieguši Delikāto arku. Diemžēl es biju devies pa nepareizo ceļu. Kādu mācību gan es guvu!

Nepazaudējiet no redzesloka taku uz mūžīgo dzīvi ar savu Debesu Tēvu. Rikojieties saskaņā ar evaņģēlija principiem un baušļiem, ko apgūstat, un jūs būsiet uz pareizās takas, lai dzīvotu ar Viņu mūžīgi. ■

*No vispārējās konferences uzrunas „Izvēlīsimies pareizo”,
Liahona, 2014. g. maijs, 39.–41. lpp.*

Es zinu: Jēzus mani mīl

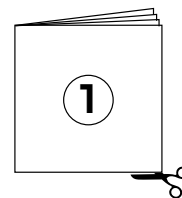
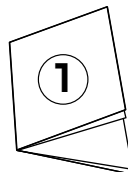
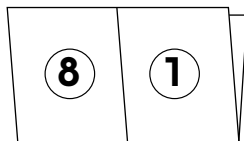
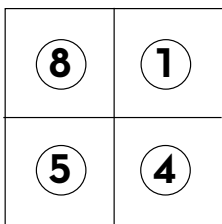
Džeina Makbraida Šoate

Balstīts uz patiesu stāstu

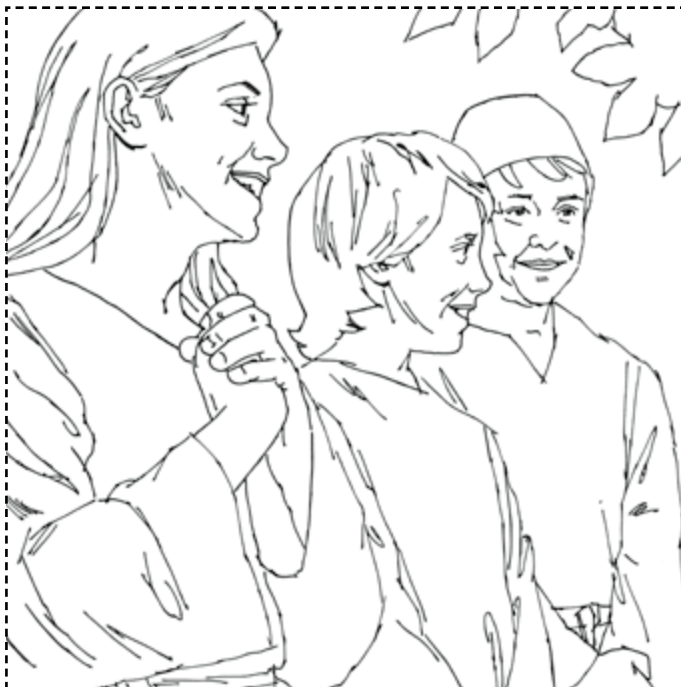
Leinija ļoti centās būt godbijīga baznīcā. Taču viņa bija nogurusi, un kājas nemaz nestāvēja mierā.

Pēc Svētā Vakarēdiena pasniegšanas Leinija atvēra savu grāmatu par Jēzu. Viņa atrada attēlu, kurā Jēzus bija kopā ar maziem bērniem. Tas viņai lika justies mierīgai un iekšēji laimīgai.

1- Izgriezt

Mana grāmatīņa par JEZU

8

*Es zinu — mans Glābējs mani mīl!
Tamija Džepsone Krēmere un Derena Bella*

1

2- Locīt

5

Kaut līdzās Tam nebiju, To zinu un nešaubos.

4

Es zinu — Viņš mani mīl, Tapat kā bērniņus šos.

4- Izgriezt

3- Locīt

Pie Jēzus sendienās bērni pulcējās.

2

Es sirdi atdošu Tam, Jo mīlot Viņš ziedojies man.

7

Locīt

Viņš mīloši svētīja, mācīja, Ikviens Ta asaras redzēja.

3

Es zinu — mans Glābējs ir dzīvs! Es būšu uzticīgs.

6

Locīt

Pēc Svētā Vakarēdiena sanāksmes Leinija jautāja mammai: „Kāpēc ir vieglāk būt godbijīgai, kad es skatos savu grāmatu par Jēzu?”

„Es domāju: tas ir tāpēc, ka atgādina tev, cik ļoti Jēzus tevi mīl,” mamma teica.

Leinija pamāja ar galvu. „Kā tu domā, Jēzus zina, ka es viņu mīlu?” viņa vaicāja.

Māmiņa apskāva Leiniju. „Jā, es esmu pārliecināta, ka Viņš to zina.” ■

Autore dzīvo Kolorādo štatā, ASV.

Šomēnes aprīlī 100 gadi, kopš Augstākais prezidijs mudināja Baznīcas locekļus noturēt ģimenes mājvakarus. Turpmākais teksts ir ņemts no Augstākā prezidija vēstules, ar kuru tika aizsākta ģimenes mājvakaru noturēšana. Tā tika izsūtīta 1915. gada aprīlī un 1915. gada jūnijā publicēta žurnālā Improvement Era (733.–734. lpp.). Vārdu rakstība un interpunkcija ir mainīta atbilstoši mūsdienu pareizrakstības likumiem.

Dārgie brāļi un māsas! Mēs iesakām pēdējo dienu svētajiem daudz uzcītīgāk ievērot bausli, ko Tas Kungs devis Mācības un Derību 68. nodaļā:

„Un vēl, cik daudz vecākiem ir bērni Ciānā . . . , kuri nemāca tiem saprast grēku nožēlošanas, ticības Kristum, dzīvā Dieva Dēlam, un kristīšanas un Svētā Gara dāvanas ar roku uzlikšanu mācību, kad tie ir astoņus gadus veci, grēks būs uz vecāku galvām.

. . . Un viņiem arī ir jā māca saviem bērniem lūgt un staigāt taisnīgi Tā Kunga priekšā.” [Skat. M&D 68:25–28.]

Savukārt, Israēla bērniem vajadzētu daudz pilnīgāk ievērot bausli, ko Tas Kungs ir devis senajai Israēlai un atkārtoti atklājis pēdējo dienu svētajiem:

„Godini savu tēvu un savu māti, lai tu ilgi dzīvotu tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod.” [2. Mozus 20:12.]

Šis atklāsmes vislielākajā mērā attiecas tieši uz pēdējo dienu svētajiem, un no tēviem un mātēm šajā Baznīcā tiek prasīts, lai viņi mācītu un īstenotu šīs pavēles savās mājās.

Tādēļ mēs iesakām un mudinām, lai visi Baznīcas locekļi uzsāktu

rikot „mājvakarus”, kuros tēvi un mātes varētu sapulcināt ap sevi savus zēnus un meitenes un mācīt viņiem Tā Kunga vārdu savās mājās. Tādējādi viņi varēs daudz pilnīgāk izprast savas ģimenes vajadzības un prasības, vienlaicīgi daudz lielākā mērā izzinot Jēzus Kristus evaņģēlija principus un mācot tos saviem

Ģimenes mājvakara SIMTGADE

bērniem. Šis ģimenes mājvakars būtu jāvēlta lūgšanām, garīgo dziesmu un citu dziesmu dziedāšanai, instrumentālai mūzikai, Svēto Rakstu studēšanai, ģimenes tēmām un īpašiem norādījumiem attiecībā uz evaņģēlija principiem un morāles jautājumiem, kā arī bērnu pienākumiem un atbildību pret vecākiem, ģimeni, Baznīcu, sabiedrību un valsti. Mazāku bērnu iesaistīšanai var izmantot atbilstošus pantiņus, dziesmas, stāstus un

spēles. Ģimenei var tikt pasniegtas vieglas uzkodas, kuras lielākoties var pagatavot mājās.

Ģimenei būtu apzināti jāizvairās no formalitātes un stīvuma, un visiem ģimenes locekļiem vajadzētu piedalīties kopīgās aktivitātēs.

Šādas sanāksšanas pavērs iespēju vairot savstarpējo uzticēšanos vecāku un bērnu, brāļu un māsu starpā, kā arī dāvās vecākiem iespēju izteikt brīdinājumus un dot norādījumus un padomus saviem zēniem un meitenēm. Tās dos iespēju zēniem un meitenēm godāt savu tēvu un māti un izrādīt pateicību par ģimenes svētībām, lai Tā Kunga dotais solījums varētu pavisam burtiski īstenoties un viņi varētu dzīvot ilgāk un laimīgāk. . . .

Mēs . . . mudinām jauniešus pavadīt šos vakarus mājās, liekot lietā savu enerģiju, lai padarītu tos pamācošus, lietderīgus un interesantus.

Mēs apsolām, ka, paklausot šim padomam, svētie saņems lielas svētības. Ģimenē valdīs lielāka mīlestība, un bērni būs daudz paklausīgāki. Israēla jauniešu sirdis pieaugs ticībā, un viņi varēs rast spēku, lai turētos pretī kaitīgai ietekmei un viņus ieskaujošiem kārdinājumiem.

Jūsu brāļi,
DŽOZEFS F. SMITS
ANTONS H. LANDS
ČĀRLZS V. PENROZS
Augstākais prezidijs ■

ATZIŅAS

Kā es varu padarīt ģimenes mājvakaru par prioritāti?

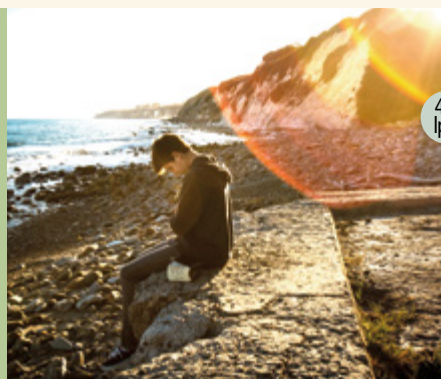
„Cenšoties stiprināt savu ģimeni un vairot tajā mieru, atcerieties par . . . iknedēļas ģimenes mājvakaru. Esiet piesardzīgi, lai jūsu ģimenes mājvakari nekļūtu tikai par paviršu aizņemtās dienas noslēgumu. Nolemiet, ka pirmdienu vakarus jūsu ģimene pavadīs mājās, lai kopīgi noturētu ģimenes mājvakaru. Nepieļaujiet, lai prasības darbā, sports, ārpuskolas pasākumi, mājas darbi vai jebkas cits kļūtu svarīgāks par laiku, ko pavadāt mājās kopā ar ģimeni. Vakara formāts nav tik svarīgs kā ieguldītais laiks. Evaņģēliju vajadzētu mācīt gan formāli, gan neformāli. Padariet to par jēgpilnu pieredzi katram ģimenes loceklim.”

Vēl šajā numurā

JAUNAJIEM PIEAUGUŠAJIEM

TURPINIET **ticībā**

Šīs četras atziņas no Nefija dzīves var palīdzēt
tev pieņemt pārliecinātus lēmumus savā dzīvē.

44.
lpp.

JAUNIEŠIEM

50.
lpp.

PATEICOTIES **DŽOZEFAM**

Kas ir mainījis tavā dzīvē, pateicoties Džozefam
Smitam? Padomā par šiem sešiem aspektiem!

BĒRNIEM

ES ZINU: JĒZUS MANI MĪL

Uztaisi pats savu brošūru, kas palīdzēs
būt godbijīgam, apmeklējot baznīcu.

76.
lpp.

